

LERINGEN VAN KERKPRESIDENTEN

DAVID O. MCKAY

LERINGEN VAN KERKPRESIDENTEN
DAVID O. MCKAY

Een uitgave van
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Wij stellen uw reactie op dit boek op prijs. U kunt die sturen naar:
Curriculum Planning, 50 East North Temple Street, kamer 2420, Salt
Lake City, UT 84150-3220 USA.

E-Mail: cur-development@ldschurch.org

Gelieve uw naam, adres, wijk en ring te vermelden. Vermeld ook de titel
van het boek. Geef aan wat u in het boek aansprak en waar ruimte is
voor verbetering.

© 2003 by Intellectual Reserve, Inc.

Alle rechten voorbehouden

Printed in Germany

Engels origineel vrijgegeven: 8/00

Ter vertaling vrijgegeven: 8/00

Titel van het Engels origineel: *Leringen van kerkpresidenten: David O. McKay*
Dutch

Inhoud

Titel	Pagina
Ten geleide	V
Historisch overzicht	X
Het leven en de bediening van David O. McKay.	XIV
1 Jezus Christus: 'de weg en de waarheid en het leven'	1
2 De tegenstrijdige natuur van de mens	11
3 Het doel van de kerk.	23
4 Aspecten van aanbidding.	32
5 De zegeningen van eensgezindheid.	43
6 'Ieder lid een zending'	53
7 De draagwijdte van de opstanding	65
8 De macht van het gebed	77
9 Verleiding weerstaan	87
10 De goddelijke zending van Joseph Smith.	97
11 Het woord van wijsheid naleven	109
12 Priesterschap: God vertegenwoordigen	119
13 De heilige betekenis van de tempel.	133
14 De voorbereiding op een eeuwig huwelijk en gezin	143
15 Huwelijksgeluk ervaren	153
16 Het ouderschap, een edele roeping.	163
17 Een getuigenis van de waarheid	175
18 De moed om rechtschapen te leven	183
19 De goddelijke aspecten van hulpvaardigheid.	193
20 Onderwijs, een edele taak	201
21 De eerste beginselen en verordeningen van het evangelie.	211
22 Keuzevrijheid en verantwoordelijkheid	221
23 Een christelijk karakter ontwikkelen	233
24 'Laat zo uw licht schijnen'	243
Illustraties	252
Register	253

David O. McKay

*David O. McKay werd in 1906 tot apostel geordend. In 1951
werd hij tot president van de kerk aangesteld.*

Inleiding

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben de reeks *Leringen van kerkpresidenten* ingesteld om de leden van de kerk, door middel van de leringen van de profeten in deze bedeling, meer inzicht te geven in de evangelieleer en dichter tot Jezus Christus te brengen. Dit boek bevat de leringen van president David O. McKay, die van april 1951 tot januari 1970 president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is geweest.

Het gebruik van dit boek

Elk hoofdstuk in dit boek bevat vier rubrieken: (1) een openingscitaat waarin de kern van het hoofdstuk beknopt wordt weergegeven; (2) een 'Inleiding', waarin de boodschappen van het hoofdstuk met een verhaal of raad van president McKay geïllustreerd worden; (3) 'Leringen van David O. McKay', waarin belangrijke leerstellingen uit zijn vele boodschappen en toespraken staan; en (4) 'Ideeën voor studie en bespreking', waarin vragen staan die aanzetten tot zelfonderzoek, toepassing van de evangeliebeginselen, en discussie thuis en in de kerk. U kunt het beste eerst die vragen doornemen voordat u de woorden van president McKay bestudeert. Mogelijk zal dat u meer inzicht in zijn leringen geven. In deze rubriek komt ook een lijstje met verwante schriftuurplaatsen voor.

Dit boek kan als volgt worden gebruikt:

Voor individuele en gezinsstudie. Iedereen kan door gebedvolle en nauwgezette studie een getuigenis krijgen van de waarheden die president McKay heeft verkondigd. Dit boek is een aanwinst voor de evangeliebibliotheek van ieder lid en een belangrijke bron van onderwijs en studie in het gezin.

Voor bespreking tijdens de zondagse bijeenkomsten. Dit boek bevat de lesstof voor de zondagse bijeenkomsten van de hogepriesters, het ouderlingenquorum en de zustershulpvereniging,

gewoonlijk op de tweede en derde zondag van elke maand. Tijdens deze zondagse bijeenkomsten worden de leerstellingen en beginselen van het evangelie besproken. Leerkrachten richten zich op de inhoud van de tekst en de bijbehorende schriftuurplaatsen en passen deze leringen toe op omstandigheden waarmee de klas bekend is. Ze kunnen de vragen aan het eind van elk hoofdstuk gebruiken om de bespreking te bevorderen. Waar gepast geven de leden hun getuigenis en vertellen ze over persoonlijke ervaringen die met de les te maken hebben. Als de leerkracht bij het voorbereiden en geven van de les nederig openstaat voor de Geest, worden alle deelnemers in hun kennis van de waarheid gesterkt.

Leiders en leerkrachten moedigen de leden aan om de hoofdstukken vooraf thuis te lezen en hun boek mee naar de kerk te nemen. Zij respecteren die voorbereiding door de woorden van president McKay te behandelen. Als de leden van tevoren een hoofdstuk hebben gelezen, kunnen ze elkaar verrijken en opbouwen.

Het is niet nodig of wenselijk dat leden ter ondersteuning van dit lesboek aanvullend materiaal aanschaffen. Voor verdere bestudering van de leer kunnen de leden de verwante schriftuurplaatsen die aan het eind van de rubriek 'Ideeën voor studie en bespreking' staan, erop naslaan.

Omdat dit boek bedoeld is voor de individuele studie en als evangelisch naslagwerk, zijn veel hoofdstukken te lang om in hun geheel op zondag behandeld te worden. Daarom is thuisstudie van essentieel belang om de leringen van president McKay op waarde te kunnen schatten.

Lesgeven uit dit boek

De lessen in dit lesboek bevatten waarschijnlijk meer informatie dan u in één les kunt behandelen. De leerkracht bidt om hulp, stelt zich open voor de leiding van de Heilige Geest en besteedt veel zorg aan zijn of haar keuze van citaten, schriftuurplaatsen en vragen waaraan de klas het meeste behoefte heeft.

Een les voorbereiden

Onderstaand volgen suggesties waarmee de leerkracht lessen uit dit boek kan voorbereiden (deze suggesties kunnen ook door ouders gebruikt worden voor de voorbereiding van gezinsavondlessen).

1. Bestudeer het hoofdstuk gebedvol. Wellicht kunt u de passages die u inspirerend vindt, markeren.
2. Bepaal wat de leringen in het hoofdstuk teweeg zouden moeten brengen in het leven van wie u les geeft. Stel u open voor de indrukken van de Heilige Geest terwijl u nadenkt over de geestelijke behoeften van uw klas.
3. Bepaal wat u wilt behandelen. Lees het hoofdstuk nogmaals en kies de passages uit die het meest van nut zullen zijn voor wie u les geeft.
4. Bepaal hoe u de leerstof behandelt. Bedenk manieren waarop u de passages die u hebt uitgekozen kunt behandelen. Bijvoorbeeld:
 - Breng de discussie op gang met de vragen in ‘Ideeën voor studie en bespreking’ aan het eind van elk hoofdstuk als basis.
 - Bespreek de schriftuurplaatsen die u uit de lijst verwante schriftuurplaatsen aan het eind van elk hoofdstuk hebt gekozen.
 - Verzin iets waarmee u de aandacht van de leden aan het begin van de les krijgt. U kunt bijvoorbeeld beginnen met een verhaal uit de inleiding van het hoofdstuk, een diepzinnige vraag op het bord schrijven of aanschouwelijk onderwijs gebruiken.
 - Maak gebruik van lofzangen en jeugdwerklidjes. Dat biedt de leden de kans zich af te stemmen op de Geest.
 - Geef uw getuigenis wanneer de Geest u daartoe aanzet, niet alleen aan het eind van de les.
 - Vraag een of twee leden vooraf of zij in de les een kort getuigenis willen geven over de behandelde beginselen.
 - Als het gepast is, kunt u over ervaringen vertellen die met de les te maken hebben. Laat anderen dat ook doen.

In *Onderwijzen — geen grotere roeping* (36123 120); *Leidraad onderwijs* (34595 120) en ‘Evangelieonderwijs en leiderschap’, afdeling 16 van *Handboek kerkbestuur, boek 2* (35903 120) vindt u suggesties hoe u die onderwijsmethoden kunt gebruiken. Wij raden u ook aan om, als u uw roeping serieus neemt, de cursus Evangelieonderwijs (cursusduur: 12 weken) in uw wijk of gemeente te volgen, alsmede de bijeenkomst onderwijsverbetering (driemaandelijks) bij te wonen.

5. Rangschik uw ideeën. Wellicht wilt u een lesschema opstellen, als geheugensteuntje.

Zinvolle discussies leiden

Thuis of in de kerk, de hoofdstukken in dit boek bieden menigeen de kans om anderen te sterken door deel te nemen aan evangeliediscussies. Met de volgende richtlijnen kunt u zinvolle discussies ontlocken aan de deelnemers:

- Stel vragen die tot nadenken en discussie aanzetten in plaats van vragen die met ja of nee beantwoord kunnen worden. Vragen die beginnen met *wat, hoe, waarom, wie* en *waar* zijn meestal doeltreffend.
- Moedig anderen aan ervaringen te vertellen die aangeven hoe de evangeliebeginselen op het dagelijkse leven kunnen worden toegepast. Laat hen ook over hun gevoelens praten met betrekking tot wat ze hebben geleerd. Luister aandachtig en toon waardering voor hun bijdrage.
- Sta open voor de invloed van de Heilige Geest. Hij zal u ingeven wat u moet vragen, aan wie u dat moet vragen en hoe u anderen bij de discussie moet betrekken. Als u het gevoel hebt dat de klas van het onderwerp afdwaalt, kunt u de discussie beleefd in de juiste richting sturen.
- Pas ervoor op om een goede discussie te vroeg af te breken om maar al het lesmateriaal te kunnen behandelen. Het belangrijkste is dat de discussianten de Geest voelen, het evangelie beter gaan begrijpen, de evangeliebeginselen leren toepassen en gesterkt worden in de naleving van het evangelie.

In dit boek geciteerde bronnen

De leringen van president McKay die in dit boek zijn opgenomen, komen uit verschillende bronnen.

President McKay verwees vaak met termen als *mens*, *persoon*, of *mensheid* naar alle mensen, zowel man als vrouw. Ook gebruikte hij vaak het voornaamwoord *bij* om naar zowel man als vrouw te verwijzen. Zo sprak men nu eenmaal in zijn tijd. Ondanks de verschillen tussen die taalconventies en het huidige taalgebruik, zullen de lezers merken dat de leringen van president McKay zowel voor vrouwen als mannen van waarde zijn.

Ook was president McKay zeer belezen, vandaar dat hij vaak andere auteurs citeerde. In de meeste oorspronkelijke bronnen geven aanhalingstekens aan wanneer president McKay iemand citeert, maar de naam van de auteur wordt zelden vermeld. Daar we de tekst van dit boek niet onrustig wilden maken, hebben we wel de aanhalingstekens gehandhaafd, maar niet het '[auteur onbekend]' vermeldt als president McKay iemand citeert.

Historisch overzicht

Dit boek is geen biografie, maar een verzameling evangeliebeginselen waarin president David O. McKay heeft onderwezen. Met de volgende chronologie worden zijn leringen slechts in een historisch kader gezet. In dit overzicht ontbreken bepaalde belangrijke gebeurtenissen in zijn leven, zoals de geboorte van zijn kinderen.

- 8 september 1873: Geboren in Huntsville (Utah), als zoon van David McKay en Jennette Evans McKay.
- 1881: David McKay vertrekt op zending naar Groot-Brittannië. David O. en zijn moeder nemen de taken op de boerderij en in het gezin waar (7; cijfers tussen haakjes geven zijn leeftijd aan).
- 1887: Ontvangt zijn patriarchale zegen van John Smith (13).
- 1889: Gesteund als secretaris van de zondagschool in de wijk Huntsville (15).
- 1893–1894: Is werkzaam als leraar en hoofd van de lagere school in Huntsville; gesteund als zondagsschoolleraar in de wijk Huntsville (19–20).
- 1894–1897: Studeert aan de University of Utah; houdt afscheidsrede namens medeafstuderenden bij diploma-uitreiking (20–23).
- 1897–1899: Twee jaar op zending in Groot-Brittannië. Naast zijn reguliere zendingswerk, stond hij ook aan het hoofd van alle zendelingen in Schotland (23–25).

- 1899–1900: Geeft les aan Weber Stake Academy in Ogden (Utah) (25–26).
- 1900: Neemt zitting in het zondagsschoolbestuur van de ring Weber (27).
- 2 januari 1901: Huwt Emma Ray Riggs in de Salt Laketempel (27).
- 1902: Benoemd tot hoofd van de Weber Stake Academy (28).
- 1906: Door president Joseph F. Smith tot apostel geordend (32).
- 1914–18: De Eerste Wereldoorlog woedt (40–44).
- 1918: Benoemd tot algemeen superintendent van de Deseret Sunday School Union. Publiceert *Ancient Apostles* (45).
- 1919–21: Is werkzaam als commissaris van onderwijs van de kerk (45–47).
- December 1920: Vertrekt in opdracht van het Eerste Presidium, samen met ouderling Hugh J. Cannon, op een rondreis langs alle zendingsgebieden van de kerk in de wereld (47).
- 1922–24: President van het zendingsgebied Europa (49–51).
- 1934: Gesteund en aangesteld als tweede raadgever van president Heber J. Grant (61).
- 1939–45: De Tweede Wereldoorlog woedt (65–71).

- 1945: Gesteund en aangesteld als tweede raadgever van president George Albert Smith (71).
- 1950: Gesteund en aangesteld als president van het Quorum der Twaalf Apostelen (77).
- 9 april 1951: Gesteund en aangesteld als de negende president van de kerk, met Stephen L. Richards als eerste raadgever en J. Reuben Clark als tweede. De kerk had ongeveer een miljoen leden (77).
- juni 1952: Vertrekt op een reis van negen weken door Europa, hij bezoekt de leden van de kerk in negen landen (78).
- 1953: Ontvangt de hoogste onderscheiding van de Boy Scouts of America, de Silver Buffalo (79).
- 1954: Begint aan een rondreis langs de zendingsgebieden van de kerk; is de eerste president van de kerk die de zendingsgebieden in Midden- en Zuid-Amerika bezoekt; is de eerste algemeen autoriteit die het zendingsgebied Zuid-Afrika bezoekt. Hij legt 45 duizend km af.
- Augustus 1955: Bezoekt Europa met het Mormoons Tabernakelkoor (81).
- September 1955: Wijdt de Berntempel in (82).
- 26 maart 1956: Wijdt de Los Angelestempel in (82).
- Oktober 1956: Wijdt het ZHV-gebouw in (83).

- April 1958: Wijdt de Hamiltontempel (Nieuw Zeeland) in (84).
- September 1958: Wijdt de Londentempel in (85).
- 7 november 1964: Wijdt de Oaklandtempel in (91).
- 18 Januari 1970: Overlijdt op 96-jarige leeftijd in Salt Lake City. Aan het eind van zijn bewind zijn er ongeveer drie miljoen leden van de kerk.

Het leven en de bediening van David O. McKay

In april 1951, op de leeftijd van 77 jaar, wordt David Oman McKay de negende president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de bijna twintig jaar dat hij de positie van president bekleedt, wordt hij door de leden van de kerk en vele anderen als profeet van God geëerd. Hij roept de leden van de kerk op een christelijk karakter te ontwikkelen en het evangelie zowel door voorschrift als voorbeeld te verbreiden. Dat heeft tot gevolg dat de kerk wereldwijd een snelle groei doormaakt. Behalve zijn leringen maakt ook zijn voorkomen op velen grote indruk. Na hem ontmoet te hebben, zeggen velen dat hij niet alleen spreekt en handelt als een profeet, maar dat hij er ook uitziet als een profeet. Zelfs op hoge leeftijd heeft hij een rijzig, indrukwekkend voorkomen en dik, golvend wit haar. Zijn gelaat straalt een rechtschapen leven uit.

Erfgoed en kinderjaren van hoge idealen

Als algemeen autoriteit spreekt David O. McKay vaak met dankbaarheid over het erfgoed dat zijn ouders hem hebben nagelaten en het voorbeeld dat zij gegeven hebben. Het gezin waaruit zijn vader, David McKay, komt is in 1850 in Thurso (Schotland) tot de kerk toegetreden. In 1856 reist het gezin naar Amerika, waarvoor het wel drie jaar lang elke cent opzij heeft gelegd, trekt over de vlakten naar Utah, en komt in augustus 1859 in Salt Lake City aan.¹

In hetzelfde jaar (1850) dat de McKays in Schotland tot de kerk toetreden, aanvaardt het gezin waaruit de moeder van David O. McKay komt, het herstelde evangelie nabij Merthyr Tydfil in het zuiden van Wales. Evenals het gezin McKay reist ook het gezin Evans in 1856 naar Utah, waar het in 1859 aankomt. Beide gezinnen vestigen zich al spoedig in Ogden (Utah), waar

David McKay en Jennette Evans elkaar ontmoeten en verliefd worden. Zij treden op 9 april 1867 in het Endowment House in de echt. Het huwelijk wordt voltrokken door ouderling Wilford Woodruff.²

Op 8 september 1873 ziet David O. McKay in het stadje Huntsville het levenslicht — het derde kind en de eerste zoon van David en Jennette Evans McKay. Zijn kinderjaren zijn, hoewel gelukkig, niet zonder hobbels. In 1880 stellen twee sterfgevallen het geloof van het gezin danig op de proef; daardoor dient de volwassenheid van de jonge David zich al vroeg aan. Zijn twee oudere zusters, Margaret en Ellena, overlijden vlak na elkaar, de ene aan acute reuma, de andere aan een longontsteking. Ongeveer een jaar later wordt zijn vader naar Schotland op zending geroepen. David McKay weet niet goed of hij de oproep wel moet aanvaarden, omdat het inhoudt dat zijn vrouw (die in verwachting is) opdraait voor de werkzaamheden op de boerderij. Als Jennette echter van de oproep hoort, reageert ze resoluut: ‘Natuurlijk moet je die oproep accepteren; maak je over mij maar geen zorgen. David O. en ik redden ons wel!’³ De onverzettelijkheid van zijn vrouw en de belofte van buren en verwanten om zo nodig bij te springen, trekken David McKay over de streep. Bij zijn afscheid spreekt hij deze woorden tegen de zevenjarige David O.: ‘Zorg goed voor mama.’⁴

In de twee jaar dat David McKay van huis is, loopt het op de boerderij op rolletjes, doordat Jennette McKay haar zaakjes op orde heeft, velen hun hulp aanbieden, en Heer zijn zegen uitstort. In deze tijd, en eigenlijk haar hele leven, is Jennette McKay ook ten aanzien van het geestelijke welzijn van haar kinderen vigilant: ‘Het gezinsgebed was al regel in het gezin McKay, en toen Jennette er alleen voor stond, ging dat een steeds belangrijkere plek innemen in de dagelijkse bezigheden. David [O.] sprak, als het zijn beurt was, de morgen- en avondgebeden uit, en leerde hoe belangrijk het is om de zegeningen van de hemel in huis te hebben.’⁵

President McKay noemde zijn moeder vaak een vrouw aan wie men een voorbeeld kon nemen. Zo verklaarde hij eens: ‘Ik kan geen vrouwelijke deugd bedenken die mijn moeder niet bezat.

(...) In de ogen van haar kinderen, en alle anderen die haar goed kenden, was ze mooi en beschaafd. Hoewel pittig, was ze niet humeurig, maar juist beheerst. In haar donkerbruine ogen kon je onmiddellijk een opborrelende emotie waarnemen, die ze echter altijd perfect onder controle had (...) Als kind vond ik, en ik denk er na al die jaren nog steeds zo over, dat ze qua mildheid, zorg, geduld, loyaliteit aan haar gezin en het goede ongeëvenaard was.⁶

Toen David O. McKay gevraagd werd naar de grootste man die hij ooit ontmoet had, antwoordde hij zonder nadenken: ‘Mijn vader.’⁷ Na zijn zending is vader McKay van 1883 tot 1905 werkzaam als bisschop van de wijken Eden en Huntsville.⁸ David McKay senior spreekt vaak met zijn jonge zoon over zijn ervaringen en zijn getuigenis. President McKay herinnerde zich: ‘Als jongen hoorde ik het getuigenis van iemand die ik hoogachtte en eerde zoals ik, dat weet u, niemand anders in deze wereld hoogachtte, en die zekerheid was in mijn jonge ziel neerge-daald.’⁹ De kracht van zijn vaders voorbeeld en getuigenis is hem tot steun bij zijn eigen ontdekking van de waarheid.

De vader van president McKay leert hem lessen uit het alledaagse, die hem vormen en die hij later in zijn prediking als apostel zal gebruiken. Zo was hij, naar eigen zeggen, op zekere dag met zijn broers de hooioogst aan het binnenhalen. De tiende lading zou als tiendegave naar de kerk gaan. De vader van David O. McKay zei de jongens de tiende lading van een betere plek te halen dan waar zij op dat moment aan het laden waren. Zijn vader zei: ‘Dat is de *tiende* lading, en het beste is nauwelijks goed genoeg voor God.’ Jaren later zou David O. McKay zeggen dat dit ‘de beste prediking over tiende was die ik ooit in mijn leven heb gehoord.’¹⁰ Zijn vader leert hem ook om respect te hebben voor vrouwen. President McKay vertelde aan jongeren: ‘Ik herinner me nog goed dat mijn vader mij, toen ik in mijn tienerjaren met een meisje begon uit te gaan, deze raad gaf: “David, behandel die jongedame zoals je vindt dat de jongemannen die met je zuster uitgaan, haar behoren te behandelen.”’¹¹

Toen hij later president van de kerk was, bracht hij de volgende hulde aan zijn ouders: ‘Ik ben dankbaar dat mijn ouders

mij verstandig en zorgvuldig hebben opgevoed (...) een opvoeding die mij ervoor heeft behoed om paden op te gaan die naar een volkomen ander leven hadden geleid! Elk jaar groeit mijn waardering en liefde voor een immer oplettende, onvergelijkelijke moeder, en een edele vader.¹²

Jeugd

De jonge David O. McKay wordt in het quorumpresidium van het diakenenquorum geroepen. In die tijd hebben de diakenen van de wijk tot taak de kerk schoon te houden, hout te hakken voor de kachel in de kerk, en erop toe te zien dat de weduwen in de wijk voorzien zijn van haardhout.¹³ Hij zegt de quorumleden dat hij 'zich incapabel voelde voor deze functie, omdat hij wel inzag dat er anderen waren die de functie veel beter konden vervullen, (...) [maar dat] hij zich met de hulp van de Heer volledig wilde inzetten.'¹⁴ Deze nederige houding was typerend voor de wijze waarop hij in zijn verdere leven een roeping zou aanvaarden.

Als zoon van een bisschop ontmoet hij kerkleiders die naar hun huis komen. Dat is het geval met patriarch John Smith die in juli 1887 op bezoek is en hem zijn patriarchale zegen geeft (David O. is dan 13). Na de zegen legt patriarch Smith zijn handen op de schouders van de jongeman en zegt: 'Knul, jij hebt meer te doen dan knikkeren.' David gaat daarop naar de keuken en zegt tegen zijn moeder: 'Als hij denkt dat ik stop met knikkeren, dan vergist hij zich toch.' Zijn moeder legt haar werk opzij en probeert uit te leggen wat broeder Smith daarmee bedoelde. Hoewel David O. McKay noch zijn moeder precies wist wat de toekomst brengen zou, maakte dit voorval duidelijk dat de Heer meer voor had met deze jongeman.¹⁵

Hij doet zijn deel aan kerkwerk in zijn tienertijd en blijft groeien in kennis en ervaring. In 1889, hij is dan vijftien, wordt hij geroepen als de zondagsschoolsecretaris van de wijk Huntsville, een functie die hij tot 1893 vervult, waarna hij wordt geroepen als leerkracht in de zondagsschool.¹⁶ Zijn hele leven zouden de zondagsschool en het onderwijs zijn grote liefde blijven.

Scholing, zendingswerk en huwelijk

David O. McKay heeft geschreven: ‘Er zijn drie belangrijke gebeurtenissen in iemands leven waarvan zijn geluk hier en in het hiernamaals weleens kan afhangen, [namelijk] zijn geboorte, zijn huwelijk en zijn beroepskeuze.’¹⁷ Al gezegend door zijn geboorte en opvoeding in een rechtschapen gezin, blijft hij voordeel halen uit verstandige beslissingen inzake scholing, beroep en, uiteindelijk, huwelijk.

Na de school in Huntsville doorlopen te hebben, gaat hij twee jaar naar de Weber Stake Academy in Ogden. Ergens in het schooljaar van 1893–1894, hij is inmiddels twintig, keert hij terug naar Huntsville om de betrekking van leraar op de plaatselijke lagere school te aanvaarden. Tegen die tijd schenkt grootmoeder Evans aan elk van haar in leven zijnde kinderen 2.500 dollar. Het gezin McKay heeft het niet breed, en de burens geven de moeder van David O. McKay, Jennette, de raad het geld in aandelen te investeren. Zij reageert echter heel beslist: ‘Elke cent gaat in de opleiding van onze kinderen.’¹⁸ Als gevolg daarvan rijden hij, zijn broer en twee zussen (Thomas E. Jeanette en Annie) in de herfst van 1894 naar Salt Lake City om zich bij de University of Utah te melden. De wagen waarin zij rijden is gevuld met meel en potten vruchten, bovendien hobbelt er een koe achteraan.¹⁹

Over de studententijd van David O. McKay zou zijn zoon, Llewelyn, schrijven: ‘Studie was belangrijk. Hij wierp zich enthousiast op zijn studie; hij kreeg hele goede vrienden; en zijn gevoel voor waarden ontwikkelde zich. Hij werd gekozen als klasoudste en mocht de afscheidsrede van zijn klas houden. (...) Doordat hij met volle overgave sportte, schopte hij het tot *right guard* van het eerste (American) football team van de universiteit. De grootste gebeurtenis in deze tijd was evenwel zijn kennismaking met Emma Ray Riggs.’²⁰

Gedurende het tweede jaar van hun studie, huren de McKays een huis van Emma Robbins Riggs, de moeder van Emma Ray Riggs. Op zekere dag staan moeder en dochter voor het raam en zien David O. en Thomas E. McKay arriveren met hun moeder. Emma Ray’s moeder merkt op: ‘Daar staan twee jongemannen

die twee meisjes heel gelukkig gaan maken. Kijk eens hoe zorgzaam ze zijn voor hun moeder.' Emma Ray merkt vervolgens op: 'Ik vind die donkere leuk', ze bedoelde David O. McKay. Hoewel hij en Emma Ray elkaar af en toe zien, komt het pas een paar jaar later tot een serieuze relatie.²¹

Na zijn universitaire studie in de lente van 1897 te hebben afgerond, krijgt David O. McKay een baan aangeboden als leraar in de Salt Lake County. Hij is in zijn nopjes met de betrekking en wil graag gaan verdienen om de overige gezinsleden hulp te kunnen geven. Maar terzelfder tijd ontvangt en aanvaardt hij een oproep voor een zending in Groot-Britannië.

Op 1 augustus 1897 wordt hij door president Seymour B. Young aangesteld als zendeling in Groot-Britannië. Het eerste deel van zijn zending brengt hij door in Stirling (Schotland), waar het werk maar moeilijk van de grond komt. Hij werkt ijverig en op 9 juni 1898 wordt hij geroepen om de zendingen in Schotland te presideren. Als hij die roeping krijgt, wendt hij zich tot de Heer voor hulp. Door de zwaarte van deze roeping maakt hij een snelle groei door en krijgt hij, voor zijn leeftijd, veel ervaring in kerkzaken. In feite was het een serieuze vingeroefening voor latere roepingen.

Drie maanden voordat hij naar huis gaat, vindt er nog een belangrijk voorval plaats. In zijn jeugd had hij vaak gebeden om een geestelijke bevestiging omtrent zijn getuigenis. Op 29 mei 1899 woont hij een gedenkwaardige bijeenkomst voor zendingen bij. Hij schrijft later: 'Ik herinner me de intensiteit van de inspiratie van die bijeenkomst nog als de dag van gisteren. Iedereen die daar was, voelde dat de Geest van de Heer in rijke mate was uitgestort. Iedereen was waarlijk één van hart en één van geest. Nooit had ik een dergelijke emotie ervaren. Het was een manifestatie waarom ik als twijfelende jongeman in stilte uiterst oprecht had gebeden in de heuvels en de weiden. Voor mij was het de bevestiging dat oprecht gebed "eens, ergens" wordt beantwoord. In de bijeenkomst stond uit eigen beweging een zendeling op, die zei: "Broeders, er zijn engelen aanwezig." Hoe vreemd het ook mag klinken, verbaasde die mededeling mij geenszins; in feite leek mij die geheel op zijn plaats, hoewel de

gedachte aan goddelijke wezens niet bij mij was opgekomen. Het enige dat ik wist was dat ik overliep van dankbaarheid voor de tegenwoordigheid van de Heilige Geest.²² Ouderling McKay eindigt zijn zending eervol en wordt in augustus 1899 ontheven.

Gedurende zijn zending had hij gecorrespondeerd met Emma Ray Riggs, met 'Ray' zoals hij haar minzaam noemde (haar ouders hadden haar naar een 'ray of sunshine' [zonnestraal] genoemd). Uit de briefwisseling tussen Schotland en Salt Lake City was iets moois ontstaan. Hij trof in haar iemand die in alle opzichten zijn gelijke was, met inbegrip van intelligentie, omgangsvormen, en geestelijke kwaliteiten.

Ze had haar opleiding afgemaakt nadat David O. McKay op zending was gegaan, en met een baccalaureaat in letteren op zak, gaat ze werken aan de Madosin School in Ogden (Utah).²³ In de herfst van 1899 treedt hij toe tot het docentenkorps van de Weber Stake Academy. In dat schooljaar kan men hen vaak vinden in een park tussen hun scholen in. Daar is het ook, in december 1900, dat hij haar ten huwelijk vraagt. Ze stelt daarop de vraag: 'Weet je zeker dat ik de ware ben?' Zijn antwoord was dat hij er zeker van was.²⁴ Op 2 januari 1901 zijn Emma Ray Riggs en David O. McKay het eerste paar dat in de twintigste eeuw in de Salt Laketempel in het huwelijk treedt.

Legendarisch leraar

In 1902, op de leeftijd van 28 jaar, wordt hij het hoofd van Weber Stake Academy. In weerwil van de vele bestuurlijke taken, blijft hij actief deelnemen aan het onderwijs van de scholieren. Hij blijft zich zijn hele leven inzetten voor goed onderwijs, daar hij van mening is dat 'goed onderwijs niet alleen goede wiskundigen, bekwame taalkundigen, voortreffelijke geleerden of briljante schrijvers en dichters wil voortbrengen, maar ook eerlijke mensen, met deugd, matigheid en broederlijke liefde. Het wil mensen scheppen die vinden dat deugden als waarheid, rechtvaardigheid, wijsheid, liefdadigheid en zelfbeheersing de basis zijn van een succesrijk leven.'²⁵

Hij is van mening dat onderwijs iedereen ten goede komt. Hij is werkzaam als schoolhoofd in een tijd dat maar weinig

De verstandhouding tussen president McKay en zijn vrouw, Emma Ray Riggs McKay (foto) was een groot voorbeeld voor de leden van de kerk.

vrouwen middelbaar onderwijs volgen. Met betrekking tot de belangrijke rol van de vrouw, schrijft hij het volgende: 'Er is niet veel aandacht besteed aan de rol die vrouwen hebben gespeeld bij de kolonisatie van het Westen. Daarin volgen wij slechts wat door de eeuwen heen in gebruik was. Vrouwen dragen de lasten van de huishouding, veel van de opvoeding van de kinderen rust op hun schouders, zij inspireren hun echtgenoot en zoons tot succes; en wijl die laatsten in de schijnwerpers staan, zijn de vrouwen en moeders, aan wie de erkenning en eerbewijs eigenlijk toekomen, immer beminnelijk, content met hun

onvermelde prestaties.²⁶ Aan Weber Stake Academy legt hij nadruk op het belang van onderwijs voor beide seksen, en gedurende zijn ambtstermijn schrijven veel meer vrouwen zich in voor voortgezet onderwijs.

In de jaren dat hij als docent en bestuurder verbonden is aan Weber Stake Academy bekleedt hij ook een functie in het zondagsschoolpresidium van de ring Weber, waarbij hij zich bezighoudt met de verbetering van de geboden cursussen. In die tijd kreeg de zondagsschoolorganisatie maar weinig formele leiding van de algemene leiders van de kerk. Als tweede assistent-superintendent — belast met de klassen — gaat David O. McKay onmiddellijk aan de slag om verbeteringen in het onderwijs aan te brengen. Hij gebruikt daarbij de methoden waarmee hij in zijn beroep vertrouwd was geraakt. Een leider in de zondagsschool omschreef zijn werkzaamheden als volgt:

'Allereerst riep hij de bestuursleden van de ring op wekelijkse basis bijeen. Hij leerde die leden hoe ze lesschema's moesten opstellen en hoe ze voor elke les een doelstelling konden uitkiezen. Daarna leerde hij ze hoe ze hun les met dat doel als uitgangspunt konden voorbereiden en illustreren. Hij legde nadruk op de presentatie van de les en toepassing van het lesdoel in het leven van elk kind. Daarop volgde de maandelijkse (...) vergadering voor alle zondagsschoolleerkrachten en -leiders, aan wie van tevoren was gevraagd bepaalde lessen door te lezen. (...) Het resultaat was dat de leerkrachten met een 'stapeltje notities' over de vier lessen voor de komende maand huiswaarts gingen. (...) Deze vergaderingen waren heel populair met vaak 90 tot 100 procent opkomst.'²⁷

Het succes van de zondagsschool in de ring Weber verspreidt zich als een lopend vuurtje. President Joseph F. Smith, die op dat moment ook werkzaam is als de algemeen superintendent van de zondagsscholen, is onder de indruk van de vernieuwende ideeën van David O. McKay en vraagt hem een artikel voor de *Juvenile Instructor*, het tijdschrift van de zondagsschool, te schrijven.²⁸

Apostel van de Heer

Nadruk op onderwijzen en leren

Op 9 april 1906, na zes jaar in de zondagsschool van de ring Weber te hebben gefunctioneerd, wordt hij op 32-jarige leeftijd tot apostel geordend. Kort daarna wordt hij ook gesteund als tweede assistent in de algemene superintendie van de zondagsschool. In 1909 wordt hij eerste assistent, en van 1918 tot 1934 is hij algemeen superintendent. Dezelfde vernieuwingen die hij in de zondagsschool in de ring Weber heeft doorgevoerd, worden al gauw in de hele kerk geïntroduceerd. De behoefte aan uniforme lessen brengt hem ertoe het boek *Ancient Apostles* te schrijven, het eerste lesboek in de zondagsschool.

De naam van ouderling McKay wordt een synoniem van de zondagsschool in de jaren dat hij deel uitmaakt van het Quorum der Twaalf, en hij schrijft nog steeds lessen voor de zondagsschool als hij president van de kerk wordt. De verbeteringen die hij invoert betreffen vooral het evangelieonderwijs aan kinderen. Kinderen komen, zo zegt hij, ‘zuiver en onbezoedeld van de Vader, zonder inherente smetten of zwaktes (...). Hun ziel is als een vel vlekkeloos wit papier waarop iemands ambities of prestaties kunnen worden geschreven.’²⁹ Hij ziet voor de zondagsschool een sleutelrol weggelegd bij het onderwijs aan en de karakterontwikkeling van kinderen en jongeren.

Wereldreis en zendingspresident in Europa

Er zijn nog meer ervaringen die David O. McKay voorbereiden op de veelomvattende taken van leider van een wereldomspannende kerk. In december 1920 worden hij en ouderling Hugh J. Cannon, redacteur van de *Improvement Era*, aangesteld door president Heber J. Grant en zijn eerste raadgever, Anthon H. Lund, om een reis te maken langs alle zendingsgebieden en scholen van de kerk over de hele wereld. De reis neemt een jaar in beslag en ze leggen ongeveer honderdduizend kilometer af (ruim twee keer de omtrek van de aarde) tot zegen van de leden van de kerk overal. Ondanks moeilijkheden zoals zeeziekte, heimwee en andere problemen tijdens de reis, heeft de reis het gewenste effect. Op kerstavond 1921 zijn ze weer thuis. In de

dagen daarop brengen ze uitgebreid verslag uit aan president Grant, waarna ze eervol worden ontheven. In de eerste algemene conferentie na hun thuiskomst, verklaart president Grant:

‘Het doet mij zeer veel deugd dat broeder McKay weer in ons midden is. Broeder McKay heeft het afgelopen jaar een wereldreis gemaakt — hij heeft onze zendingsgebieden in bijna alle werelddelen bezocht en is teruggekeerd, zoals elke zendeling die uitgaat om het evangelie te verkondigen en in contact komt met mensen overal en met alle bekende geloofsrichtingen, terugkeert met meer licht en kennis en een groter getuigenis over de goddelijkheid van het werk waarbij wij betrokken zijn.’³¹

Als het ouderling McKays beurt is om in de conferentie te spreken, vat hij zijn reis samen met een sterk getuigenis: ‘Bij ons vertrek (...) maakten we ons toch wel een beetje zorgen over de reis die voor ons lag. (...) Daar we heel goed begrepen wat onze taak was, en we president Grant, zijn raadgevers en de Twaalf, die ons deze roeping hadden toevertrouwd, niet wilden teleurstellen, zocht ik de Heer zoals ik Hem nog nooit had gezocht, en ik wil vanmiddag uitdrukkelijk stellen dat de belofte die Mozes de kinderen Israëls deed vlak voor zij de Jordaan naar het beloofde land overstaken, in vervulling is gegaan in onze ervaringen. Wij hebben de Heer om hulp gevraagd en Hij heeft ons geleid en geholpen.’³²

Kort nadat hij van zijn wereldreis is teruggekeerd, wordt hij geroepen als president van de Europese Zending. In november 1922 reist hij naar Liverpool. Het was tijdens deze roeping dat hij begon te prediken dat ‘elk lid een zendeling’ is, waarin hij volhardt als hij later president van de kerk wordt. Als zendingspresident hergroepeert hij de zendingen, en laat hij er een paar als reizende zending fungeren om de andere zendingen te instrueren in betere onderwijsmethoden. Een van de grootste problemen waar hij zich voor gesteld ziet, is het ontzenuwen van de negatieve kritiek in de kranten. Zijn werkwijze was de redacteurs in persoon op te zoeken en ze te vragen of hij een gelijke kans kon krijgen de kerk in een juist daglicht te stellen. Een paar redacteurs weigerden op zijn verzoek in te gaan, maar velen gingen er wel op in.³³ Zijn vaardigheid in public relations blijkt de kerk tijdens zijn ambtstermijn als zendingspresident en eigenlijk zijn hele bediening zeer ten goede te komen.

Gesteund als lid van het Eerste Presidium

In de herfst van 1934 wordt hij gesteund als tweede raadgever van president Heber J. Grant. President J. Reuben Clark jr., die de tweede raadgever was van president Grant, wordt eerste raadgever. Hoewel president McKay rijk is aan ervaring in kerkzaken, stemt zijn roeping in het Eerste Presidium hem toch zeer nederig. Hij verklaart: 'Het behoeft geen betoog dat ik uit het lood geslagen ben. De afgelopen dagen heb ik moeite gehad om mijn gedachten en gevoelens in bedwang te houden. Het geluk, het goede gevoel dat de hoge roeping die mij ten deel is gevallen, behoort te vergezellen, wordt enigszins overschaduwd door het besef van de grote verantwoordelijkheid die een roeping tot het Eerste Presidium met zich meebrengt.'³⁴ Zelfs na jaren als algemeen autoriteit werkzaam te zijn geweest, geeft hij toe dat 'het altijd min of meer een bezoeking voor me is om een grote groep toe te spreken', omdat hij zich maar al te goed bewust is van het gewicht van zijn roeping.³⁵

De eerste paar jaar van president McKay in het Eerste Presidium hebben de leden van de kerk te maken met de crisisjaren. In 1936 kondigt Het Eerste Presidium officieel het *Church Security Plan* aan, dat later het welzijnsprogramma van de kerk wordt. Het welzijn van de mens toegedaan, beklemtoont president McKay dat spiritualiteit synoniem is met welzijn: 'Het is goed om kleding weg te geven aan schaars gekleden, voedsel uit te delen aan de brodelozen, te zorgen voor bezigheden voor mensen die kampen met de wanhoop die noodgedwongen nietsdoen met zich meebrengt, maar als puntje bij paaltje komt, zijn de grootste zegeningen die voortspruiten uit het *Church Security Plan* geestelijk van aard. Geven heeft meer spiritualiteit in zich dan ontvangen. De grootste geestelijke zegening vloeit voort uit anderen helpen.'³⁶

Na de dood van president Grant in 1945, wordt George Albert Smith president van de kerk. Hij roept president McKay als tweede raadgever. Zijn taken blijven nagenoeg hetzelfde, waarbij er zich steeds nieuwe kansen en uitdagingen voordoen. Een van de taken die veel van hem vergen is zijn benoeming tot voorzitter van Utahs eeuwfeest, dat maanden van planning vergt

bovenop zijn toch al zware werklust. Deze viering in heel Utah wordt afgerond in juli 1947 en wordt als een groot succes beschouwd. De plaatselijke krant meldt het volgende:

‘Rodney C. Richardson, coördinator van het eeuwfeest van Californië, was in Salt Lake City om Utahs eeuwfeest gade te slaan, waarbij, zo zei hij, was uitgegaan van “de beste planning in de natie. Het eeuwfeest van Utah is niet ten prooi gevallen aan de commercie. Het is in elk opzicht een historische viering.” Behalve de complimenten uit Californië, komen er uit andere staten verzoeken om het draaiboek en ander materiaal in verband met de viering.’³⁷

Naarmate de gezondheid van president George Albert Smith afneemt, neemt de werkdruk voor zijn beide raadgevers toe. In de lente van 1951 besluiten President McKay en zijn vrouw, Emma Ray, van Salt Lake City naar Californië te rijden voor een hoognodige vakantie. Ze brengen de eerste nacht door in St. George (Utah). Die nacht wordt president McKay wakker met de onmiskenbare indruk dat hij naar Salt Lake City moet terugkeren. Een paar dagen later krijgt president George Albert Smith een beroerte, waarna hij op 4 april 1951 overlijdt.

Profeet van een wereldwijde kerk

Zendingswerk en de groei van de kerk

Na 45 jaar apostelschap wordt David O. McKay op 9 april 1951 de negende president van de kerk, met Stephen L. Richards en J. Reuben Clark jr. als raadgevers. In 1952 introduceert het Eerste Presidium het eerste uniforme systeem voor evangelieonderwijs voor voltijdzendingelingen. Het systeem, standaardlessen voor onderzoekers, moet de effectiviteit van de voltijdzendingelingen vergroten. Het systeem bevat vijf lessen: ‘Het Boek van Mormon’, ‘De historische basis van de herstelling’, ‘De belangrijkste leerstellingen van de kerk’, ‘Wat het lidmaatschap van de kerk inhoudt’, en ‘Toetreden tot de kerk’.³⁸

Negen jaar later, in 1961, belegt hij de eerste conferentie voor alle zendingspresidenten, die te horen krijgen dat het zendingswerk beter tot zijn recht komt als de gezinnen in de kerk hun vrienden en kennissen in aanraking brengen met de kerk, om ze

vervolgens bij hen thuis door de zendingen te laten onderwijzen.³⁹ Voortbordurend op het idee dat 'elk lid een zending' is spoort hij ieder lid aan om zich voor te nemen elk jaar minstens één nieuw lid tot de kerk te brengen. In dat jaar wordt ook de taalschool voor zendingen geopend. Door deze initiatieven groeien het ledental van de kerk en het aantal voltijdzendingen snel. Onder zijn leiding verdubbelt het aantal ringen zich (naar ongeveer 500), er worden ringen georganiseerd in landen als Argentinië, Australië, Brazilië, Duitsland, Engeland, Guatemala, Mexico, Nederland, Samoa, Schotland, Tonga, Uruguay en Zwitserland. Ook in 1961 maakt de enorme groei het noodzakelijk dat de leden van het Eerste Quorum der Zeventig tot hogepriester worden geordend, zodat ze ringconferenties kunnen presideren. In 1967 wordt de functie van regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf geïntroduceerd.

Op reis als president

President McKay legt meer kilometers af dan al zijn voorgangers samen. In 1952 begint hij de eerste van verschillende belangrijke reizen — een reis van negen weken door Europa, hij bezoekt negen landen en verschillende zendingsgebieden. Hij gaat eerst naar Schotland, waar hij het eerste kerkgebouw, dat zich in Glasgow bevindt, inwijdt. Gedurende de reis houdt hij ongeveer 50 bijeenkomsten met leden van de kerk, geeft vele interviews, en gaat in veel landen op bezoek bij hoogwaardigheidsbekleders.⁴⁰ In 1954 reist hij naar het geïsoleerde zendingsgebied in Zuid-Afrika. Hij is de eerste algemeen autoriteit die een bezoek bracht aan dat gebied. Tijdens het tweede deel van die reis bezoekt hij de leden van de kerk in Zuid-Amerika. In 1955 brengt hij een bezoek aan het zuiden van Oceanië, en later in de zomer van dat jaar keert hij met het Tabernakelkoor terug naar Europa.

Hij is van mening dat zijn reizen 'de leden van de kerk duidelijk maken dat ze geen afzonderlijk deel van de kerk zijn, maar in feite deel uitmaken van de kerk als geheel.'⁴¹ De kerk begint zich wereldwijd te ontplooiën. President McKay verklaart: 'God zegene de kerk. Zij is wereldwijd. Haar invloed hoort in alle naties gevoeld te worden. Moge zijn geest alle mensen ten goede beïnvloeden en hun hart aanzetten tot welwillendheid en vrede.'⁴²

Meer tempels

Als hij in 1952 in Europa is, treft hij voorbereidingen voor de bouw van tempels, de eerste die buiten de Verenigde Staten en Canada gebouwd worden. De Berntempel wordt ingewijd in 1955, en de Londentempel in 1958. Tijdens zijn presidentschap worden ook de Los Angelesstempel (1956), de Hamiltontempel (Nieuw-Zeeland, 1958) en de Oaklandtempel (Californië, 1964) ingewijd. Op zijn aanwijzing wordt bij de begiftigingsceremonie gebruik gemaakt van film, waardoor het mogelijk wordt de verordening in verschillende talen tegelijk te volgen.

Coördinatie en consolidatie

In 1960 draagt het Eerste Presidium ouderling Harold B. Lee op om tot kerkelijke coördinatie te komen, om zo de kerkelijke programma's te coördineren en consolideren, overlapping te verminderen en de efficiëntie en effectiviteit te vergroten. In een conferentietoespraak waarin dit initiatief wordt aangekondigd, verklaart ouderling Lee: 'Dit is een verandering die (...) altijd al president McKays aandacht heeft gehad, en nu als president van de kerk geeft hij ons de opdracht om verder te gaan, om te consolideren zodat we efficiënter en effectiever te werk kunnen gaan in de priesterschap, de hulporganisaties en andere aspecten, met het doel om onze tijd, energie en inzet te gebruiken voor het voornaamste doel waarvoor de kerk is gesticht.'⁴³

Ambassadeur van de kerk

Mensen van andere geloofsrichtingen beschouwen president McKay als een belangrijk geestelijk leider. Hij ontmoet geregeld wereldleiders en vertegenwoordigers van plaatselijke overheden. Ook leggen verschillende presidenten van de Verenigde Staten, onder wie Harry S. Truman, John F. Kennedy en Dwight D. Eisenhower, een bezoek bij hem af. Eenmaal nodigt president Lyndon B. Johnson, die president McKay vaak belt, hem uit om naar Washington D.C. te komen om hem raad te geven inzake verschillende kwesties die hem parten spelen. Tijdens dat bezoek geeft president McKay hem de raad: 'Volg de stem van uw geweten. Zorg dat de mensen zien dat u oprecht bent. Dan zullen ze u volgen.'⁴⁴

Geliefd spreker en leider

Al vroeg in zijn leven gaat president McKay zich verdiepen in de werken van de grote schrijvers, en zijn hele leven is hij die blijven citeren. Zo houdt hij de leden van de kerk voor: 'Wordworths hart maakte een sprongetje als hij een regenboog aan de hemel zag verschijnen. Burns' hart huilde toen zijn ploegschaar een madeliefje ontwortelde. Tennyson plukte een bloem uit een "gebarsten muur" om te zien of hij het mysterie, "alles wat God en de mens is", eruit kon lezen. Al dezen, en andere grote mannen, hebben ons, in de werken der natuur, het meesterschap van God laten zien.'⁴⁵

De leden van de kerk horen president McKay graag spreken. Zijn toespraken zijn rijkelijk voorzien van inspirerende verhalen uit eigen ervaring, en hij weet humor te waarderen. Hij vertelt graag het verhaal van de krantenjongen die hem een hand gaf voordat hij de lift instapte. De jongen rende vervolgens de trap op om de bejaarde profeet een verdieping hoger nog eens te begroeten. De jongen zei: 'Ik wilde u gewoon nog een keer voor uw dood de hand schudden.'⁴⁶

In zijn conferentietoespraken legt hij de nadruk op het belang van het gezinsleven, dat hij ziet als de bron van geluk en het beste verweer tegen beproevingen en verleidingen. Hij roept ouders op meer tijd met hun kinderen door te brengen en hun te leren wat karakter en integriteit inhouden. Daarbij herhaalt hij vaak het axioma 'geen succes weegt op tegen falen in het gezin'. Hij verkondigt dat 'reine harten in een rein gezin altijd op fluisterafstand van de hemel zijn.'⁴⁷ Hij noemt het gezin de 'basiseenheid van de samenleving' en verklaart dat 'het ouderschap verwant is aan godschap.'⁴⁸

Hij spreekt over de gewijde band van het huwelijk en heeft het daarbij vaak over de liefde die hij voelt voor zijn vrouw, Emma Ray, en hun kinderen. Door de jaren heen nemen veel heiligen der laatste dagen een voorbeeld aan het huwelijk van dit echtpaar dat ruim zestig jaar getrouwd was. Hij geeft dit advies: 'Laten we onze jongeren leren dat de huwelijksverbintenis een van de heiligste plichten van de mens is, of die de mens kan aangaan.'⁴⁹

Als halverwege de jaren 1960 zijn gezondheid afneemt, komt hij in een rolstoel terecht, waardoor hij zich genoodzaakt voelt meer raadgevers in het Eerste Presidium te roepen. Ondanks zijn verzwakte lichamelijke toestand blijft hij de zaken van de kerk afhandelen, en blijft hij onderwijzen, leiden en inspireren. Kort voor zijn dood spreekt hij in een bijeenkomst voor de algemene autoriteiten van de kerk in de Salt Laketempel. Ouderling Boyd K. Packer, die daarbij aanwezig is, herinnert zich de gelegenheid als volgt:

‘[President McKay] besprak de tempelverordeningen en haalde uitvoerig de ceremonies aan. Hij legde die aan ons uit. (Dat was volkomen geoorloofd, omdat we in de tempel waren.) Nadat hij een tijdje aan het woord was geweest, pauzeerde hij, waarbij hij in gedachten verzonken naar het plafond keek.

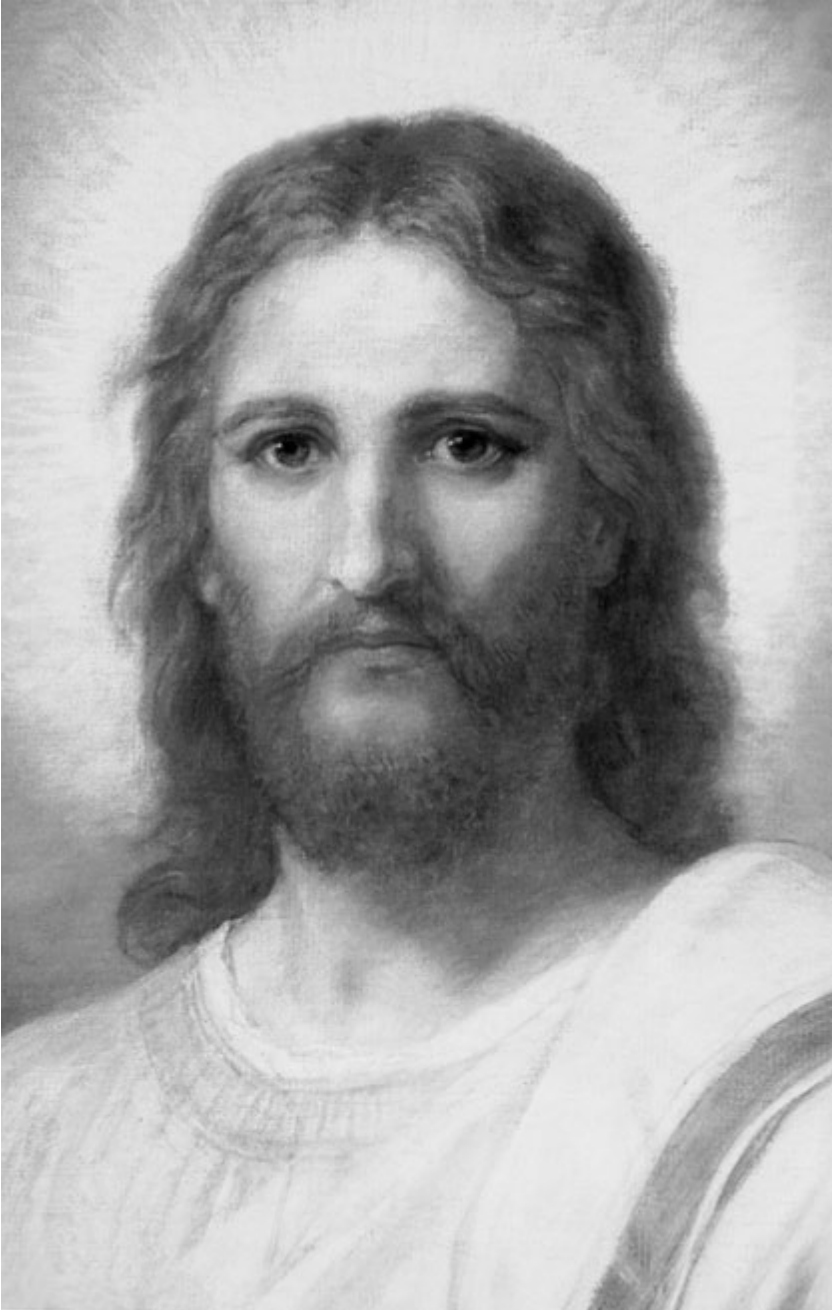
‘Ik herinner me dat hij zijn grote handen, de vingers ineengevouwen, op het rostrum liet rusten. Hij stond daar met een starrende blik, zoals mensen soms doen als ze een diepe vraag overwegen. Toen zei hij het volgende: ‘Broeders, ik geloof dat ik het eindelijk begin te begrijpen.’

‘Daar stond hij, de profeet — ruim een halve eeuw apostel en zelfs toen leerde hij er nog bij, groeide hij. Zijn woorden ‘ik geloof dat ik het eindelijk begin te begrijpen’, deden me goed.’⁵⁰ Ofschoon president McKay een groot begrip van het evangelie en veel ervaring in kerkelijke zaken had, was hij nederig genoeg om te beseffen dat ook hij nog kon bijleren en diepere lagen van betekenis kon ontdekken.

Na de Heer bijna twintig jaar als de profeet te hebben gediend, overlijdt president David O. McKay op 18 januari 1970 in Salt Lake City in het bijzijn van zijn vrouw, Emma Ray, en vijf van zijn kinderen. In een in memoriam verklaart president Harold B. Lee dat hij ‘de wereld rijker en de hemel glorieuzer had gemaakt door de rijke schatten die hij naar beide had meegebracht.’⁵¹ Over de erflating van David O. McKay heeft zijn opvolger, president Joseph Fielding Smith, gezegd: ‘Hij was een man van grote geestelijke kracht, een geboren leider, geliefd door zijn volk en geëerd door de wereld. In toekomstige tijden zullen er mensen zijn die zijn naam zullen prijzen.’⁵²

Noten

1. Zie Jeanette McKay Morrell (1966). *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 6–8.
2. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 8–10.
3. Llewelyn R. McKay (1956). *Home Memories of President David O. McKay*, 6.
4. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 22–23.
5. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 24–25.
6. Bryant S. Hinckley. Greatness in Men: David O. McKay. *Improvement Era* (mei 1932), 391; alinea-indeling gewijzigd.
7. Jay M. Todd en Albert L. Zobell Jr. David O. McKay, 1873–1970. *Improvement Era* (februari 1970), 12.
8. Zie Francis M. Gibbons (1986). *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 12–13.
9. Peace through the Gospel of Christ. *Improvement Era* (maart 1921), 405–406.
10. Zie Clare Middlemiss (red., 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 8–9.
11. *Gospel Ideals* (1953), 459.
12. Expressions of Gratitude and the Importance and Necessity for the Conservation and Training of Youth. *The Instructor* (november 1966), 413.
13. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 28.
14. Leland H. Monson. David O. McKay Was a Deacon, Too. *Instructor* (september 1962), 299.
15. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 26.
16. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 28.
17. David Lawrence McKay (1989). *My Father, David O. McKay*, 120.
18. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 31.
19. Zie *Home Memories of President David O. McKay*, 8–9.
20. *Home Memories of President David O. McKay*, 9.
21. Zie *My Father, David O. McKay*, 1–2.
22. Zie *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 4–5; alinea-indeling gewijzigd.
23. Zie *Home Memories of President David O. McKay*, 171.
24. Zie *My Father, David O. McKay*, 4–6.
25. Clare Middlemiss (red., 1962). *Treasures of Life*, 472.
26. Pioneer Women, Heroines of the World. *Instructor* (juli 1961), 217.
27. George R. Hill. President David O. McKay ... Father of the Modern Sunday School. *Instructor* (september 1960), 314; alinea-indeling gewijzigd.
28. Zie *Instructor* (september 1960), 314; zie ook The Lesson Aim: How to Select It; How to Develop It; How to Apply It. *Juvenile Instructor* (april 1905), 242–245.
29. The Sunday School Looks Forward. *Improvement Era* (december 1949), 804.
30. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 66–72.
31. Conference Report (april 1922), 16.
32. Conference Report (april 1922), 63.
33. Zie Keith Terry (1980). *David O. McKay: Prophet of Love*, 89–93.
34. Conference Report (oktober 1934), 89–90.
35. Conference Report (oktober 1949), 116.
36. Llewelyn R. McKay (red., 1957). *Pathways to Happiness*, 377; alinea-indeling gewijzigd.
37. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 95–96.
38. Zie *Deseret News* (kerkrubriek, 9 april 1952), 9.
39. Zie Every Member a Missionary. *Improvement Era* (oktober 1961), 709–711, 730–731.
40. Zie *My Father, David O. McKay*, 217–237.
41. *Gospel Ideals* (1953), 579.
42. Conference Report (oktober 1952), 12.
43. Conference Report (oktober 1961), 81.
44. Zie *Highlights in the Life of President David O. McKay*, 262–266.
45. Conference Report (oktober 1908), 108.
46. Zie *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 232–233.
47. Conference Report (april 1964), 5.
48. *Pathways to Happiness*, 117.
49. *Pathways to Happiness*, 113.
50. *The Holy Temple* (1980), 263.
51. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1975), 178.
52. Conference Report (april 1970), 4.

*Laten alle mensen hun oog richten op het Licht dat de wereld inschijnt —
want Christus is de weg, de waarheid en het leven.*

Jezus Christus: ‘de weg en de waarheid en het leven’

Als iemand werkelijk aan het doel van het leven wil voldoen, moet hij iets hogers nastreven dan zichzelf. Hij hoort de Heiland zeggen: ‘Ik ben de weg en de waarheid en het leven’ (Johannes 14:6)¹.

Inleiding

Op 4 december 1920 beginnen ouderling David O. McKay en zijn reisgenoot, Hugh J. Cannon, een ringpresident en redacteur van het kerkelijk tijdschrift *Improvement Era*, aan de opdracht die zij van het Eerste Presidium hebben gekregen, om de leden van de kerk over de hele wereld te bezoeken en te sterken. Hun reis duurt een jaar en in dat jaar leggen zij ongeveer 90 duizend kilometer af, waarvan de helft over zee. Op de avond van 10 mei 1921, per boot op weg naar wat nu West-Samoa is, heeft ouderling McKay de volgende ervaring:

‘Vroeg in de avond was de weerspiegeling van een prachtige zonsondergang op het water adembenemend! (...) Om tien uur lag ik in [bed] van dat schitterende tafereel na te genieten (...) waarna ik in slaap viel, en in een visioen tafereelen zag die oneindig subliem waren. In de verte zag ik een prachtige, witte stad. Hoewel het ver weg was, meende ik bomen met veel vruchten te zien, struiken met prachtige bladeren en overal bloeiende bloemen. De heldere lucht leek wel prachtige kleuren te weerkaatsen. Toen zag ik een grote groep mensen naar de stad lopen. Iedereen droeg een wit opperkleed en een wit hoofddekseel. Mijn aandacht richtte zich meteen op hun leider, en hoewel ik

alleen het profiel van zijn lichaam kon zien, herkende ik onmiddellijk mijn Heiland! De indruk en uitstraling van zijn verschijning waren glorieus. Er ging een verheven vrede van Hem uit — een goddelijke vrede!

‘Ik begreep dat het zijn stad was. Het was de eeuwige stad; en de mensen die Hem volgden, zouden daar in vrede en eeuwig geluk verblijven.

‘Maar wie waren zij?

‘Alsof de Heiland mijn gedachten kon lezen, antwoordde Hij door naar een halve cirkel te wijzen die boven hen verscheen, en waarop het volgende in gouden letters stond:

‘Dit zijn de mensen die de wereld hebben overwonnen — die waarlijk zijn wedergeboren!’²

In zijn eerste algemene conferentie als president van de kerk bevestigde president McKay dat hij een getuigenis van de Heiland had en dat wie Hem volgen gezegend worden:

‘Niemand kan deze kerk presideren zonder eerst afgestemd te zijn op het hoofd van de kerk, onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Hij is ons hoofd. Dit is zijn kerk. Zonder zijn goddelijke leiding en voortdurende inspiratie kunnen wij niet slagen. Met zijn leiding en zijn inspiratie kunnen wij niet falen. (...)

‘Hij bestaat echt. Hij is bereid allen die Hem dienen leiding te geven.’³

Leringen van David O. McKay

Christus is het licht van het mensdom

Christus is het licht van het mensdom. In dat licht ziet de mens zijn weg helder; verwerpt hij het licht dan strompelt de mensenziel in het duister voort. Geen mens, geen groep, geen volk kan grote successen behalen zonder Christus te volgen, want Hij heeft gezegd:

‘Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal nimmer in de duisternis wandelen, maar hij zal het licht des levens hebben.’ (Johannes 8:12.)

Het is treurig als mensen en volken dat licht doven — als Christus en zijn evangelie worden vervangen door de wet van de jungle en het recht van de sterkste. De grootste ramp die zich momenteel in de wereld voltrekt is dat men niet meer gelooft dat God goed is, noch gelooft men meer in de leringen en beginselen van het evangelie.⁴

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verkondigt dat Jezus Christus in zijn leven en leringen de standaard voor het menselijk gedrag en de intermenselijke verhoudingen heeft geopenbaard die, indien volledig belichaamd in individu en instituut, niet alleen de huidige maatschappelijke kwalen ondervangt, maar ook geluk en vrede aan het mensdom brengt.

Indien men van mening is dat (...) de zogenaamde christelijke volken daarin gefaald hebben, antwoorden wij dat de redenen daarvan gevonden wordt in het feit dat het ze niet gelukt is de beginselen en leringen van ware christelijkheid toe te passen. (...)

Het mensdom heeft geleden onder ongebreidelde uitingen en manifestaties van zelfzucht, haat, nijd, hebzucht — dierlijke driften die hebben geleid tot oorlog, verwoesting, pestilenties en de dood. Als zelfs maar de eenvoudigste beginselen van de leringen van de Heiland in acht waren genomen, had dat de loop van de geschiedenis veranderd.

Als de christenen over de hele wereld dit geloof [in Christus] in hun bloed hebben, als zij in hun hart loyaal zijn aan de herrezen Christus en de beginselen die dat insluit, heeft het mensdom de eerste grote stap gezet in de richting van de bestendige vrede waar we dagelijks om bidden. Verwerp Christus en de wereld zal zich vullen met haat, en zich baden in het bloed van opeenvolgende oorlogen.⁶

Het evangelie van Jezus Christus is de smeltkroes waarin haat, nijd en hebzucht oplossen, en waarin welwillendheid, vriendelijkheid en liefde, de innerlijke idealen, achterblijven waarop de mens zijn leven bouwt.

Laten alle mensen hun oog richten op het Licht dat de wereld inschijnt — want Christus is de weg, de waarheid en het leven, de enige kundige loods naar de haven van vrede, waarvoor mensen over de hele wereld oprecht bidden.⁷

**Christus leerde ons en ging ons voor in
het ideale leven onder onze medemensen**

‘Hoe weten wij dan de weg?’ vroeg Tomas toen hij met zijn collega-apostelen en hun Heer aan tafel lag na het avondmaal op die gedenkwaardige avond van het verraad; en Christus’ goddelijke antwoord was: ‘Ik ben de weg en de waarheid en het leven’ (Johannes 14:5–6). En dat is Hij! Hij is de bron van onze troost, de inspiratie van ons leven, de oorzaak van ons eeuwig heil. Als we onze relatie tot God willen kennen, gaan we tot Jezus Christus. Als we de waarheid over de onsterfelijkheid van de ziel willen weten, zien we die waarheid in de opstanding van de Heiland.

Als we willen weten hoe we het ideale leven onder onze medemensen leiden, vinden we het volmaakte voorbeeld in het leven van Jezus. Hoe edel onze verlangens ook zijn, hoe lofwaardig onze ambities, onze idealen in elke fase van ons leven, we kunnen ons tot Christus wenden en volmaking vinden. Als we dus een morele standaard voor ons leven willen, hoeven we alleen maar tot de Mens uit Nazaret te gaan, want in Hem zijn alle deugden belichaamd waarmee de volmaakte mens kan worden gecreëerd.

De deugden die gecombineerd dit volmaakte karakter gecreëerd hebben zijn waarheid, gerechtigheid, wijsheid, liefdadigheid en zelfbeheersing. Elke gedachte, elk woord en elke daad van Hem was in overeenstemming met de goddelijke wet en bijgevolg waar. De communicatielijn tussen Hem en zijn Vader was altijd open. Daarom was de waarheid, waarvan openbaring de basis is, Hem altijd bekend.⁸

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vat de woorden van Jezus, ‘Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed’, letterlijk op. (Johannes 10:10.) We zijn ech-

ter van mening dat dit leven in overvloed niet alleen het gevolg is van geestelijke verheffing, maar ook van dagelijkse toepassing van de beginselen die Jezus leerde.

Deze beginselen zijn weinig in getal en eenvoudig en kunnen, zo men wil, door ieder normaal mens worden toegepast. De eerste van deze beginselen, en het fundament waarop elke ware christengemeenschap is gebouwd, is: ‘(...) en gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw ziel en uit geheel uw verstand en uit geheel uw kracht’ (Marcus 12:30). Geloof in een God die leeft en van zijn kinderen houdt — het soort geloof dat de ziel sterkt. De zekerheid dat Hij voor raad kan worden benaderd, en dat Hij zich zal openbaren aan wie Hem zoekt.

Het tweede beginsel is de aanvaarding van de waarheid dat het leven een gave van God is en bijgevolg heilig. Het juiste gebruik van deze gave zet de mens ertoe aan meester te worden van zijn innerlijke natuur, geen slaaf. Hij houdt zijn lusten onder controle en gebruikt ze ten gunste van zijn gezondheid en de verlenging van zijn leven. Zijn lusten dient hij te beheersen tot geluk en tot zegen van anderen en de voortzetting van het mensdom.

Het derde beginsel is integriteit. Daarmee bedoel ik eenvoudige, alledaagse eerlijkheid, matigheid, en respect voor de rechten van anderen, zaken waarmee men het vertrouwen wint van de medemens. En dit geldt zowel voor een natie als voor het individu. Een sterk land dat een buurland besteelt en onderdrukt is net zo verkeerd bezig als iemand die zijn naaste besteelt en doodt.

Het vierde is sociaal bewustzijn, dat in elk mens het besef laat ontwakken dat het zijn plicht is mee te werken aan het creëren van een betere wereld.⁹

De Heiland liet zich in zijn leven hoofdzakelijk leiden door (...) *individuele reinheid* en *hulpvaardigheid*. Hij hield zich volledig afzijdig van de zonden van de wereld, en wijdde zijn leven toe aan het welzijn van anderen, aan het heil van het mensdom. Hij hield zich altijd bezig met de verdrukten, Hij troostte de zieken, genas de kreupelen en gehandicapten, en zette zijn leven in voor de wereld.¹⁰

De bejegening van mensen onderling zal drastisch moeten veranderen. 'Er is nooit een tijd in de wereldgeschiedenis geweest dat zo'n verandering ten goede meer noodzakelijk was. En aangezien verwerping van Christus' leringen heeft geresulteerd in een opeenvolging van rampen, slechts onderbroken met korte periodes van vrede en vooruitgang, vraag je je af waarom de mensen in vredesnaam niet bereid zijn hun zelfverheerlijking te vervangen door Christus' beginselen van broederlijke genegenheid, van eerlijkheid, van de waarde en heiligheid van het leven, van de deugd van vergiffenis, van de afwijzing van de zonde van huichelarij, en van hebzucht, van de reddende macht van liefde.¹¹

De leden van de kerk van Christus zijn verplicht om van de zondeloze Zoon des Mensen hun ideaal te maken. Hij was de enige volmaakte op aarde; Hij was het edelste voorbeeld van voortreffelijkheid; met een goddelijke natuur; volmaakt in zijn liefde; onze Verlosser; onze Heiland; de vlekkeloze Zoon van onze Eeuwige Vader; het licht, het leven, de weg.¹²

Ik aanvaard Jezus Christus als de belichaming van menselijke volmaaktheid.¹³

Christus' leringen zijn toepasbaar op het dagelijks leven

Ik geloof in elk woord dat Jezus heeft gesproken, en voor mij is die lering toepasbaar op mijn leven en op dat van u. In gedachten houdend dat we de kinderen van onze Vader in de hemel zijn, wanneer we eerst het koninkrijk Gods zoeken, worden we ons bewust van een nieuw doel in het leven (...). Alleen in de volledige overgave van ons innerlijke leven kunnen we uitstijgen boven de zelfzuchtige, neerwaartse kracht van onze natuur (...).

Bijna tweeduizend jaar heeft men [Christus' leringen] als onpraktisch beschouwd — onhaalbaar, zeggen ze, maar als we oprecht in Christus' goddelijkheid geloven, dat Hij 'de weg en de waarheid en het leven' is (zie Johannes 14:6), kunnen we onmogelijk twijfelen aan de toepasbaarheid van zijn leringen op het dagelijks leven.

Toegegeven, er zijn ernstige problemen op te lossen — het kwaad van de krottenwijken, de voortdurende conflicten tussen Kapitaal en Arbeid, dronkenschap, prostitutie, internationale vijandigheden, en honderd andere problemen. Maar als men er acht op slaat, ligt Christus' oproep tot integriteit, respect, eerlijkheid en liefde aan de basis van de oplossing voor al die sociale en economische moeilijkheden.

Maar voordat de wereld deze idealen zelfs maar kan benaderen, moet het hart van de mens een verandering ondergaan. Juist daarvoor is Christus in de wereld gekomen. We verkondigen het evangelie voornamelijk om het leven en het hart van de mensen te veranderen. (...) Wie zijn bekeerd (...) kunnen getuigen dat die bekering hun leven heeft veranderd. (...) Door hun bekering brengen ze de wereld vrede en welbehagen in plaats van strijd [en] lijden.¹⁴

Ten eerste (...) kunt u de eenvoudige raad om uzelf in de plaats van de ander te stellen, toepassen; ik ken geen betere manier om af te rekenen met de verbittering die om veel misverstanden hangt.

Geen weldenkend mens zal ontkennen dat we een betere wereld zouden krijgen als we deze eenvoudige daad, individu zowel als natie, toepasten!

Evenzeer effectief en toepasbaar zijn Christus' leringen omtrent de waarde en heiligheid van het leven, de deugd van vergiffenis, de noodzaak van eerlijkheid, zijn veroordeling van de zonde van huichelarij, en van hebzucht, zijn leringen omtrent de reddende macht van liefde, en van de onsterfelijkheid van de ziel.¹⁵

Naleving van Christus' leringen leidt tot ware grootheid en waar geluk

Iedereen die zich oprecht voorneemt de leringen van Jezus van Nazaret in zijn dagelijks leven toe te passen, zal een verandering in zijn wezen ervaren. 'Wedergeboren worden' heeft een diepere betekenis dan veel mensen eraan hechten. Deze verandering kan onomschrijfbaar zijn, maar zij is wel echt.

Gelukkig de mens die echt de verheffende, omvormende macht heeft gevoeld die komt als men dichtbij de Heiland is, deze verwantschap met de levende Christus. Ik ben dankbaar dat ik weet dat Christus mijn Verlosser is.¹⁶

De leringen en dan vooral het leven van Jezus van Nazaret zijn het hoogste ideaal, en een waarlijk groot christen is waarlijk een grote ziel.

Wat u in uw hart van Christus vindt, bepaalt wie u bent, en bepaalt grotendeels hoe u zult handelen. Niemand kan deze goddelijke persoonlijkheid bestuderen, zijn leringen aanvaarden, zonder zich bewust te worden van een verheffende, louterende invloed in zijn innerlijk.¹⁷

Door Christus als ons ideaal te kiezen, wekken we in ons het verlangen op om Hem gelijk te zijn, om in zijn gezelschap te zijn. We nemen het leven waar zoals het behoort te zijn en zoals het kan zijn.¹⁸

Hij heeft geen materiële beloningen beloofd, maar wel een vervolmaakt, vergoddelijkt menszijn (...). 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.' [Zie Matteüs 5:48.] En met dat vergoddelijkte menszijn komt het resulterende geluk, waar geluk.¹⁹

Het evangelie, de blijde tijdingen van grote vreugde, is de ware leidraad voor de mens; en hoe meer een man of vrouw erin slaagt zijn of haar leven te richten naar de leer van het evangelie — die volkomen tegengesteld is aan haat, vervolging, tirannie, overheersing, onrecht, de voedingsbodems van rampspoed, vernietiging en verderf — des te gelukkiger en tevredener zal deze man of vrouw zijn. Wat de zon aan de blauwe hemel is voor de aarde die uit de greep van de winter probeert te raken, is het evangelie van Jezus Christus voor de treurende zielen die hunkeren naar iets hogers en beters dan wat de mens tot nu toe bekend is.

Wat een gezegende toestand zal het in deze oude wereld zijn als naar waarheid tegen Christus, de Verlosser van het mensdom, kan worden gezegd: 'Allen zoeken U.' (Marcus 1:37.) Dan worden zelfzucht, nijd, haat, stelen, bedrog, ongehoorzaamheid, twist en strijd niet meer onder de volken gevonden!²⁰

We vieren de geboorte van Christus, die gedurende zijn aardse zending (1) God heeft verheerlijkt; (2) de aarde vrede heeft beloofd; (3) alle mensen de zekerheid [heeft gegeven] dat God hun welgezind is!

Als ieder mens die geboren wordt, deze drie verheven idealen als inspiratiebron had — hoeveel prettiger en gelukkiger zou het leven dan niet zijn! Met een dergelijk doel voor ogen zou iedereen uit zijn op alles wat zuiver, billijk, eerbaar en waar is — alles wat tot volmaaktheid leidt. (...) Hij zou zich niet inlaten met het onreine, onoorbare of lage. Als ieder mens het *verlangen* had te laten zien dat hij zijn medemens welgezind is en dat verlangen tot uiting brengt in duizend vriendelijke woorden en kleine daden, die zijn onbaatzuchtigheid en zelfopoffering weerspiegelen, wat een bijdrage zou dat zijn aan de universele wereldvrede en aan het geluk van de medemens!²¹

Wat zou deze wereld erop vooruitgaan als ieder mens bijvoorbeeld oprecht probeerde Christus' advies op te volgen: wanneer uw broeder iets tegen u heeft, ga naar hem toe. [Zie Matteüs 5:23–24.] Of zijn raad: zoek eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid [zie Matteüs 6:33], wat eenvoudig betekent dat we ons niet zozeer met wereldse zaken moeten bezighouden dat het onze geestelijke ontplooiing in de weg staat.²²

Ik voel, en weet zeker, dat we door Jezus Christus, en alleen door Hem, en door gehoorzaamheid aan zijn evangelie, geluk en heil kunnen vinden in deze wereld en eeuwig leven in de toekomstige wereld.²³

Ideeën voor studie en bespreking

- Met welke grote problemen kampen we tegenwoordig in de samenleving? Met welke leringen van Jezus Christus kunnen we die problemen oplossen? Hoe kunnen die bijdragen tot de oplossing?
- Waarom is geloof in Jezus Christus van wezenlijk belang om de toestand van de wereld te verbeteren? Wat betekent het voor u dat Jezus Christus 'de weg en de waarheid en het leven' is?

- Wat weerhoudt mensen ervan om de leringen van de Heiland toe te passen? Op welke manieren kunnen wij als kerk en als individu zijn normen verspreiden?
- Jezus Christus heeft gezegd dat Hij in de wereld gekomen is ‘opdat [wij] leven hebben en overvloed’ (Johannes 10:10, zie p. 4). Op welke manieren heeft de Heiland u geholpen een overvloedig leven te hebben?
- President McKay getuigt dat Jezus Christus de ‘belichaming van menselijke volmaaktheid’ is (p. 5). Welke karaktereigenschappen van Jezus Christus maken van Hem het voorbeeld van volmaaktheid? (Zie pp. 4–5.) Tot op welke hoogte zijn deze eigenschappen werkelijk haalbaar in ons leven? Wat kunnen we doen om een betere christen te worden?
- Volgens president McKay zullen zij die Christus’ leringen toe-passen een verandering in zichzelf waarnemen (zie p. 7). Hoe hebt u dat bij uzelf ervaren of bij anderen gezien? Waarom is het veelbetekenend dat president McKay het woord ‘weder-geboren’ bezigt? (Zie pp. 7–8.)

Relevante teksten: Matteüs 11:28–30; Johannes 13:15–17; 3 Nephi 27:21–22, 27; IV 84:49–54

Noten

1. Conference Report (oktober 1969), 8.
2. Zie Clare Middlemiss (herziene uitgave, 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 59–60; alinea-indeling gewijzigd.
3. Conference Report (april 1951), 157, 159.
4. Clare Middlemiss (red., 1962). *Treasures of Life*, 203–204.
5. What Doth It Profit? *Improvement Era* (januari 1970), 2.
6. Conference Report (april 1944), 124–125.
7. Walk in the Light. *Improvement Era* (april 1954), 222.
8. Conference Report (april 1968), 6–7.
9. What Doth It Profit? *Improvement Era* (januari 1970), 3.
10. Conference Report (april 1918), 81.
11. Walk in the Light. *Improvement Era* (april 1954), 221–222.
12. *Treasures of Life*, 210.
13. Conference Report (oktober 1965), 144.
14. Conference Report, oktober 1953, 10–11; alinea-indeling gewijzigd.
15. Conference Report (oktober 1942), 69–70.
16. Conference Report (april 1944), 124.
17. Conference Report (april 1951), 93.
18. Conference Report (april 1951), 98.
19. Conference Report (april 1953), 137–138.
20. Conference Report (april 1968), 9.
21. *Gospel Ideals* (1953), 36–37.
22. Conference Report (april 1944), 124.
23. Conference Report (oktober 1953), 9.

De tegenstrijdige natuur van de mens

*De vraag is dan: wat zal ons een overvloediger
leven geven — het koesteren van onze menselijke
natuur of het ontplooiën van ons geestelijke ik?
Is dat niet het echte probleem?¹*

Inleiding

In een algemene conferentie in 1949 vertelde president McKay het volgende verhaal:

‘Er doet een oud verhaal de ronde (...) over een groot kunstenaar die werkte aan een wandschildering in de kathedraal van een Siciliaanse stad. Het onderwerp was het leven van Christus. De kunstenaar werkte jaren ijverig aan de opdracht, en op een goede dag was de wandschildering bijna klaar, op uitzondering van de twee belangrijkste figuren, het Christuskind en Judas Iskariot. Hij zocht stad en land af naar modellen voor deze twee figuren.

‘Op een keer was hij in een oud stadsdeel toen hij een paar kinderen op straat zag spelen. Onder de kinderen was een twaalfjarige jongen met een gezicht dat de schilder diep trof. Hij had het gezicht van een engel — niet erg schoon misschien, maar niettemin het gezicht dat hij nodig had.

‘De schilder naam het kind meer naar huis, en dag in dag uit zat de jongen doodstil totdat het gezicht van het Christuskind af was.

‘Maar de schilder kon nergens een model voor Judas vinden. Bang dat zijn meesterwerk nooit af zou komen, bleef hij jarenlang gejaagd zoeken.

‘Op zekere middag zag de schilder in een herberg een uitgemergelde, haveloze figuur binnenstrompelen en op de grond

Volgens president McKay is ons 'aardse leven (...) niet meer dan een toets' die duidelijk maakt of we onze zinnelijke natuur volgen en ontwikkelen of onze geestelijke natuur.

vallen, smekend om een glas wijn. De schilder beurde de vreemde op en keek in een gezicht dat hem angst inboezemde. Het droeg de sporen van alle vleeselijke lusten.

“Kom mee,” zei de schilder, “Ik zal je wijn, eten en kleding geven.”

‘Eindelijk had hij het model voor Judas gevonden. Vele dagen werkte de schilder koortsachtig tot diep in de nacht aan de voltooiing van zijn meesterwerk.

‘Het werk vorderde, er begon een verandering over het model te komen. Zijn lethargische lusteloosheid veranderde in een vreemde gespannenheid, en met bloeddorlopen ogen bleef hij met ontzetting naar zijn evenbeeld op de muur staren. Tot de schilder op een dag zijn palet neerlegde en zei: “Vriend, ik wil je helpen. Wat is er aan de hand?”

‘Het model snikte en begroef zijn gezicht in zijn handen. Na lange tijd richtte hij zich op en keek smekend naar de oude schilder.

“Herinnert u zich mij niet”? Ik was jaren geleden het model voor het Christuskind!”

Na dit verhaal verteld te hebben, zei president McKay: ‘Dit verhaal is feit of fictie, wie zal het zeggen, maar de les die het ons leert, staat als een huis. Deze liederlijke mens maakte in zijn jeugd een verkeerde keuze, waarna hij zich aan allerlei uitspattingen overgaf, aan lagerwal raakte en in de goot terecht kwam.’

Leringen van David O. McKay

Iedereen heeft twee tegengestelde naturen: de natuurlijke en de geestelijke

De mens is een tweeledig wezen, en zijn leven een plan van God. Dat is het eerste fundamentele feit om in gedachte te houden. De mens heeft een *natuurlijk* lichaam en een *geestelijk* lichaam. Dit feit komt nadrukkelijk in de Schriften naar voren:

‘En de Goden vormden de mens uit het stof der aarde en namen zijn geest (dat wil zeggen, de geest van de mens) en

brachten die in hem; en Zij bliezen de levensadem in zijn neusgaten en de mens werd een levende ziel.' [Abraham 5:7.]

Daarom is het lichaam van de mens slechts de tabernakel waarin de geest huist. Veel te veel mensen zijn geneigd het lichaam als de mens te zien, en bijgevolg richten zij zich op de bevrediging van de genietingen, lusten, begeerten, passies van het lichaam. Te weinig mensen zien in dat de ware mens een onsterfelijke geest is, die bestaat uit 'Intelligentie, of het licht der waarheid,' [zie LV 93:29] bezielde als een individueel wezen voordat het lichaam was geschapen, en dat dat geestelijke wezen, met al zijn onderscheiden kenmerken, zal blijven bestaan, ook als het lichaam ophoudt te reageren op zijn aardse omgeving. De Heiland heeft gezegd:

'Ik ben van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen; Ik verlaat de wereld weder en ga tot de Vader.' (Johannes 16:28.)

Zoals Christus' voorsterfelijke Geest leven verschaftte aan een lichaam van vlees en beenderen, evenzo doet de voorsterfelijke geest van elke mens die geboren wordt, dat. Houd u dat in gedachte als de eerste levenswaarheid?

De vraag is dan: wat zal ons een overvloediger leven geven — het koesteren van onze menselijke natuur of het ontplooiën van ons geestelijke ik? Is dat niet het echte probleem?³

Toegeven aan de lusten en begeerten van het lichaam schenkt slechts tijdelijk bevrediging en kan leiden tot verdriet, ellende en, wellicht, verworping; geestelijke prestaties zorgen voor 'vreugde waarvan men geen spijt krijgt'.

In zijn brief aan de Galaten somt Paulus, zoals hij ze noemt, de 'werken van het vlees' op, alsmede de 'vrucht van de Geest'. Let op deze classificatie, de werken van het vlees manifesteren zich in:

'(...) hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgoderij, toverij, veten, twist, afgunst, uitbarstingen van toorn, zelfzucht, tweedracht, partijschappen, nijd, dronkenschap, brasserijen en dergelijke, waarvoor ik u waarschuw, zoals ik u gewaarschuwd heb, dat wie dergelijke dingen bedrijven, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven.

‘Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Tegen zodanige mensen is de wet niet.

‘Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd.

‘Indien wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest het spoor houden.’ (Galaten 5:19–25.)⁴

Er is iets hogers dan het dierlijk leven; namelijk, de geestelijke sfeer waar liefde is, de goddelijkste eigenschap van de mensenziel. Daar zijn ook sympathie, vriendelijkheid en andere eigenschappen.⁵

Iets in de [mens] drijft hem ertoe om boven zichzelf uit te stijgen, geen speelbal te zijn van zijn omgeving, meester te zijn over het lichaam en alle fysieke krachten, en te leven in een hogere en mooiere wereld.⁶

De mens is tot meer voorbestemd dan dierlijk leven. Dat is aangeraakt te worden door de Geest! Iedere man die dat beseft, is zich ervan bewust, zoals ook iedere vrouw zich ervan bewust is, dat de mens tweeledig is. Hij heeft een lichaam, zoals alle dieren een lichaam hebben. Maar hij bezit iets dat afkomstig is van zijn Vader in de hemel, dat hem recht geeft op, en ontvankelijk maakt voor influisteringen, ontvankelijk voor de invloeden van zijn goddelijke Ouder, door de Heilige Geest, het medium tussen ons en God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus.⁷

In dit leven laat we zien welke van de twee naturen we willen volgen en ontplooiën

Het bestaan van de mens is niet meer dan een toets, die duidelijk maakt of hij zijn inspanningen, zijn verstand, zijn ziel wil richten op de genoegdoening en bevrediging van zijn lichamelijke geaardheid, of dat hij zijn leven ten volle wil wijden aan de verwerving van geestelijke kwaliteiten.

‘Elke edele impuls, elke onbaatzuchtige uiting van liefde, elk moedig lijden voor recht; elke overgave aan iets hogers; elke beantwoording aan een ideaal; elke onbaatzuchtige toewijding aan beginselen; elke hulpvaardigheid ten gunste van het algemeen

belang; elke daad die de zelfbeheersing sterkt; elke grootmoedigheid van de ziel, ongevoelig voor pretentie of politiek, maar door goed te zijn, goed te doen en goed te leven in het belang van het goede — dat is de geestelijke natuur.⁸

In het algemeen is er in de mens een goddelijk element dat hem voorwaarts en opwaarts stuwt. We geloven dat deze macht in hem de geest is die van God komt. De mens leefde voordat hij naar de aarde kwam, en hij is hier nu om de geest in hem te vervolmaken. Op een gegeven punt in zijn leven wordt ieder mens zich bewust van een verlangen om in contact te komen met het Oneindige. Zijn geest gaat op zoek naar God. Dit gevoel is universeel, en alle mensen dienen, in de diepste waarheidszin, met hetzelfde bezig te zijn — de zoektocht naar en de ontplooiing van geestelijke vrede en vrijheid.⁹

De keuze is aan ons, of we leven in de natuurlijke wereld als dieren, of we gebruiken wat de aarde ons biedt om in de geestelijke wereld te leven, en teruggeleid te worden in de tegenwoordigheid van God.

Dat houdt specifiek in:

Kiezen we voor zelfzucht of verliezen we onszelf ten gunste van anderen; voor bovenmatige bevrediging van driften [en] passies of ontwikkelen we matigheid en zelfbeheersing.

Kiezen we voor losbandigheid of kuisheid; moedigen we haat aan of ontwikkelen we liefde; zijn we wreed of vriendelijk; zijn we cynisch of optimistisch — hoopvol gestemd; plegen we verraad — zijn we ontrouw aan wie ons liefhebben, aan ons land, aan de kerk of aan God — of zijn we loyaal; zijn we onbetrouwbaar of eerlijk, een man een man, een woord een woord; uiten we lasterlijke taal of houden we onze tong in bedwang.¹⁰

Of een mens tevreden blijft in wat we de dierenwereld noemen, tevreden met wat de dierenwereld hem geeft, en zonder enige moeite toegeeft aan zijn begeerten en lusten, en steeds verder wegglijdt in de sfeer van mateloosheid, of dat hij door zelfbeheersing stijgt naar een niveau van intellectuele, morele en geestelijke geneugten, is afhankelijk van de soort keuzen die hij elke dag doet — nee, die hij elk uur van zijn leven doet.¹¹

Wat een karikatuur van de menselijke natuur als een mens of een groep mensen, hoewel begiftigd met het vermogen om in menselijke waardigheid tot hoogten te rijzen die voor lagere wezens ongekend zijn, zich tevreden stelt met het volgen van dierlijke instincten, zonder ook maar iets te doen om de vreugde van goedheid, reinheid, zelfbeheersing en geloof te ervaren, die voortvloeien uit het naleven van morele regels! Hoe tragisch is het wanneer de mens, ‘bijna goddelijk gemaakt en (...) met heerlijkheid en luister gekroond’ (Psalmen 8:6), zich blijft ophouden op het dierlijke niveau.¹²

De aarde met al haar pracht en wonderen is niet het einddoel van de schepping. ‘(...) *mijn werk*’ zegt de Heer zelf, ‘(is) de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.’ (Mozes 1:39). Wanneer de mens de goddelijke gave van keuzevrijheid aanwendt, dient hij zich verplicht te voelen, zich bewust te zijn van zijn *taak* om de Schepper bij te staan bij de verwezenlijking van dit goddelijke doel.

Het ware doel van het leven is niet louter bestaan, niet louter plezier, niet louter roem, niet louter rijkdom. *Het ware doel van het leven is de mens te vervolmaken, waarvoor hij zich onder leiding van Gods inspiratie zal moeten inspannen.*

*Het ware leven is het antwoord dat wij geven op het beste in ons. Als men alleen maar leeft voor lekker eten, plezier maken, eigen eer, geld verdienen, en weinig op heeft met goedheid, vriendelijkheid, reinheid en liefde, poëzie, muziek, bloemen, sterren, God en eeuwige hoop, ontzegt men zich de ware vreugde van het leven.*¹³

Voor spiritualiteit is zelfbeheersing en contact met God noodzaak

Spiritualiteit, ons ware doel, is beseffen dat je jezelf hebt overwonnen en dat je contact hebt met het Oneindige.¹⁴

Spiritualiteit zet iemand ertoe aan om moeilijkheden te overwinnen en steeds meer kracht te verwerven. Te voelen hoe talenten zich ontvouwen en hoe waarheid de ziel ontplooit, is een van de prachtigste ervaringen van het leven. Spiritualiteit ontwikkelt

men door trouw te zijn aan zichzelf en loyaal aan hoge idealen. De ware toets van elke godsdienst is de soort mens die hij voortbrengt. ‘Eerlijk (...) zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed (...) doen aan alle mensen’ [zie Geloofsartikelen 1:13] zijn deugden die bijdragen tot de hoogste ontwikkeling van de ziel. Het is het ‘goddelijke in de mens, de belangrijkste, hoogste gave, dat hem koning van al het levende maakt.’¹⁵

De mens die (...) de wereld waarin hij leeft wil verbeteren, die wil bijdragen tot het geluk van zijn gezin en zijn medemens, en die alles ter ere van God doet, zal in die mate dat hij zichzelf wegcijfert, zijn spiritualiteit ontwikkelen. Jazeker, alleen in die mate dat hem dat lukt, zal hij uitstijgen boven het niveau van de dierenwereld.¹⁶

Spiritualiteit en moraliteit, zoals de heiligen der laatste dagen dat leren, zijn stevig verankerd in fundamentele beginselen, beginselen waaraan de wereld zich niet kan onttrekken, ook niet als zij dat zou proberen. En het eerste grondbeginsel is geloof in — voor heiligen der laatste dagen een begrip van — het bestaan van een persoonlijke God. De kinderen in de kerk wordt geleerd in Hem te geloven en tot Hem te bidden, omdat Hij luistert, hoort en voelt, net als een aardse vader kan luisteren, horen en voelen, en zij hebben, dankzij hun ouders, een waar getuigenis in hun binnenste dat deze persoonlijke God in deze bedeling heeft gesproken. Dat staat vast.¹⁷

Ik geef u mijn getuigenis dat het communicatiekanaal open staat en dat de Heer klaar staat om leiding te geven en zijn volk ook leiding geeft. Is dat geen goede reden om weerstand te bieden aan verleiding, om niet toe te geven aan uw drift of uw ijdelheid, zoals sommigen doen, en die daarvoor excommunicatie van de kerk verdienen, louter en alleen voor de bevrediging van een gril of een begeerte? De keus is aan u — er zijn twee mogelijkheden. De ene leidt tot de geest, tot het getuigenis van de geest die in overeenstemming is met de geest van de schepping, de Heilige Geest. De geest van de Heer geeft elke geest leven, in de kerk of daarbuiten. Door Hem leven we en bewegen we ons en bestaan we. Maar het getuigenis van de Heilige Geest is een bijzondere gave. Het heeft veel weg van het afstellen van uw

radio, waarna u iemand aan de andere kant van de wereld hoort. Mensen die niet in de uitzending zijn, kunnen die niet horen, maar u hoort hem, u hoort die stem en u hebt recht op die stem en de leiding die hij geeft, en die zal tot u komen als u uw deel doet. Maar als u zich overgeeft aan uw eigen instincten, uw eigen verlangens, uw eigen driften, en op eigen houtje denkt en plant en beraamt, en denkt dat het u nog zal lukken ook, zal het donker worden. U mag dan uw behoefte, drift en lust hebben bevredigd, maar u hebt ook de geest verloochend; u hebt de communicatie tussen uw geest en de Heilige Geest afgebroken.¹⁸

Ik kan geen hoger en gezegender ideaal bedenken dan zo in de Geest te leven dat we met de Eeuwige kunnen communiceren.¹⁹

Als God het middelpunt van ons bestaan wordt, worden we ons bewust van een nieuw levensdoel — spirituele bekwaamheid. Stoffelijke bezittingen zijn niet meer het belangrijkste levensdoel. Het lichaam bevredigen, voeden en genot schenken, zoals een dier dat doet, is niet meer de hoofdzaak van het bestaan. Opeens ziet men *niet* meer de God van wie men alles kan krijgen, maar eerder de God aan wie men mag *geven*.

Alleen in de volledige overgave van ons innerlijke leven kunnen we uitstijgen boven de zelfzuchtige, neerwaartse kracht van onze natuur. Wat de geest is voor het lichaam, is God voor de Geest. Als de geest het lichaam verlaat, is het levenloos, en als we God uit ons leven verwijderen, verdwijnt de spiritualiteit (...).

Laten we ons vanaf nu voornemen een mens met een degelijker en sterker karakter te worden, ons meer bewust van onze zwaktes, milder en welwillender ten opzichte van de tekortkomingen van anderen. Laten we ons voornemen dat we thuis meer zelfbeheersing betrachten; dat we ons humeur, onze gevoelens en onze tong in bedwang zullen houden en binnen de perken van recht en zuiverheid; dat we meer zullen doen om onze geestelijke kant te ontwikkelen, en zullen beseffen dat we afhankelijk zijn van God voor succes in ons leven.²⁰

De werkelijkheid van God de Vader, de werkelijkheid van Jezus Christus, de herrezen Heer, is een waarheid waarvan elke mensenziel doordrongen hoort te zijn. Zo zeker als de zon het middelpunt van dit heelal is, is God de kern van het menselijk

wezen, en als we zijn Vaderschap eenmaal voelen, als we eenmaal zijn nabijheid voelen, en de goddelijkheid van de Heiland aanvoelen, volgen daarop de waarheden van Jezus Christus natuurlijkerwijs zoals de dag op de nacht volgt, en de nacht op de dag.²¹

Ideeën voor studie en bespreking

- Waarom is het noodzakelijk dat wij zowel een lichamelijke als een geestelijke natuur hebben? Hoe kunnen onze driften en passies ten goede of ten kwade worden gebruikt?
- Volgens president McKay is dit leven een toets waarmee we laten zien welke natuur we volgen (zie pp. 14–16). Op welke manieren ervaren we de botsing tussen de lichamelijke en geestelijke naturen? Welke keuzes kunnen we elke dag doen om te kunnen genieten van geestelijke gaven als liefde, vreugde en vrede? (Zie pp. 13–18.)
- Wat is de ‘natuurlijke mens’? (Mosiah 3:19.) Waarom is de natuurlijke mens een vijand van God? Wat moet er gebeuren om de natuurlijke mens te laten ‘afsterven’? (Zie pp. 16–18.)
- Welke invloeden leiden ertoe dat mensen hun leven richten op de bevrediging van de lichamelijke natuur? Waarom is het soms moeilijk om zich op het geestelijke te richten?
- Welke schijnbaar kleine tekortkomingen kunnen zoal onze spiritualiteit belemmeren? Hoe kan het ontwikkelen van zelfbeheersing onze spiritualiteit ten goede komen? (Zie pp. 16–18.)
- Hoe beïnvloedt uw relatie tot God uw spiritualiteit? (Zie pp. 16–18.) Wat kunt u doen om uw leven op God de Vader en Jezus Christus te richten?

Relevante teksten: Job 32:8; 2 Nephi 2:27–29; Mosiah 16:1–5; Abraham 3:24–25

Noten

1. *Gospel Ideals* (1953), 395.
2. Conference Report, april 1949, 12–13; alinea-indeling gewijzigd.
3. *Gospel Ideals*, 395.
4. *Gospel Ideals*, 395–396.
5. Llewelyn R. McKay (red., 1957). *Pathways to Happiness*, 288.
6. Conference Report (oktober 1928), 37.
7. Conference Report (april 1960), 122.
8. Conference Report (oktober 1963), 89–90.
9. Conference Report (oktober 1963), 7.
10. *Gospel Ideals*, 346.
11. Conference Report (april 1949), 13.
12. Conference Report (oktober 1963), 5.
13. Conference Report (oktober 1963), 7.
14. Conference Report (oktober 1969), 8.
15. Conference Report (oktober 1963), 8–9.
16. Conference Report (april 1958), 7.
17. Conference Report (april 1934), 22–23.
18. Toespraak van president David O. McKay op 1 maart 1961 uitgesproken in de Noord-Britse Zending. Archieven van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 6–7.
19. *Gospel Ideals*, 393–394.
20. Conference Report (april 1967), 134.
21. Conference Report (oktober 1925), 106–107.

'Het (...) doel van de organisatie van deze geweldige kerk, die zo volledig is, zo volmaakt, is de mens tot zegen te zijn.'

Het doel van de kerk

*De kerk, met haar complete organisatie,
is iedereen tot hulp en inspiratie.¹*

Inleiding

President David O. McKay had grote liefde voor de kerk en een groot getuigenis van haar zending om de weg te bereiden voor de definitieve vestiging van het koninkrijk van God. Toen hij nog zitting had in het Quorum der Twaalf Apostelen, besprak hij het volgende voorval:

‘Aan de muur achter het spreekgestoelte in het gebouw waar ik als jongen op zondag naar de kerk ging, hing lange tijd een grote foto van wijlen president John Taylor, en daaronder, in wat volgens mij gouden letters waren, deze zin:

“Het koninkrijk Gods of niets.”

‘Ik was er als kind al diep van onder de indruk, jaren voordat ik de uitspraak goed begreep. Ik bleek toen al te beseffen dat er geen andere kerk of organisatie is die de perfectie benadert of de goddelijkheid bezit die de kerk van Jezus Christus kenmerkt. Als kind voelde ik dat intuïtief; in mijn jeugd raakte ik er grondig van overtuigd; en nu koester ik het als een vaste overtuiging in mijn ziel (...).

‘De goddelijkheid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen komt zowel tot uiting in haar organisatie als in haar leringen. Godschap, broederschap, dienstbaarheid — die drie leidende beginselen (...) vindt men terug in al onze kerkactiviteiten.’²

Het leiderschap van president McKay weerspiegelt zijn vaste overtuiging. In de tijd dat hij president was, maakte de kerk mondiaal een grote groei en ontwikkeling door, waarbij het ledental

van ongeveer een miljoen naar bijna drie miljoen steeg. Twee historici hebben de bijdrage van president McKay tot deze groei als volgt verwoord:

‘Vroeg in zijn bewind bezocht president David O. McKay, de eerste kerkpresident die over de hele wereld reisde, zendingsgebieden in Europa, Latijns-Amerika, Afrika en zuidelijk Oceanië, wijdde twee tempels in Europa in en kondigde de bouw van een tempel in Nieuw-Zeeland aan. In 1955 verklaarde hij dat de kerk ‘er alles aan moet doen, voor zover logisch en uitvoerbaar, om elke geestelijke zegening die de kerk te bieden heeft, binnen bereik van de kerkleden in die afgelegen zendingsgebieden te brengen.’ [Conference Report (april 1955), 25.] De bouw van tempels, de toename in zendingsgebieden, de stichting van ringen overzee, de vraag aan de heiligen om Zion in hun vaderland op te bouwen in plaats van naar Amerika te emigreren, en om hun, uiteindelijk, de leiding van de kerk in hun land te geven, waren allemaal belangrijke stappen tot de verwezenlijking van dat doel.³

President David McKay is tot aan zijn dood blijven geloven in de goddelijke zending en bestemming van de kerk. Minder dan een jaar vóór zijn dood zei hij in een toespraak in de algemene conferentie: ‘God heeft deze kerk gesticht. Zij zal nooit meer verdwijnen noch aan een ander volk worden gegeven. En zo zeker als God leeft, en zijn volk Hem en elkaar trouw blijven, hoeven we ons geen zorgen te maken over de uiteindelijke triomf van de waarheid.’⁴

Leringen van David O. McKay

De zending van de kerk is de weg vrij te maken voor de definitieve vestiging van het koninkrijk van God

De zending van de kerk is de weg vrij te maken voor de definitieve vestiging van het koninkrijk van God op aarde. Haar doel is, ten eerste, in de mens christelijke eigenschappen te ontwikkelen, en, ten tweede, de samenleving zo te veranderen, dat de wereld een betere en vredigere plek wordt om te leven.⁵

Waarop legde Christus in zijn leringen [nadruk] toen Hij onder de mensen was? De eerste belangrijke proclamatie was dat het koninkrijk Gods nabij was gekomen. ‘Bekeert u want het koninkrijk Gods is nabijgekomen.’ [Zie Marcus 1:15.] De voorloper, Johannes de Doper, predikte dat. Hij predikte de komst van de Heer. Hij liet zien welke positie de Heer in dat koninkrijk hield en de Heiland getuigde daarvan en predikte hetzelfde. En wat was het koninkrijk? Niet een mythisch, maar een echt koninkrijk; niet alleen een innerlijk gevoel, maar ook een uiterlijke expressie van rechtschapenheid. *Het was goddelijk bestuur onder de mensen.* Dat was wat de Heiland in gedachte had, de vestiging van een goddelijk bestuur onder de mensen.⁶

De term [koninkrijk Gods] impliceert hemelse regels in het hart en in de wil van de mens en in de samenleving. De mens erkent een macht en gezag die superieur is aan die van hem. ‘Het gaat hierbij niet om de willekeurige heerschappij van een tirannieke God, maar om de vrijwillige overgave van de wil van de mens aan de wil van God.’ Zo heeft Jezus gezegd: ‘(...) het Koninkrijk Gods is binnen in u.’ [Lucas 17:21; Leidse vertaling.] Dat is waar, want het lidmaatschap in het uitwendige koninkrijk heeft zijn oorsprong in het hart van de mens (...). Alleen een dergelijke groep, die zich één van geest tot de hemel richt om leiding zal uiteindelijk het karakter van een samenleving kunnen veranderen.

Het koninkrijk Gods impliceert ook een universele broederschap waarin alle mensen God erkennen als hun Opperheerser en verlangen zijn goddelijke wil te gehoorzamen.⁷

Er zijn mensen die zeggen dat de jaloezie, vijandschap [en] zelfzucht die in het hart van de mens woeden, de vestiging van de ideale maatschappij, bekend als het koninkrijk Gods, altijd blijven verhinderen. Ongeacht wat de twijfelaars en spotters zeggen, is het de zending van de kerk van Christus om zonde en slechtheid uit het hart van de mens te verwijderen, en al doende het karakter van de samenleving te veranderen, opdat vrede en welwillendheid de overhand krijgen op aarde.⁸

De priesterschapsquorums en hulporganisaties zijn er om de zending van de kerk te helpen verwezenlijken.

Neem nu eens de priesterschap van de kerk. Stel u zich daarin de mannen en jongens voor, georganiseerd in werkgroepen, van de vader van negentig jaar tot de jongen van twaalf. In deze groepen vindt u alles wat de samenleving zoekt in sociale groepen en in verenigingen. In deze quorums is gelegenheid tot kameraadschap, broederschap en georganiseerd dienstbetoon (...).

Wie actief betrokken zijn, werken op georganiseerde wijze om elkaars situatie te verbeteren, voor het welzijn van de leden en voor het algemeen welzijn van de samenleving. Als we slechts de quorums voor ogen houden, is dat dan geen subliem beeld, waarin mannen en jongens samenkomen, met elkaar omgaan, zich verenigen in dienstbetoon ten gunste van de mens, en men elkaar ziet als broeder? In dat quorum zit de arts naast de timmerman, ieder geïnteresseerd in de edelste van alle ambities — God aanbidden en goeddoen aan de medemens!⁹

De ZHV heeft tot taak met de priesterschap aan de vestiging van het koninkrijk Gods mee te werken, lijden te verlichten en hulp te bieden aan de armen, en op vele manieren bij te dragen tot de vrede en het geluk van de wereld. (...)

Een van de bemoedigendste beloften ooit aan hulpvaardige mensen gegeven is de belofte van de Heiland: ‘in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan’ (Matteüs 25:40). (...) Ik was al volwassen voordat ik besepte hoe belangrijk het liefdewerk is dat de zusters van deze kerk doen.¹⁰

De kerk, in het besef hoe sterk andere invloeden dan het gezin zich in het leven van het opgroeiende kind laten gelden voordat het voor zichzelf kan kiezen, biedt, bijna van de geboorte af, een religieus milieu. De zondagsschool, het jeugdwerk, de [jongemannen- en jongevrouwenorganisaties] zorgen voor geschikte instructie, ontspanning en goede begeleiding van de kinderjaren tot volwassenheid.¹¹

De heiligen der laatste dagen zijn een volk dat elkaar bij-springt in een renderend leven, een leven dat het heil van de

mens betracht. Met dat heil bedoel ik niet louter een plek in het hiernamaals waar alle zorgen en bekommelingen verleden tijd zijn, maar een heil dat betrekking heeft op het hier en nu van het individu, het gezin en de samenleving. Door het evangelie van Jezus Christus en de volmaakte organisatie van de kerk, in deze bedeling aan de profeet Joseph Smith geopenbaard, staan wij elkaar *geestelijk* bij, waarbij we ons voordeel doen met de vele mogelijkheden tot dienstbetoon in de kerk. We moedigen *broederschap* aan door de activiteiten en omgang in de priesterschapsquorums, in de hulporganisaties en in onze samenkomsten.¹²

De zending van de kerk leidt tot zegening en volmaking van het individu

Voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft de waarde van de ziel bijzondere betekenis. De quorums, hulporganisaties, wijken, ringen, ja, zelfs de kerk, zijn alle in het leven geroepen om het welzijn van de mens te bevorderen. Alle zijn slechts middel tot een doel, en dat doel is het geluk en eeuwig welzijn van ieder kind van God. Daarom doe ik een beroep op alle leden van de kerk, en in het bijzonder op de quorumpresidenten en functionarissen van alle hulporganisaties, om eensgezind het leven van de mens te veraangename.¹³

In de mens zit niet alleen instinct, maar ook een goddelijk element dat hem voorwaarts en opwaarts duwt. Dat besef is universeel, en ergens in zijn leven zal ieder mens zich daarvan bewust worden.

Er zijn aan deze geestelijke drang drie belangrijke behoeften verbonden die door de eeuwen heen onveranderd zijn gebleven: (1) Ieder normaal mens verlangt ernaar iets over God te weten te komen. Wat voor persoon is Hij? Bekommert Hij zich om de mens, of laat Hem dat volkomen koud? (2) Hoe moet ik leven om zoveel mogelijk succes te hebben en het meeste geluk te ervaren? (3) Hoe zit het met de dood? Is er leven na de dood?

Als u antwoord wilt krijgen op deze mijmeringen van de mensenziel moet u naar de kerk komen. Alleen ware godsdienst kan de zoekende ziel thuisbrengen.¹⁴

Waarom houden we deze conferentiebijeenkomsten en alle andere bijeenkomsten in de kerk? Ze komen het individu ten goede — uw zoon en mijn zoon, uw dochter en mijn dochter. De Heer heeft gezegd: ‘En al ware het zo dat u al uw dagen arbeidde om dit volk bekering toe te roepen, en slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader!’ [LV 18:15.] (...)

Het (...) doel van de organisatie van deze geweldige kerk, die zo volledig is, zo volmaakt, is de mens tot zegen te zijn.¹⁵

De kerk is gesticht op de enige manier waarop de kerk van Christus gesticht kan worden, met rechtstreeks gezag van God. Aldus gesticht nodigt zij de hele wereld uit naar een kerk te komen die door God zelf wordt erkend, met alle mogelijkheden die het verstand, de emoties en verlangens van de mens maar kunnen bepeinen om de individuele zending op deze aarde te vervullen. ‘Zij is een steeds breder wordende golf met directe invloed op de persoon, bestemd om alle mensen aan te raken en te veranderen, zodat zij evenals Jezus goddelijk mogen worden.’ ‘Het mormonisme’, evenals waar christendom, ‘bedwingt de zelfzucht, stelt de begeerten bij, onderwerpt de driften, verleendigt het intellect, verheft de gevoelens. Het bevordert ijver, eerlijkheid, waarheid, reinheid, vriendelijkheid. Het verdeemoedigt de hoogmoedigen, verheft de deemoedigen, steunt de wet, is voor vrijheid, komt die ten goede, en wil alle mensen in een grote broederschap verenigen.’¹⁶

De zending van de kerk draagt bij tot het welzijn van de mens

Veel burgers zijn verontrust over de toename van de misdaad, het toenemende aantal echtscheidingen en buitenechtelijke geboorten, de toename van geslachtsziekten, de corruptieschandalen en andere symptomen van particuliere en publieke oneerlijkheid.

Zijn de goede zeden aan het afbrokkelen? Is er reden tot ongerustheid? De wereld is om ons heen, en de statistieken die we lezen zijn zeker beangstigend, en ze geven een noodzakelijk signaal af (...).

De zending van de kerk is het kwaad in de wereld in te perken en, zo mogelijk, teniet te doen. Het is duidelijk dat we daarvoor een verenigende kracht nodig hebben. Een dergelijke verenigde kracht, een dergelijk ideaal is het evangelie van Jezus Christus, zoals dat door de profeet Joseph Smith is hersteld. Het geeft zin aan het leven en draagt in zich de vitale reddende elementen, edele idealen en geestelijke invloeden waar het hart van de mens naar hunkert.

Alle weldenkende, oprechte mannen en vrouwen waar ook zijn verlangend de kwade elementen die de samenleving ontwrichten uit hun gemeenschappen te verwijderen — het drankprobleem met openbare dronkenschap, het drugsprobleem met al zijn bijkomende kwalen, onzedelijkheid, armoede enzovoort. De kerk streeft ernaar het leefmilieu in zowel het gezin als de gemeenschap te verbeteren en op te fleuren.¹⁷

Laten we hier en nu onze dankbaarheid uitspreken voor de Kerk van Jezus Christus met haar quorums en hulporganisaties, speciaal opgericht om deze kwaden te bestrijden. Zij is gesticht door middel van goddelijke openbaring van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus. Haar glorieuze zending is de waarheid van het herstelde evangelie te verkondigen; de samenleving te verbeteren opdat de mensen vriendelijker met elkaar omgaan; een prettige leefsituatie in onze gemeenschappen te scheppen, waaruit onze kinderen de kracht kunnen putten om verleiding te weerstaan en de bemoediging om zich cultureel en geestelijke te ontwikkelen.¹⁸

De kerk, gesticht door goddelijke inspiratie aan een ongeleerde jongen, biedt de wereld de oplossing voor al zijn sociale problemen. Zij heeft de toets van de eerste eeuw glansrijk doorstaan. Te midden van de briljante ideeën van mensen in deze twintigste eeuw, die zich consciëntieus inzetten voor sociale hervormingen en die blind de toekomst in turen om de bestemming van de mens te ontwaren, straalt de kerk als de zon aan de hemel,

waar omheen andere hemellichamen van minder groot belang draaien. Zij is de schepper en behoeder van de hoogste waarden van de mens. Haar ware taak is de verlossing van onze wereld. ‘Zij is het licht van de waarheid dat overal in de wereld straalt, en dit licht zal, dat kan niet anders, vroeg of laat, aan de mens de goddelijke idealen openbaren, waarnaar de mens behoort te leven.’¹⁹

De kerk, met haar complete organisatie, biedt iedereen hulp en inspiratie. (...) Zij zondert de mens niet af van de samenleving, in plaats daarvan probeert zij midden in de samenleving volmaakte, goddelijke mensen te ontwikkelen, en door middel van hen de problemen van de samenleving op te lossen.²⁰

Ideeën voor studie en bespreking

- Hoe zou u op de basis van de leringen van president McKay het doel van de kerk omschrijven? (Zie pp. 22–23.) Waarom houden we kerkelijke bijeenkomsten en conferenties? (Zie pp. 25–26.)
- Hoe maakt de kerk de weg vrij voor de definitieve vestiging van het koninkrijk van God? (Zie pp. 23–27.) In welk opzicht lijkt de kerk op en is zij een voorbeeld van het koninkrijk Gods dat nog gevestigd zal worden? (Zie pp. 22–23.)
- Waar voorziet de kerk in dat de getrouwe leden tot het eeuwige leven zal leiden? (Zie pp. 23–27.) Hoe draagt de organisatie van de kerk, met al haar quorums en hulporganisaties, naar uw eigen ervaring bij tot de vervolmaking van het individu? (Zie ook Efeziërs 4:11–13.)
- Met welke problemen kampt de samenleving tegenwoordig? (Zie p. 26.) Hoe kunnen de evangeliebeginselen bijdragen tot de oplossing van deze problemen? (Zie pp. 26–27.)
- In welke opzichten is het lidmaatschap in de kerk u tot zegen geweest? Wat kunnen u en uw gezin doen om meer profijt te krijgen van wat de kerk te bieden heeft?
- Wat kunnen we doen om de kerk de kans te bieden haar taken in deze laatste dagen uit te voeren?

Relevante teksten: Efeziërs 2:19–22; 4:11–15; Moroni 6:4–9; LV 10:67–69; 65:1–6

Noten

1. *Gospel Ideals* (1953), 109.
2. Clare Middlemiss (red., 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*. 15–16.
3. James B. Allen en Richard O. Cowan (1992). History of the Church: C. 1945–1990, Post–World War II International Era Period. *Encyclopedia of Mormonism*, 4 delen, 2:639.
4. Conference Report (april 1969), 152.
5. Conference Report (april 1941), 106.
6. Conference Report (oktober 1919), 76.
7. Conference Report (april 1941), 106.
8. Conference Report (april 1941), 109.
9. Conference Report (april 1963), 97.
10. *Gospel Ideals*, 255–256.
11. Conference Report (april 1941), 107.
12. Conference Report (april 1915), 103.
13. Conference Report (oktober 1969), 8.
14. Conference Report (april 1968), 91–92.
15. Conference Report (april 1965), 137.
16. Conference Report (april 1927), 105.
17. Conference Report (april 1967), 5–6.
18. Conference Report (oktober 1948), 122.
19. Conference Report (april 1930), 83.
20. *Gospel Ideals*, 109–110.

Aspecten van aanbidding

Ik bid dat we de kracht mogen hebben om zo te leven dat we goddelijke leiding en inspiratie verdienen; dat we door aanbidding, meditatie, gemeenschap en eerbied zullen ervaren wat het betekent een nauwe band met onze Vader in de hemel te hebben. Ik geef u mijn getuigenis dat die band echt is; we kunnen nauw contact met onze Hemelse Vader hebben.¹

Inleiding

Al vroeg in zijn leven ervoer David O. McKay de vrede die voortkomt uit nauw contact met God. ‘Ik herinner me dat ik op een avond heel bang [in bed] lag. Als kind was ik van nature nogal, of misschien wel onnatuurlijk, bang in het donker, en vaak lag ik te denken aan inbrekers, “kwelgeesten”, en onzichtbare invloeden. En ook deze nacht lag ik te huiveren; maar mij was geleerd dat God gebeden verhoort. Ik raapte al mijn moed bij elkaar en liet me uit bed glijden, ik knielde in het donker neer en bad God dit angstige gevoel bij me weg te halen; en toen hoorde ik iemand net zo duidelijk als u nu mijn stem hoort, zeggen: “Wees niet bang; er overkomt je niets.” Sommigen zullen zeggen — “dat heb je je verbeeld.” Zeg wat u wilt, maar ik weet dat mijn kinderziel de vrede ervoer van een verhoord gebed. Dat is het geloof waarvan het denken van de [kinderen] in elke mormoons gezin in het hele land doordrongen is. Ik meen te mogen beweren dat waar kinderen in nauw contact met onze eeuwige Vader opgroeien er niet veel zonde of veel kwaad in dat gezin kan zijn.²

Behalve dat hij ‘contact zocht met het oneindige’ als hij alleen was, verheugde president McKay zich ook in de aanbidding met andere heiligen der laatste dagen. Zo heeft hij eens gesproken

over een gedenkwaardige ervaring die hij had gehad in een kerkvergadering:

‘Een van de indrukwekkendste diensten die ik ooit heb bijgewoond, was in een groep van ruim achthonderd mensen aan wie het avondmaal werd bediend, en gedurende die bediening was het muisstil, men hoorde alleen het tikken van de klok — achthonderd zielen, die op zijn minst in de gelegenheid waren om in contact te komen met de Heer. Er was geen afleiding, geen orkest, er waren geen gezangen, geen gesprekken. Ieder had de kans zich te bezinnen en zich af te vragen of hij het avondmaal wel of niet waardig was. Ieder had het voorrecht om dichter bij zijn Vader in de hemel te komen. Dat is ideaal!’⁴

President McKay moedigde alle heiligen der laatste dagen aan dit ideaal na te streven in hun erediensten en hun persoonlijk leven. Hij heeft gezegd: ‘Nauw contact te hebben met God, door zijn Heilige Geest, is een van de edelste ambities van dit leven.’⁵

Leringen van David O. McKay

Eerbied is diep respect vermengd met liefde

De aanvaarding van het bestaan van God is onlosmakelijk verbonden aan een eerbiedige houding, waarop ik nu de aandacht van de hele kerk wens te vestigen. De hoogste manifestatie van spiritualiteit is eerbied; in feite is eerbied spiritualiteit. Eerbied is diep respect vermengd met liefde. Eerbied is ‘een gecompliceerde emotie die bestaat uit een mengeling van zielenroerselen.’ [Een schrijver] zegt dat het ‘de hoogste van alle gevoelens is.’ Ik heb eerder gezegd: als eerbied de hoogste staat is, dan is gebrek aan eerbied de laagste staat waarin een mens in deze wereld kan leven. (...)

Eerbied sluit achting, respect, eer en waardering in. Zonder eerbied, hoe gering ook, zou er derhalve geen hoffelijkheid zijn, geen welgemanierdheid, zou men geen consideratie voor anderen gevoelens of anderen rechten hebben. Eerbied is de fundamentele deugd van de godsdienst. Eerbied is ‘een van de tekenen van kracht; gebrek eraan een van de zekerste indicaties van zwakte. Iemand die spot met heilige zaken’, zo zegt iemand,

‘zal nooit hoog stijgen. Die heilige zaken’, vervolgt hij, ‘moeten worden geëerbiedigd of ze zullen worden afgezworen in tijden van beproeving.’

Ouders, eerbied begint, evenals naastenliefde, thuis. Al vroeg in hun leven moet kinderen geleerd worden respect te hebben — respect voor elkaar, voor vreemden en bezoekers — respect voor ouden van dagen en zieken — respect voor heilige zaken, voor ouders en ouderliefde.

Er zijn drie zaken in het gezinsleven die ertoe bijdragen dat in de kinderen eerbied ontluikt en die tot ontwikkeling brengt in hun ziel. Dat zijn: *één*, resolute maar *liefdevolle begeleiding*, *twee*, *hoffelijkheid* van de ouders voor elkaar, en voor de kinderen; en *drie*, *gebed* waaraan de kinderen deelnemen. In elk gezin in deze kerk behoren de ouders ernaar te streven hun kinderen op intelligente wijze te doordringen van deze drie fundamentele beginselen.⁶

Eerbied richt het denken op God. Zonder eerbied is er geen godsdienst.⁷

Ik vind eerbied een van de hoogste deugden van de ziel. Een oneerbiedig mens is een ongelovig mens. (...)

Eerbied is een indicatie van cultuur, en van waar geloof in God en in zijn gerechtigheid.⁸

Iets zegt mij dat eerbied gelijk staat aan liefde. Jezus noemt het als eerste in het gebed des Heren: ‘Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd (...)’ [Matteüs 6:9]. *Heiligen* — heilig maken — als heilig erkennen, eren.⁹

Als er meer eerbied in het menselijk hart was, zou er minder ruimte voor zonde en verdriet zijn, en meer vermogen tot vreugde en blijdschap. Dit kleinood onder de briljante deugden geliefder, toepasbaarder en aantrekkelijker te maken is een project dat de verenigde en gebedvolle inspanning van elke functionaris, elke ouder en elk lid van de kerk waard is.¹⁰

Meditatie leidt tot geestelijk contact met God door de Heilige Geest

We besteden te weinig aandacht aan de waarde van meditatie, een beginsel van toewijding. Onze aanbedding bestaat uit twee elementen: de ene is geestelijk contact dat voortkomt uit onze meditatie; de andere is instructie van anderen, in het bijzonder van wie het gezag hebben om ons te leiden en instrueren. Van die twee komt de meditatie onze innerlijke beschouwing het meest ten goede. Meditatie is de taal van de ziel. Zij is omschreven als ‘een vorm van innerlijke toewijding, of geestelijke oefening, bestaand uit een diepe, voortdurende overpeinzing van een bepaald godsdienstig thema.’ Meditatie is een vorm van gebed. (...)

Meditatie is een van de vertrouwelijkste, heiligste deuren waardoor we in de tegenwoordigheid van de Heer komen. Jezus heeft ons het voorbeeld gegeven. Zodra Hij zich had laten dopen en de goedkeuring van de Vader had ontvangen — ‘deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb’ [Matteüs 3:17] — begaf Jezus Zich naar de berg der verleiding. Ik beschouw die als de berg van overpeinzing waar Hij veertig dagen vastte, en waar Hij zich één voelde met zichzelf en met zijn Vader, en nadacht over de verantwoordelijkheid van zijn grote zending. Een gevolg van dit geestelijke contact was dat Hij het volgende tegen de verleider kon zeggen:

‘(...) Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.’ (Matteüs 4:10.)

Voordat Hij (...) de schitterende bergrede hield, had Hij zich afgezonderd om met God in contact te treden. Hij deed hetzelfde na die drukke sabbat, toen hij vroeg in de morgen opstond, na de gast van Petrus te zijn geweest. Petrus trof het gastenvertrek ongetwijfeld leeg aan, en toen ze naar [Jezus] op zoek gingen, bleek Hij zich te hebben afgezonderd. Het was op die morgen dat Petrus zei:

‘(...) Allen zoeken U.’ (Marcus 1:37.)

En ook nadat Jezus de vijfduizend te eten had gegeven, vroeg Hij de twaalf de menigte naar huis te sturen, maar Jezus ging de

bergen in om alleen te zijn. De historicus heeft geschreven: 'Bij het vallen van de avond was Hij daar alleen.' (Matteüs 14:23.) Meditatie! Gebed!¹¹

Laten we God het middelpunt van ons leven maken. (...) Nauw contact te hebben met God, door zijn Heilige Geest, is een van de edelste ambities van dit leven. Dan zijn de vrede en liefde van God de ziel binnengegaan, en wordt Hem dienen de motiverende factor in iemands leven en bestaan.¹²

We gaan naar het godshuis om met Hem in de Geest te verblijven

We gaan een kerk binnen om de Heer te aanbidden. We willen zijn Geest ervaren, en door die Geest tot ons te nemen bouwen we aan onze geestelijke kracht.¹³

Kerken worden ingewijd en bestemd tot aanbidding. Dat betekent, uiteraard, dat wie er binnengaan dat doen, of dat in elk geval voorgeven te doen, met de intentie dichter in de tegenwoordigheid van God te komen dan ze op straat of in het dagelijks leven zouden kunnen. Met andere woorden, we gaan naar het huis van de Heer om Hem te ontmoeten en met Hem in de Geest in contact te komen. Een dergelijke plaats van samenkost dient derhalve ten eerste in alle opzichten geschikt en gepast te zijn, ongeacht of God wordt gezien als de genode gast, of de aanbidders als zijn gasten.

Of het kerkgebouw nu een bescheiden kapelletje is of een 'architecturaal hoogstandje', gebouwd van wit marmer en afgezet met kostbare edelstenen, maakt weinig of geen verschil voor onze benadering en houding ten opzichte van de Oneindige Tegenwoordigheid. Weten dat God daar is, zou genoeg reden voor ons moeten zijn om onszelf netjes en eerbiedig te gedragen.

Wat dit aangaat is er voor de leden van de kerk op zondag veel ruimte voor verbetering. De presiderende autoriteiten in de bijeenkomsten in ring, wijk en quorum, en vooral de leerkrachten, behoren veel aandacht te besteden aan de orde en de eerbied gedurende de bijeenkomsten en in de lessen. Minder praten op het podium heeft een weldadige invloed op de mensen in de

kapel. Kinderen behoort door voorbeeld en voorschrift geleerd te worden dat wanorde en ordeverstoringen in de kerk ongepast zijn. Hun dient al jong te worden geleerd, en dat dient in hun tienerijd nog eens te worden benadrukt, dat het niet van respect getuigt als ze praten of zelfs fluisteren tijdens een toespraak, en dat het bijzonder onbeschoft is, behalve in een noodgeval, om de vergadering te verlaten voordat die is afgelopen.¹⁴

Er zijn twee redenen waarom er een kerk wordt gebouwd: ten eerste, om een plek te hebben waar men instructie krijgt in de wegen van God, en ten tweede, om allen in staat te stellen om onze Vader in de hemel te verheerlijken, die niets meer vraagt dan dat zijn kinderen zich ontpoppen tot mensen met een edel karakter die in zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren.¹⁵

Wanneer u een kerk binnengaat, komt u in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel; en die gedachte zou reden genoeg moeten zijn om uw hart, uw gemoed en zelfs uw kleding voor te bereiden, opdat u zich op gepaste wijze in zijn tegenwoordigheid bevindt.¹⁶

Laten we van de zondag geen vakantiedag maken. Het is een heilige dag, en op die dag behoren we naar de kerk te gaan en onze God te zoeken. Als we Hem op de sabbat zoeken, en op die dag in zijn tegenwoordigheid komen, zullen we het minder moeilijk vinden om doordeweeks in zijn tegenwoordigheid te zijn.¹⁷

Het avondmaal biedt de gelegenheid om met de Heer in contact te komen

De grootste troost in dit leven is de zekerheid dat men een nauwe band met God heeft. (...) Het avondmaal behoort bij te dragen tot het ontluikend besef van deze band.

‘(...) dat de Here Jezus in de nacht, waarin Hij werd overgeleverd, een brood nam,

de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis.

‘Evenzo ook de beker, nadat de maaltijd afgelopen was, en Hij zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed, doet dit, zo dikwijls gij die drinkt, tot mijn gedachtenis.

‘Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt, verkondigt gij de dood des Heren, totdat Hij komt.

‘Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed des Heren.

‘Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.’ [1 Korintiërs 11:23–28.]

‘Er is geen verordening in de kerk van Christus die heiliger is dan de bediening van het avondmaal. (...)

Er zijn drie uiterst belangrijke zaken aan de bediening van het avondmaal. De eerste is zelfkennis. Het is zelfonderzoek. ‘Doet dit ter mijner gedachtenis’, maar wij behoren *waardig* te zijn om deel te nemen en eenieder van ons behoort zichzelf te onderzoeken wat zijn waardigheid betreft.

Ten tweede, wordt er een verbond gesloten; een *verbond* dat meer is dan een belofte. (...) Er is niets belangrijker in het leven dan dat (...). Een verbond, een belofte, behoort zo heilig te zijn als het leven. Met dat beginsel hebben we elke zondag wanneer we het avondmaal gebruiken, te maken.

Ten derde, is er een andere zegen, en dat is een gevoel van nauwe verbondenheid met de Heer. Het is een gelegenheid om ons één te voelen met onszelf en met de Heer. We vergaderen in het huis dat aan Hem is gewijd; we hebben het aan Hem opgedragen; we noemen het zijn huis. U kunt er zeker van zijn dat Hij daar zal zijn om ons te inspireren als we ons op Hem hebben afgestemd. Als we ons niet op Hem hebben afgestemd, als we naar de kerk komen met andere zaken aan ons hoofd, en vooral als we het godshuis betreden met haatgevoelens jegens onze naaste in ons, of vijandschap en jaloezie jegens de autoriteiten van de kerk. Niemand die dergelijke gevoelens heeft, hoeft de hoop te hebben dat hij zich één zal voelen met de Vader. Aanbedding is hun vreemd, en het avondmaal zegt hun al helemaal niets. (...)

Ik ben van mening dat de korte tijd waarin het avondmaal wordt bediend een goede gelegenheid is om (...) te mediteren,

Ik ben van mening dat de korte tijd waarin het avondmaal wordt bediend een goede gelegenheid is om (...) te mediteren.

en er behoort gedurende dat heilige tijdsbestek niets te gebeuren dat onze aandacht afleidt van het doel van die verordening. (...)

We [moeten] deze heilige verordening omringen met meer eerbied, met volmaakte orde, opdat ieder die naar het huis van God komt, zijn goedheid kan bepeinzen en in stilte en gebed waardering kan uiten voor Gods goedertierenheid. Laat het avondmaalsuur in ieder geval de ervaring van de dag zijn waarin de aanbidder minimaal tot het innerlijk besef komt dat het voor hem mogelijk is om in contact met God te komen.

Er is in deze kerk veel groots tot stand gebracht doordat er dergelijk contact is geweest, doordat de ziel zich heeft opengesteld voor de inspiratie van de Almachtige. Dat is echt zo. President Wilford Woodruff bezat die gave in grote mate. Hij kon reageren; hij kende de ‘stille, zachte stem’ die velen nog vreemd is. U zult ervaren dat wanneer die zeer inspirerende momenten tot u komen, u alleen bent met uzelf en met uw God. U zult die waarschijnlijk ervaren als u een zware beproeving ondergaat, als

u met uw rug tegen de muur staat, en als het lijkt dat u voor een onoverkomelijk obstakel staat, of als u verdrietig bent omdat er iets treurigs in uw leven heeft plaatsgevonden. Ik herhaal: de grootste troost die ons in dit leven deelachtig kan worden is het besef dat we in contact staan met God. In die momenten zijn er grote getuigenissen geboren. (...)

Als u de kwestie overdenkt, beseft u dat er gedurende de bediening van het avondmaal niets belangrijkers is dan aan onze Heer en Heiland *te denken*, dat we aan niets anders aandacht moeten schenken dan aan de belofte die we doen en welke waarde dat heeft voor ons. Waarom zouden we ons door iets laten afleiden? Is er iets meer verheven? We betuigen daar, in het bijzijn van elkaar, en voor Hem, onze Vader, dat we bereid zijn de naam van Christus op ons te nemen, dat we altijd aan Hem zullen denken, *altijd*, en dat we de geboden zullen onderhouden die Hij ons heeft gegeven. Kunt u, of wie dan ook, die een moment nadenkt, ons iets aan de hand doen wat heiliger is of verstrekkender is? Als we er zonder nadenken aan deelnemen, zijn we niet eerlijk, of laten we zeggen dat we toelaten dat we worden afgeleid van een zeer heilige verordening. (...)

Laten we van dat avondmaalsuur een van de krachtigste middelen maken waarmee we in contact kunnen komen met Gods Geest. Laat de Heilige Geest, waarop wij recht hebben, ons in zijn tegenwoordigheid leiden, en laten wij die nabijheid aanvoelen, en een gebed in ons hart hebben dat Hij zal horen.¹⁸

Ideeën voor studie en bespreking

- Wat betekent het om ‘een eerbiedige houding’ te hebben? (Zie pp. 30–31.) Hoe is eerbied meer dan alleen maar stil zijn? Hoe kunnen we ‘diep respect vermengd met liefde’ ontwikkelen?
- Hoe kunnen we thuis en in de kerk in het beginsel eerbied onderwijzen? (Zie pp. 31–33.)
- Waarom is het soms moeilijk om tijd voor meditatie te vinden? Wat kunnen we doen om tijd voor meditatie vrij te maken? Welke zegeningen kunnen het resultaat zijn van onze meditatie? (Zie pp. 31–32, 35–36.)

- Hoe kunnen we ons voorbereiden om ‘naar het huis van de Heer [te gaan] om Hem te ontmoeten en met Hem in de Geest in contact te komen?’ (Zie pp. 32–36.) Hoe kunnen we ons op deelname aan het avondmaal voorbereiden? (Zie pp. 32–36.)
- Hoe kunnen we onze kinderen en anderen leren eerbiediger in de tempel, gedurende de avondmaalsdienst en in andere kerkbijeenkomsten te zijn? (Zie pp. 31, 33.) Hoe verstoort het te laat komen of eerder weggaan de eerbied in de bijeenkomst?
- Wat is de betekenis van het avondmaal in ons leven?

Relevante teksten: Psalmen 89:5–7; LV 20:75–79; 63:64; 76:19–24; 109:21; 138:1–11

Noten

1. Conference Report (april 1967), 88. 2. Conference Report (april 1912), 52. 3. Conference Report (oktober 1936), 103. 4. Conference Report (april 1946), 114. 5. Conference Report (april 1967), 133. 6. Conference Report (oktober 1956), 6–107. 7. Conference Report (april 1929), 102. 8. Conference Report, (oktober 1951), 179–180. 9. Conference Report (oktober 1950), 163. 10. Conference Report (oktober 1955), 5–6.	11. Conference Report (april 1946), 113. 12. Conference Report (april 1967), 133. 13. Reverence. <i>Improvement Era</i>, juli 1962, 508. 14. Conference Report (oktober 1956), 7. 15. Our Places of Worship. <i>Improvement Era</i>, september 1969, 2. 16. Reverence. <i>Improvement Era</i>, juli 1962, 509. 17. Conference Report (april 1929), 102. 18. Conference Report (april 1946), 111–112, 114–116; alinea-indeling gewijzigd.

President McKay met zijn raadgevers, President Stephen L Richards (links) en President J. Reuben Clark jr. (rechts). President McKay heeft gezegd dat hij wilde dat de leden van de kerk getuige konden zijn 'van de eensgezindheid in het Eerste Presidium'.

De zegeningen van eensgezindheid

*Eensgezindheid en zijn synoniemen —harmonie,
welwillendheid, vrede, eendracht, onderling begrip —
verwijzen naar een toestand waar het mensenhart
blijvend naar verlangt.¹*

Inleiding

Van oktober 1934 tot april 1951 waren president J. Reuben Clark jr. en president David O. McKay werkzaam geweest als raadgevers in het Eerste Presidium, eerst van president Heber J. Grant en vervolgens van president George Albert Smith. De hele tijd was president Clark eerste raadgever en president McKay tweede raadgever.

Op 9 april 1951, vijf dagen na de dood van president Smith, kwamen de heiligen der laatste dagen bijeen in de algemene conferentie en steunden president David O. McKay als president van de kerk. Daar hoorden ze dat president Clark, die bijna zeventien jaar lang goed werk had verricht als eerste raadgever, als tweede raadgever was geroepen. President Stephen L Richards was als eerste raadgever geroepen.

Daar hij vermoedde dat de leden van de kerk vraagtekens zouden zetten bij deze verandering, besloot president McKay zijn beslissing in de algemene conferentie uit te leggen. Hij zei dat president Richards als eerste raadgever was geroepen, omdat hij langer apostel was dan president Clark. Toen hij had onderstreept dat deze gang van zaken nergens stond 'voorgeschreven' zei president McKay eenvoudig dat het 'het raadzaam leek' voor de roepingen van de presidenten Richards en Clark.

In dezelfde toespraak sprak president McKay over de eensgezindheid die hij voelde met zijn raadgevers: 'We willen niet dat er

bij ook maar één lid in deze kerk, noch bij iemand die naar de uitzending luistert, de gedachte opkomt dat er onenigheid bestaat tussen de twee raadgevers die onder president Smith werkzaam zijn geweest in het Quorum van het Eerste Presidium, en onder president Grant in de jaren dat we met die geïnspireerde leider samen waren. Noch moet u denken dat er sprake is van degradatie. President Clark is een formidabele dienstknecht. (...)

‘Verder dient u te begrijpen dat deze twee mannen als raadgever in het Quorum van het Eerste Presidium gelijk zijn in gezag, in liefde en vertrouwen, in de vrijheid om suggesties te doen, en aanbevelingen, en in hun verantwoording, niet alleen aan het quorum maar ook aan de Heer Jezus Christus en aan de mensen in het algemeen.

‘Het zijn twee fantastische mannen. Ik heb ze beiden lief en vraag God hen te zegenen, en ik verzeker u dat er eensgezindheid en liefde en vertrouwen is in het Quorum van het Eerste Presidium dat u vandaag gesteund hebt.’²

Kort nadat president McKay deze verklaring had afgelegd, sprak president Clark tot de heiligen waarbij hij duidelijk maakte dat hij in harmonie met zijn mededienstknechten wilde samenwerken: ‘In de dienst van de Heer maakt het niet uit waar iemand dient, maar hoe. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen neemt ieder de plek in waartoe hij wordt geroepen, een plek die geambieerd noch afgewezen wordt. Ik beloof president McKay en president Richards dat ik mij geheel en al zal wijden aan de taken die ik krijg, voor zover zij mij in staat stellen die uit te voeren, hoe incapabel ik ook ben.’³

Drie jaar later sprak president McKay in een algemene conferentie weer over de eensgezindheid die er heerste onder de kerkelijke leiders: ‘Ik wou dat iedereen die mij nu kan horen, iedereen die in enige mate bevooroordeeld is, afgelopen donderdag de algemene autoriteiten in het huis des Heren had kunnen zien, die vastend en biddend bijeen waren om zich geestelijk voor te bereiden op de taken die hen wachten in deze grote conferentie. Dan was u getuige geweest van de eensgezindheid in het Eerste Presidium, en door deze overdracht van hart tot hart, van ziel tot ziel, zou u geweten hebben hoezeer ik

[mijn] twee raadgevers liefheb, voor hun heldere visie en gezonde verstand en hun geduld dat zij waar nodig met hun leider hebben. U zou de eensgezindheid en liefde van deze twaalf mannen [het Quorum der Twaalf Apostelen], van (...) de Zeventig en (...) de Presiderende Bisschap hebben gezien. Wij bidden dat de liefde en eensgezindheid in die bijeenkomst zich zal uitbreiden tot elk ringpresidium, zendingspresidium, elke bisschap, elk priesterschapsquorum en elke hulporganisatie in de kerk. Met die eensgezindheid en liefde is er geen macht op aarde die dit werk van God kan verhinderen.⁴

Leringen van David O. McKay

De Heer verlangt eensgezindheid onder zijn volgelingen

‘Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij één zijn zoals Wij.

‘En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven.

‘Opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.’ (Johannes 17:11, 20–21.)

Aldus maakt Jezus in een van de subliemste gebeden ooit in deze wereld uitgesproken, eensgezindheid onder zijn volgelingen van het grootste belang.

Eensgezindheid en zijn synoniemen — harmonie, welwillendheid, vrede, eendracht, onderling begrip — verwijzen naar een toestand waar het mensenhart blijvend naar verlangt. Haar tegenpolen zijn twist, onenigheid, ruzie, verwarring. (...)

Moge het verzoek om eensgezindheid van onze Heer in zijn hogepriesterlijk gebed bij ons thuis, in onze wijken en ringen, en in onze steun aan de grondbeginselen van de vrijheid worden gerealiseerd.⁵

Eenheid van doel, gezamenlijk eensgezind aan de slag gaan, daarmee kunnen we het werk van God volbrengen. In een openbaring aan de profeet Joseph Smith, die hij ongeveer een jaar na de organisatie van de kerk ontvangt, maakt de Heer in

ruime zin duidelijk waarom zijn grote, tot stand te brengen, werk is hersteld tot profijt van het mensdom en om de weg te bereiden voor de wederkomst. Hij zegt:

‘En evenzo heb Ik mijn eeuwig verbond tot de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn en een banier voor mijn volk, en voor de niet-Joden — en om een boodschapper voor mijn aangezicht te zijn, om de weg voor Mij te bereiden.’ (LV 45:9.)

Hier leren we dat dit volk grote verplichtingen zijn opgelegd, namelijk om de Heer te assisteren bij het tot stand brengen van dit werk onder het mensdom. Het vergt eensgezindheid en toewijding aan dit oogmerk. Aangaande deze noodzaak heeft de Heer deze waarschuwing laten klinken:

‘(...) Ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, gaat ten onder, en geen stad of huis, tegen zichzelf verdeeld, zal standhouden.’ (Matteüs 12:25.)⁶

We moeten oppassen voor opvattingen en daden die tot onenigheid leiden

Een van de eerste dingen die tot onenigheid leiden is zelfzucht; en een ander is afgunst: ‘Broeder die en die heeft me gepasseerd en met geen woord over de zaak gesproken.’ ‘De bisschop heeft zuster die en die geroepen als organiste, en ik kan nota bene veel beter spelen.’ ‘Ik ga niet meer naar de priesterschapsvergadering omdat de bisschop je-weet-wel heeft geroepen als adviseur van de priesters.’ ‘De zondagsschool heeft die en die als leerkracht geroepen.’ (...) ‘Het ringpresidium heeft me nooit zien staan, ik voel me beledigd.’ ‘De algemene autoriteiten zijn het niet altijd met elkaar eens.’ O, er kunnen wel honderden van die gevalletjes zijn — onbelangrijk in vergelijking met de hoofdzaken van het leven. En toch weet ik uit ervaring dat de tegenstander ze zo kan opblazen dat ze onoverkoombaar worden, en dan zijn we beledigd en onze spiritualiteit neemt af, omdat we alleen maar bezig zijn met die gevoelens.

Er is een ander element — muggenzifterij — dat verband houdt met afgunst. We gaan fouten bij de ander zoeken. We spreken kwaad over elkaar. Als dat de kop opsteekt, doen we er goed

aan om gewoon die lofzang van de kerk, ‘Neen, spreekt geen kwaad’, te zingen.

*‘Neen, spreekt geen kwaad, een vriend’lijk woord
slaat nooit een wond, die traag geneest.
En àl trompetten wat men hoort,
is ver beneên een eed’le geest.
Veel leed wordt dikwijls afgewend
door het volgen van een beter plan,
en is slechts weinig goeds bekend,
spreekt toch van elk zo goed als ’t kan.*

*‘Spreekt dan geen kwaad, gij zoudt misschien
zelf erger zijn, dan wie gij laakt.
En mocht gij soms iets laakbaars zien,
weest niet degeen, die ’t ruchtbaar maakt,
want het leven is zo kort!
Komt, laat ons hiernaar streven dan,
dat er gestaag gesproken wordt
van iedereen zo goed als ’t kan.’
[Heilige lofzangen, nr. 151.]⁷*

Laten we ons voornemen elkaar te steunen in rechtschapenheid, laten we ons voornemen de kerk te verdedigen, niet kwaad te spreken over onze naasten, noch over de autoriteiten van de kerk, op wijk-, ring- of algemeen niveau. Laten we geen kwaadspreken; laten we laster en roddel achterwege laten. Het is vergif voor de ziel van wie zich eraan overgeven. Kwaadsprekerij verwondt de smader meer dan wie gesmaad wordt.⁸

Er zijn destructieve termieten die het op het huisgezin hebben voorzien, en dat zijn achterklap, kwaadspreken, muggenzifterij van de kant van de ouders of kinderen. Laster is vergif voor de ziel. ‘Lasteraars lijken op vliegen die aan alle goede lichaamsdelen voorbijgaan en neerstrijken op de zweren.’ In het ideale gezin spreekt men geen kwaad over (...) onderwijzers, politici of kerkleiders. Ik ben mijn vader nu, na al die jaren, meer en meer dankbaar dat hij toen, met opgeheven handen, zei: ‘Luister, ik wil geen kwaad woord horen over je onderwijzer of wie dan ook.’⁹

Eensgezindheid maakt van een gezin een veilig toevluchtsoord

‘Een kind heeft recht op het gevoel dat het gezin een toevluchtsoord is, een plaats waar het beschermd wordt tegen de gevaren en het kwaad in de wereld. Eensgezindheid en integriteit zijn noodzakelijk om in die behoefte te kunnen voorzien.¹⁰

Ik kan weinig of niets bedenken dat ongewenster in een gezin is dan het gebrek aan eenheid en harmonie. Aan de andere kant weet ik dat een gezin waarin eenheid heerst, waarin men voor elkaar klaar staat, en waarin liefde woont, een stukje hemel op aarde is. Ik veronderstel dat u bijna allemaal kunt getuigen van het aangename leven in een gezin waarin deze deugden de overhand hadden. Ik denk dankbaar en nederig terug aan mijn ouders, dat ik als jonge knaap nooit onenigheid tussen mijn vader en moeder heb gezien, en dat ik het geluk had op te groeien met broers en zussen die verbonden waren door inschikkelijkheid en wederzijds begrip. Eensgezindheid, harmonie en inschikkelijkheid zijn deugden die in elk gezin gekoesterd dienen te worden.¹¹

Heel vaak ontstaat er onenigheid in een gezin, omdat de echtgenoot geen gezichtsverlies wil, het op zijn manier wil, en zijn opdrachten laat uitvoeren. Bij vrouwen is het niet anders. Sommigen staan erop het laatste woord te hebben. Voor mannen is dit soms zelfs nog belangrijker dan voor vrouwen. Allebei willen ze hun gelijk hebben, en in plaats dat er harmonie en vrede in het gezin is, steekt onenigheid zijn kop op. In plaats van thuis de harmonie te bewaren, gaat die verloren, en alleen maar omdat u uw eigen zelfzuchtige leven in stand wilt houden, of het op uw eigenzinnige manier te doen. U kunt dat beter niet willen. Zeg niets, en als u die neiging, dat vijandige gevoel, opgeeft, die neiging te willen heersen, te willen leiden, u zegt niets, en daarmee behoudt u uw plek in het gezin.¹²

Moge God u allen zegenen, en moge Hij u leiden en helpen, opdat rechtschapenheid, harmonie en liefde voor elkaar in elk gezin aanwezig zal zijn.¹³

Eensgezindheid in de kerk leidt tot voortgang en spiritualiteit

De zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is vrede te stichten. De levende Christus is haar leider. Onder Hem hebben tienduizenden mannen in de kerk goddelijk gezag gekregen om Hem te vertegenwoordigen in de positie die hun is toegewezen. Het is de plicht van deze vertegenwoordigers blijk te geven van broederlijke liefde, eerst onder elkaar, daarna onder het hele mensdom; te streven naar eensgezindheid, overeenstemming en vrede in de organisaties binnen de kerk, om deze deugden daarna door voorschrift en voorbeeld over de hele wereld uit te breiden.¹⁴

In de gemeenten en wijken van de kerk is er geen deugd die meer bijdraagt tot de voortgang en spiritualiteit dan dit beginsel. Als jaloezie, roddel [en] kwaadsprekerij de plaats innemen van wederzijds vertrouwen, eenheid en harmonie, dan komt de voortgang van de organisatie tot stilstand. (...)

Innerlijke zwakte is gevaarlijker en fataler dan oppositie van buitenaf. De kerk heeft weinig of geen last van vervolging en valse beschuldigingen door onwetende, verkeerd ingelichte of kwaadwillige vijanden; een groter beletsel voor haar voortgang komt van muggenzifters, lijntrekkers, overtreders en afvallige groeperingen.¹⁵

Het is het beginsel *eenheid* dat de wijken, ringen, gemeenten en zendingsgebieden van de kerk in staat stelt voortgang te maken en de doelen te verwezenlijken waarvoor de kerk is gesticht. Dat had men niet kunnen doen als er sprake was geweest van onenigheid en haat. Er zijn moeilijkheden geweest. Ieder lid van de kerk heeft zijn eigen ideeën. Soms komen die niet overeen met die van de bisschop, en niet met die van het ringpresidium, en ook niet met die van het presidium van de kerk; maar men heeft zijn ideeën ondergeschikt gemaakt aan het algemeen belang, en met dat verenigde doel hebben we iets bereikt dat geweldig is.

Nadenkend over de toekomst van deze kerk en over het welzijn van de jongemannen en jongevrouwen, en de ouders, staat het voor mij vast dat er geen belangrijker boodschap is dan 'wees

eensgezind' en ga de zaken die onenigheid onder de leden brengen uit de weg. Ik weet dat de tegenstander in deze kerk geen krachtiger wapen kan inzetten dan een wig van onenigheid, twijfel en vijandschap te drijven tussen de leden in een unit.

Het doel is duidelijk; we kunnen niet falen in de goddelijke taken die ons als volk gegeven zijn. Eenheid van doel, gezamenlijk eensgezind werken binnen de structuur van de kerkelijke organisaties zoals die door de Heer geopenbaard is, dat dient ons doel te zijn. Laat ieder lid, iedere leerkracht en leider zich bewust zijn van het belang van de functie die ze bekleden. Ieder is belangrijk voor het met succes vervullen van Gods werk, dat ons werk is.¹⁶

'De grootste waarborg voor eenheid en kracht in de kerk is in het priesterschap te vinden, door het te eren en te respecteren. O broeders, ringpresidenten, bisschoppen, en iedereen die het priesterschap draagt — God zegene u in uw leiderschap, in uw taak om de mensen waar u verantwoordelijk voor bent, te leiden, te zegenen en te troosten. Adviseer hen om naar de Heer te gaan en naar de inspiratie te streven om zo te leven dat ze boven het lage en het gemiddelde mogen uitstijgen en in geestelijke sferen mogen leven.

Erken de mensen die presideren en vraag hen zo nodig om advies.¹⁷

Mogen de [organisaties in] de kerk gezegend worden met de geest van eensgezindheid en harmonie. Laat de geest van vijandschap, achterklap en kwaadsprekerij uit hun hart verbannen worden, en mogen zij in hun hart de waarheid bewaren die door Jezus geuit is toen Hij zei: '(...) en indien gij niet één zijt, zijt gij de mijnen niet.' (LV 38:27.)¹⁸

Laat die houding van eensgezindheid en van eenheid, waarvoor onze Heer en Heiland bad op de avond dat Hij werd verraden, karakteristiek zijn voor deze kerk, zijn kerk: Vader, bewaar hen dat zij één zijn zoals Wij. [Zie Johannes 17:11.]¹⁹

**Evangelische idealen nastreven is
de zekerste weg naar eenheid**

Een vooraanstaand schrijver (...) [heeft geschreven]: 'Er zijn heel wat goede mensen op de wereld, van wie er veel, meer dan

ooit, willen geloven, maar deze mensen bezitten geen verenigende idealen, geen organisatorische basisbeginselen, geen coherente kijk op het leven, geen samengesteld actieplan. De samenleving komt tot zichzelf, en begint haar moeilijkheden en behoeften onder ogen te zien, maar zij heeft geen goed oriënteringsvermogen, geen impuls tot organisatie, geen allesomvattende idealen, geen krachtige voortstuwing (...). Is er iets waardoor onze menselijke natuur tot eenheid kan komen, waardoor we onze broederschap erkennen, waardoor het mensdom haar zaken als geheel in orde brengt?

Ons antwoord is bevestigend — het evangelie van Jezus Christus, zoals dat door de profet Joseph Smith is hersteld, is een dergelijke verenigde kracht, een dergelijk ideaal. Het geeft zin aan het leven en draagt in zich de essentiële reddende elementen, edele idealen en geestelijke invloeden waar het hart van de mens tegenwoordig naar hunkert.²⁰

‘Grote blijdschap’ [Lucas 2:10] — het evangelie van Jezus Christus is die boodschap van grote blijdschap. De term ‘evangelie’ betekent letterlijk ‘goed nieuws’, en zodanig is het nieuws dat uit de hemel komt. (...) Er zijn altijd, in elke bedeling, mogelijkheden voor de mens geweest om dat goede nieuws te ontvangen, en deze profeten die in harmonie waren met het Oneindige en die het goede nieuws als eerste en rechtstreeks hoorden, kregen de verantwoordelijkheid opgelegd om dat goede nieuws over te brengen aan hun medemensen, opdat zij die wereldsgezind waren, de blijde boodschap kunnen ontvangen en kunnen worden teruggevoerd naar een sfeer van vrede, harmonie en welbehagen.²¹

Of het nu op de eilanden van de zee is, in Japan, in Syrië, in Scandinavië, in Engeland, Duitsland, Frankrijk of Nederland — waar iemand ook een groep heiligen der laatste dagen ontmoet, van wie het geloof in het evangelie van Jezus Christus onwrikbaar is, daar vindt hij de geest van eensgezindheid, de geest van liefde, de geest van offerande ten gunste van het mensdom. God zegene de heiligen der laatste dagen overal ter wereld dat zij in die geest zullen verblijven.²²

Ideeën voor studie en bespreking

- Hoe zijn God de Vader en Jezus Christus één? Waarin kunnen wij als kerk specifiek verenigd zijn? Als gezin? Als burgers? (Zie pp. 44–46.) Wat voor goeds kan er voortvloeien uit eensgezindheid?
- Welke houdingen en daden kunnen onenigheid in het gezin en in de wijk teweegbrengen? (Zie pp. 42–46.) Wat kunnen we doen om harmonie en eensgezindheid toe te laten nemen? Hoe kunnen we de uitspraak van president Clark ('In de dienst van de Heer maakt het niet uit waar iemand dient, maar hoe') toepassen om de eenheid bij ons thuis en in de wijk te vergroten?
- Wat voor invloed heeft het op kinderen als zij hun ouders onvriendelijk horen spreken over leiders en leerkrachten? Waarom doet kwaadsprekerij 'de smader meer [kwaad] dan wie gesmaad wordt'? (Zie p. 43.)
- Op welke manieren kan het evangelie het verlangen van de mensen naar eensgezindheid en harmonie vervullen? (Zie pp. 46–47.) Waarom is eenheid vereist om de eeuwige oogmerken van de Heer op aarde te verwezenlijken?

Relevante teksten: 1 Korintiërs 1:9–10; Mosiah 18:21; 3 Nephi 11:29–30; 4 Nephi 1:2, 15–17; LV 38:23–27; 105:3–5; Mozes 7:18

Noten

1. Conference Report (oktober 1967), 7.
2. Zie Conference Report (april 1951), 150–151.
3. Conference Report (april 1951), 154.
4. Conference Report (oktober 1954), 132–133.
5. Unity in the Home—the Church—the Nation. *Improvement Era* (februari 1954), 77–78.
6. Conference Report (oktober 1967), 6.
7. Conference Report (oktober 1967), 7.
8. Conference Report (april 1969), 95–96.
9. Conference Report (april 1953), 16.
10. Conference Report (april 1945), 144.
11. Conference Report (oktober 1967), 7.
12. Conference Report (april 1954), 142.
13. Conference Report (oktober 1969), 137.
14. Conference Report (oktober 1964), 5.
15. Unity in the Home—the Church—the Nation. *Improvement Era* (februari 1954), 77.
16. Conference Report (oktober 1967), 5–6.
17. Conference Report (oktober 1967), 6.
18. Conference Report (april 1967), 87–88.
19. Conference Report (oktober 1934), 91.
20. Conference Report (april 1941), 108; alinea-indeling gewijzigd.
21. Conference Report (april 1910), 106.
22. Conference Report (april 1925), 11.

‘Ieder lid een zendeling’

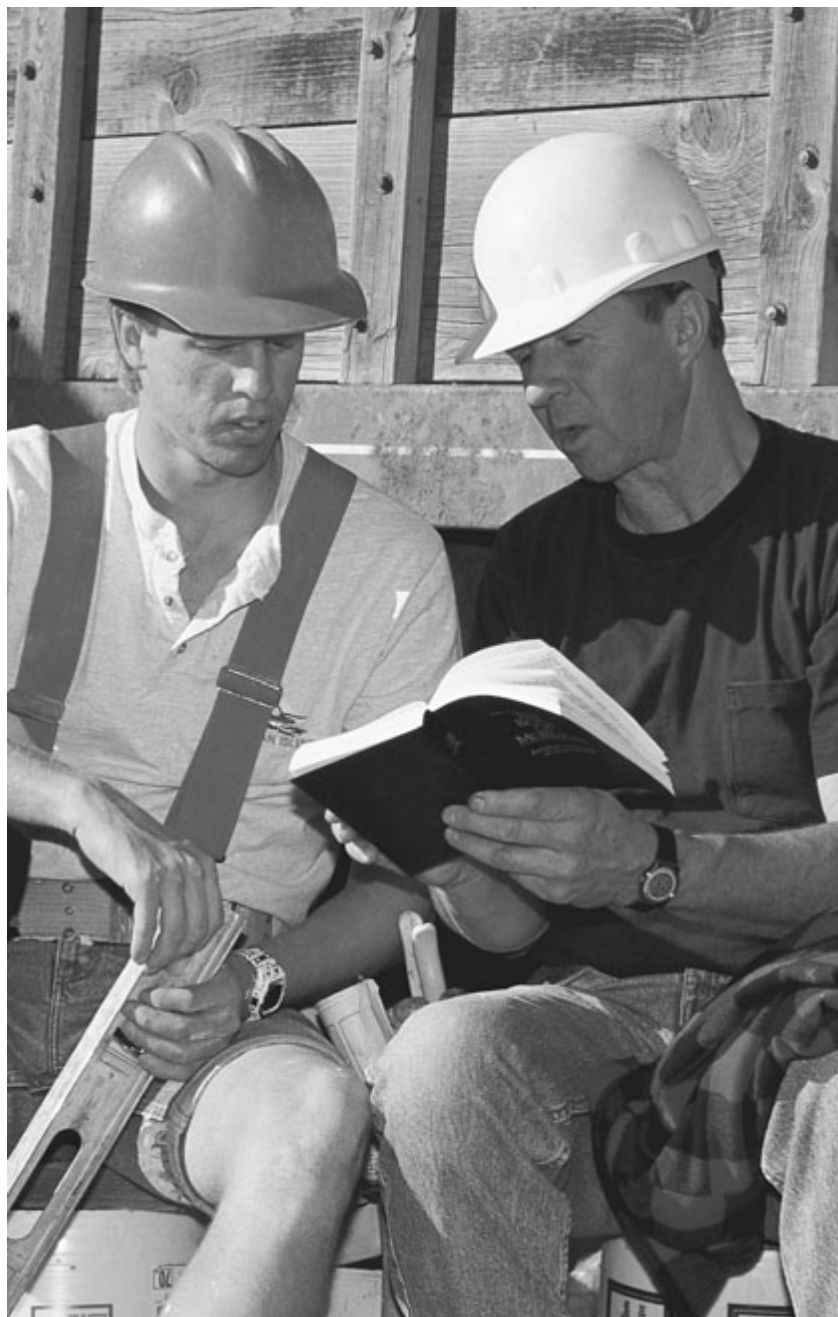
*De wereld hongert naar de waarheid. (...)
Wij hebben die. Kunnen we dat aan — deze taak
die God op onze schouders heeft gelegd?!*

Inleiding

Beide ouders van president David O. McKay waren bekeerling tot de kerk, door toedoen van zendingen die hun zending in Groot-Brittannië vervulden. Het gezin waaruit zijn vader, David McKay, kwam trad in 1850 in Schotland tot de kerk toe. Het was een van de eerste gezinnen die in die streek tot de kerk toetraden. Het ouderlijk gezin van zijn moeder, Jennette Evans, kwam in ongeveer dezelfde tijd in Wales tot de kerk, ondanks grote tegenwerking van naaste verwanten.

Door dat rechtschapen erfgoed dat zijn ouders aan hem door-gaven, kreeg president McKay een groot getuigenis van het belang en de verstrekkende gevolgen van zendingswerk. In 1953, tijdens een rondreis door Europa, bezocht president McKay het bescheiden huisje waarin zijn vader in zijn jeugd had gewoond. Llewelyn, de zoon van president McKay, die hem op de reis vergezelde, beschreef de ervaring als volgt:

‘[Toen we het huis naderden] brak de zon door de wolken heen en straalde ons toe alsof zij de vreugde en het geluk in mijn vaders hart weerspiegelde. Toen we voor het huis stonden, kreeg mijn vader, die door de deur naar binnen keek, tranen in zijn ogen. “Als er rond 1850 geen zendingen op deze deur hadden geklopt, zou ik hier vandaag niet zijn geweest!”’²

De zendingsplicht rust op elk lid van de kerk.

Leringen van David O. McKay

De leden van de kerk is opdracht gegeven om zendingswerk te doen

‘Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes

en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld’ (Matteüs 28:19–20).

Dat was de opdracht die de oorspronkelijke twaalf kregen. En dat is ook de opdracht die de mensen in deze tijd in de Leer en Verbonden hebben gekregen — om een licht voor de wereld te zijn. ‘En evenzo heb Ik mijn eeuwigdurend verbond in de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn, en een standaard voor mijn volk, en voor de andere volken om zich daar te verzamelen, en om een boodschapper te zijn voor mijn aangezicht om voor Mij uit de weg te bereiden.’ [Zie LV 45:9.]

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was net een jaar oud toen de profeet Joseph Smith deze verklaring onder inspiratie ontving. Hij was toen 25 jaar. Ik vind het prachtig dat hij tot een dergelijke verklaring gekomen is, die veel te bieden heeft, die allesomvattend is in zijn bereik. (...)

Het zogenaamde mormonisme heeft een banier voor de volken gehesen en nodigt de wereld uit, in begrijpelijk taal, waarvan deze openbaring getuigt, tot vrede, tot rust, tot voldoening.³

De tekst (...) ‘gaaf heen in de gehele wereld’ is de zendingsopdracht die de herrezen Christus aan zijn apostelen heeft gegeven. In feite zegt Hij:

Beschouw dit werk als onvoltooid totdat alle volken het evangelie hebben geaccepteerd en mijn discipelen zijn geworden. (...)

Met dezelfde opdracht van de herrezen Heer die in persoon met zijn Vader is verschenen in het begin van de negentiende eeuw, verkondigt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het evangelie aan ‘alle natiën, geslachten, talen en

volken', en wel zo snel als de middelen en medewerkers haar verbreiding toestaan.⁴

**Iedere heilige der laatste dagen behoort
bij zendingswerk betrokken te zijn**

Als ik twee van de krachtigste overtuigingen in het hart van de heiligen der laatste dagen moest formuleren, zou ik zeggen: Ten eerste, *de stellige zekerheid dat het evangelie, zoals de Verlosser dat verkondigde toen Hij onder de mensen was, en dat later door mensenhand is aangepast, veranderd en verbasterd, door de Verlosser weer in alle zuiverheid en volledigheid is hersteld*; en ten tweede, volkomen natuurlijk aansluitend op de eerste, de overtuiging in het hart van ieder lid van deze kerk dat de leden van de kerk tot taak hebben het herstelde evangelie aan alle naties, geslachten, talen en volken te verkondigen.⁵

Ik herinner mij gelezen dat ik ooit gelezen heb dat Christus, toen Hij op aarde was, tegen sommige mensen, die wisten dat Hij de Zoon van God was, heeft gezegd dat er een plicht rustte op degenen die van het bestaan van God wisten en van de waarheid van het evangelie van Christus. 'Wie echter die wil niet heeft gekend en dingen heeft gedaan, die slagen verdienen, zal er weinige ontvangen. Van een ieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden, en aan wie veel is toevertrouwd, van hem zal des te meer worden gevraagd.' [Lucas 12:48.] Deze kennis die de heiligen der laatste dagen bezitten, gaat dus vergezeld van een kolossale verplichting. Naar Gods volk, zowel vanouds als heden ten dage, wordt in de Schriften verwezen als een uitverkoren volk, een volk Gode ten eigendom, als een licht op een heuvel. 'Gij zijt het licht der wereld. Een stad, die op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Ook steekt men geen lamp aan en zet haar onder de korenmaat, maar op de standaard, en zij schijnt voor allen, die in het huis zijn. Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.' [Zie Matteüs 5:14-16.]⁶

Wat een verantwoordelijkheid (...) goede mannen en goede vrouwen overal ter wereld tot de kennis Gods leiden, zodat ze weten wat hun zending op aarde is! Vaders en moeders, mede-

arbeiders, beseft u nu wat het inhoudt de verantwoordelijkheid te nemen om de boodschap van vrede en welbehagen aan alle mensen te brengen?⁷

De wereld hongert naar de waarheid zoals nooit eerder in haar geschiedenis. Wij hebben die. Kunnen we dat aan — deze taak die God op onze schouders gelegd heeft?⁸

Ieder lid van de kerk dient te zijn bekeerd en kennis van het evangelie te hebben, met inbegrip van kennis van de Schriften. Wat zou het fijn zijn als alle leden van de kerk, evenals Petrus vanouds, ‘de Christus in uw harten als Here [heiligen], altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is’ (1 Petrus 3:15).

De taak van de kerk is het evangelie, zoals dat aan de profeet Joseph Smith is hersteld, te verkondigen, niet louter door het in woord te prediken en uit te dragen, of door informatiemateriaal te verspreiden; meer dan iets anders dienen we het evangelie thuis en op ons werk na te leven, met geloof en een getuigenis in ons hart, en dat uit te stralen waar we ook zijn. (...) Er is niets dat de voortgang van de waarheid kan tegenhouden, behalve onze zwaktes of ons plichtsverzuim.⁹

Ieder lid is een zendeling. Hij of zij heeft tot taak iemand — moeder, vader, buur, medewerker, collega — wie dan ook in contact te brengen met de boodschappers van het evangelie. Als elk lid zich van die taak kwijt en ervoor zorgt dat die moeder of die vader of wie dan ook in contact komt met de bevoegde vertegenwoordigers van de kerk kan geen enkele macht de groei van de kerk tegenhouden. En het is dat persoonlijke contact dat invloed zal hebben op die onderzoekers. Dat persoonlijke contact, daar gaat het om, en wat het teweegbrengt hangt van u af. En dat is iets waar ik nadruk op wil leggen. Er is een plicht waaraan niemand zich kan onttrekken, dat is de plicht van persoonlijke invloed (...). Het is wat u bent, niet wat u voorgeeft te zijn, dat mensen ertoe zal brengen de kerk te onderzoeken.¹⁰

Elk lid van de kerk behoort een zendeling te zijn. Hij is waarschijnlijk niet bevoegd om van deur tot deur te gaan, maar hij is wel bevoegd, uit hoofde van zijn lidmaatschap, om een goed voorbeeld van een goede buur te zijn. Zijn burens letten op hem.

Zijn buren letten op zijn kinderen. Hij is een licht, en het is zijn plicht dat licht niet onder de korenmaat te zetten, maar het behoort op een heuvel te worden gezet, zodat iedereen zich erdoor kan laten leiden. (...)

Als u in overeenstemming leeft met deze eenvoudige beginselen, vervat in de verbonden die u in de wateren van de doop hebt gesloten, en sindsdien in de avondmaalsdienst, en velen van u in het huis van God, vervult u een edele zending, waarvoor God u zal belonen.

Moge ieder lid van de kerk deze verandering in zijn leven ervaren, opdat hij zo zal leven dat anderen zijn goede daden zien en ertoe worden gebracht onze Vader in de hemel te verheerlijken.¹¹

Het evangelie is ons anker. We weten waar het voor staat. Als we het naleven, het voelen, en goed spreken over het evangelie, over de priesterschap, over de autoriteiten van de kerk, en zelfs goed spreken over onze vijanden, zullen we ons gelukkiger voelen, en zullen we het evangelie van Jezus Christus prediken. Iedereen kan dat doen. Het is mogelijk. God heeft het ons niet gevraagd en ons vervolgens de kracht om het te doen ontzegd.¹²

Voltijdzendingen moeten waardig zijn om te dienen

Afdeling 4 van de Leer en Verbonden is een door de profeet Joseph Smith ontvangen openbaring dat ‘een wonderbaar werk [...] op het punt [staat] onder de mensenkinderen tevoorschijn te komen.

“Daarom, o gij die u in dienst van God begeeft, ziet toe dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en kracht dient, opdat gij ten laatste dage schuldeloos voor God zult staan.” (LV 4:1–2.) (...)

[Een] belangrijk kenmerk van deze openbaring, en van andere die omstreeks deze tijd zijn gegeven, is het noemen van essentiële vereisten voor hen die deel zouden nemen aan de toestandbrenging van dit wonderbare werk. Deze vereisten waren *niet rijkdom, niet voornaamheid, niet politiek engagement, niet militaire rang, niet adelstand; maar het verlangen God te*

President McKay gaf bisschoppen en ringpresidenten de aanwijzing: 'Kies [zendelingen] uit die waardig zijn om de kerk te vertegenwoordigen.'

*dienen met geheel uw 'hart, macht, verstand en kracht' — geestelijke vereisten die de vorming van een edele ziel behelzen. Ik herhaal: geen populariteit, geen rijkdom, geen theologische opleiding in kerkbestuur — toch '[stond er] een wonderbaar werk [...] op het punt onder de mensenkinderen tevoorschijn te komen.'*¹³

Er zijn bepaalde normen die [bisschoppen en ringpresidenten] moeten hanteren bij het roepen van onze zendelingen. Ten eerste moeten we geen [zendeling] op zending roepen om hem of haar te redden. De jongeman is aan het afdwalen en u bent van mening dat een zending hem goed zal doen. Dat kan wel

zijn. Maar dat is niet de reden dat we hem op zending sturen. Kies [zendelingen] uit die waardig zijn om de kerk te vertegenwoordigen, zie erop toe dat zij voldoende volwassen zijn, maar bovenal dat ze karakter hebben.¹⁴

We dienen ons niet zozeer te laten leiden door de vraag of het die vertegenwoordigers goed zal doen, maar liever of ze voldoende voorbereid zijn en in staat zijn de taken die bij zendingswerk komen kijken, uit te voeren. Als u een zending wilt voordragen dient u de volgende vragen in uw achterhoofd te houden:

Kan hij met goed fatsoen de kerk vertegenwoordigen?

Heeft hij voldoende wilskracht om verleiding te weerstaan?

Is hij moreel rein gebleven en heeft hij daarmee bewezen dat hij in staat is om mogelijke verleidingen in het veld te weerstaan?

Heeft hij actief deelgenomen aan de kerkelijke programma's?

Heeft hij er op zijn minst enig idee van wat de kerk de wereld te bieden heeft?

Is hij zich ervan bewust dat de kerk de belangrijkste organisatie ter wereld is, en de enige bevoegde instantie die de Heer Jezus Christus kan vertegenwoordigen in het heil van de mens? (...)

Heeft hij, in gebed of door ervaring, de nabijheid van God gevoeld, zodat hij de Heer kan benaderen zoals hij zijn aardse vader zou doen?¹⁵

Daarom moet iedere ouderling die uitgaat om het evangelie te verkondigen, allereerst het evangelie naar zijn beste vermogen naleven en in zijn hart de overtuiging hebben dat hij de waarheid verkondigt. Weliswaar kan dit getuigenis aanvankelijk enigszins vaag zijn; maar al onze kinderen hebben het in meer of mindere mate. (...) Door studie, dienstbetoon, nederigheid en gebed zal dat getuigenis groeien.

Hier is nog een vereiste: iedere ouderling behoort zich altijd als een christen, een heer, te gedragen. Wie is een heer? 'Al wie open is' — niets te verbergen, geen ontwijkende blik vanwege een schuldgevoel; 'Al wie trouw is' — trouw aan de waarheid, aan deugd, aan het woord van wijsheid — 'trouw, met een mens-

waardige en vriendelijke houding, eerzaam, ook in zijn oordeel van anderen, houdt zich aan zijn woord alsook aan de wet, en is trouw aan God en zijn medemens — die soort man is een echte heer', en die soort man behoort de ouderling van deze kerk te zijn als hij de wereld wil kerstenen.¹⁶

Iedere diaken, leraar en priester, iedere ouderling in de kerk begrijpt dat hij, wil hij de kerk kunnen vertegenwoordigen, gematigd in zijn gewoonten en moreel rein dient te zijn. Hem is geleerd dat hij, wat kuisheid betreft, niet met twee maten kan meten, dat iedere jonge man, maar ook iedere jonge vrouw, zichzelf verre hoort te houden van seksuele onreinheid. (...)

Deze jonge mannen is geleerd dat ze op pad gaan als afgezanten van de kerk, en dat een afgezant van welke organisatie ook — economisch of religieus — minimaal één goede eigenschap behoort te bezitten, en dat is betrouwbaarheid. Iemand heeft terecht gezegd: 'Vertrouwd te worden is een groter compliment dan geliefd te zijn.' En wie vertegenwoordigen deze zendelingen? Allereerst vertegenwoordigen zij hun ouders, omdat ze aan hen verplicht zijn hun goede naam hoog te houden. Ten tweede vertegenwoordigen ze de kerk, in het bijzonder de wijk waar ze deel van uitmaken. En ten derde vertegenwoordigen ze de Heer Jezus Christus, wiens gemachtigde dienstknechten zij zijn.

Deze ambassadeurs, want dat zijn ze, vertegenwoordigen deze drie groepen, en met die vertegenwoordiging dragen ze de grootste verantwoordelijkheid van hun leven.¹⁷

Zendingswerk heeft veel zegeningen tot gevolg

De beste manier om uw getuigenis te versterken, om voor uzelf te weten te komen dat Christus u steunt in uw werk en zijn kerk leidt, is uw plicht doen, (...) is zendingswerk doen.¹⁸

Werkzaam zijn (...) in het zendingsveld is velen tot zegen. Dat wordt ingezien door duizenden ouders in de kerk, die beseffen dat dergelijke arbeid van waarde is voor hun zoons en dochters, in wie deze ervaring waardering opwekt voor hun ouderlijk gezin en het evangelie. Ouders weten ook dat zendingswerk

leidt tot een bewustwording van de waarheid van het evangelie, iets wat deze jonge mannen wellicht wel gevoeld maar niet verwoord hebben.¹⁹

De waarde en mogelijkheden van dit onderdeel van kerkactiviteit [zendingswerk] ontgaat velen van ons.

1. Het is een onovertroffen voorbeeld van volkomen overgave aan de zaak van de Meester.

2. Het is voor jongeren een prima stimulans om een rein leven te leiden, en ook een belangrijke bijdrage tot de ontwikkeling van hun karakter.

3. Het draagt bij tot, dat is goed zichtbaar, de educatie en verheffing van onze gemeenschappen.

4. Het draagt bij tot onderling begrip onder de naties, en tot het sluiten van internationale vriendschappelijke betrekkingen.

5. Daar het het doel van de Almachtige is het individu te redden, (...) past het zendingswerk heel harmonieus in de vervulling van zijn eeuwige plan!

‘Bedenkt dat de waarde van zielen groot is in de ogen van God; (...)

‘En al ware het zo dat u al uw dagen arbeidde om dit volk bekering toe te roepen, en slechts één ziel tot Mij bracht, hoe groot zal dan uw vreugde met hem zijn in het koninkrijk van mijn Vader!

Het hart van de mensen moet worden veranderd. Juist daarvoor is Christus in de wereld gekomen. De belangrijkste reden dat we het evangelie verkondigen is dat we het hart en het leven van de mens willen veranderen, en u broeders die van ring naar ring gaan en het bewijs en het getuigenis horen van hen die onlangs tot de kerk zijn toegetreden (...) kunnen getuigen hoe die bekering hun leven heeft veranderd. Door die bekering brengen zij vrede en welbehagen in de wereld in plaats van onenigheid [en] lijden.²¹

Onze zendelingen (...) verkondigen nu aan een kormervolle wereld dat de boodschap die bij de geboorte van Jezus werd aangekondigd — ‘vrede op aarde bij mensen des welbehagens’ [zie Lucas 2:14] — hier en nu werkelijkheid kan worden door zich te houden aan de beginselen van het evangelie.²²

Ideeën voor studie en bespreking

- President McKay uitte vaak zijn dankbaarheid voor de zendingen die zijn ouders hadden onderwezen. Hoe is het zendingswerk u of iemand die u kent tot zegen geweest?
- Op wie rust de verantwoordelijkheid van zendingswerk tegenwoordig? (Zie pp. 49–54.) Welke mogelijkheden hebben we om president McKays aanwijzing, dat ieder lid een zending is, op te volgen? Hoe kunnen we onszelf voorbereiden op de vervulling van deze taak?
- Welke hulpmiddelen heeft de kerk verschaft waarmee wij het evangelie kunnen verbreiden? Hoe kunnen we zoal de voltijd- en wijkzendingen in de unit assisteren?
- Aan welke vereisten moeten voltijdzendingen voldoen? (Zie pp. 54–56.) Waarom zijn naleving van de gedragsnormen en betrouwbaarheid van essentieel belang voor zendingswerk?
- Wat kunnen jonge mensen doen om zich voor te bereiden op een zending? Wat kunnen volwassenen doen om de jongeren daarbij te helpen?
- Hoe kunnen mensen met een lichamelijke of verstandelijke beperking bij het zendingswerk worden betrokken? Welke andere mogelijkheden zijn er om hen in te schakelen in het kerkwerk?
- Op welke manieren kunnen oudere echtparen veel bijdragen in het zendingsveld?

Relevante teksten: 3 Nephi 12:14–16; LV 4:1–7; 18:15–18; 75:2–5; 88:81; 90:11

Noten

1. Conference Report (oktober 1945), 113–114.
2. Llewelyn R. McKay (1956). *Home Memories of President David O. McKay*, p. 15; alinea-indeling gewijzigd.
3. Every Member a Missionary. *Improvement Era* (oktober 1961), 710–711.
4. Conference Report (oktober 1949), 118.
5. Conference Report (april 1927), 102.
6. Conference Report (oktober 1910), 47.
7. Conference Report (april 1927), 106.
8. Conference Report (oktober 1945), 113–114.
9. Conference Report, oktober 1969, 88–89; alinea-indeling gewijzigd.
10. Toespraak van president David O. McKay op 1 maart 1961 uitgesproken in de Noord-Britse Zending.
Archieven van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 2–3.
11. Conference Report, oktober 1958, p. 93–94.
12. Conference Report (april 1910), 110.
13. Conference Report (oktober 1966), 86.
14. Conference Report (april 1950), 176.
15. Conference Report (april 1961), 96.
16. Conference Report (april 1927), 106.
17. Conference Report (oktober 1949), 119–120.
18. Conference Report (oktober 1959), 89.
19. Conference Report (april 1961), 96.
20. Conference Report (oktober 1949), 117.
21. Conference Report (oktober 1953), 11.
22. Conference Report (oktober 1966), 87.

De draagwijdte van de opstanding

Daar Christus na zijn dood verder leefde, zullen alle mensen verder leven, waarbij elk mens in de volgende wereld een plek krijgt die hem het beste past.¹

Inleiding

In 1912 kregen ouderling David O. McKay, toen lid van de twaalf, en zijn vrouw, Emma Ray, hun eerste grote verlies als ouders te verwerken toen hun zoontje van tweeënhalve, Royle, kwam te overlijden. Ouderling McKays verslag van de gebeurtenis laat zien hoezeer hij leed, maar ook wordt zijn geloof in een toekomstige opstanding duidelijk:

‘Maandag, 8 april 1912. O wat een lijdensweg vannacht voor onze lieve jongen! Elke ademtocht deed hem pijn! De artsen hebben hem vanochtend onderzocht en ontdekt dat zijn pijn werd veroorzaakt door pleuritis [ontsteking van het longvlies] aan beide zijden. Toen we dat hoorden verloren we bijna alle hoop; maar later toen [de dokter] ons vertelde dat hij erachter was gekomen door welke bacterie de ontsteking was veroorzaakt en dat hij daar een medicijn tegen had, vatten we opnieuw moed.

‘Maar Royle was te zwak en er waren te veel complicaties. Hij vocht de hele dag moedig, nam zonder tegenstribbelen, alsof hij al een grote vent was, het medicijn in dat wij hem met tussenpozen toedienden. Om half tien ’s avonds hebben papa, Thomas E. [McKay] en ik hem weer gezalfd. Ray was hoopvol gestemd, en ging in het bed naast hem wat liggen rusten. Al gauw werd zijn pols zwakker, en we wisten dat ons jongetje ons spoedig zou verlaten. “Mama” was het laatste woord op zijn lippen. Net voordat het einde kwam, strekte hij zijn kleine handjes uit, en toen ik mij bukte om hem te knuffelen, sloeg hij zijn armen om mijn

'De letterlijke opstanding uit het graf was werkelijkheid voor de discipelen die Christus goed kenden (...). Zij waren er getuige van geweest.'

nek en gaf me de laatste uit een rij van vele knuffels die een vader van zijn allerliefste kind kan krijgen. Het leek alsof hij besepte dat hij zou gaan en “dag papa” wilde zeggen, maar zijn stemmetje was reeds door zwakte en pijn het zwijgen opgelegd. Ik ben er zeker van dat hij een tel later zijn moeder herkende. Ze had maar een paar minuten liggen rusten, maar toen ze zag dat de verpleegsters enigszins verontrust waren, had ze zich een seconde later over haar lieve knulletje heen gebogen en hem niet meer verlaten totdat we haar voorzichtig uit de kamer leidden waaruit de Dood haar zoontje had weggerukt.

‘De dood had om tien voor twee ’s nachts zijn intrede gedaan, zonder dat er ook maar een spier vertrok. “Hij is niet dood maar slaapt” was op geen ziel meer van toepassing, want hij is werkelijk in slaap gevallen. Hij is niet gestorven.’²

Leringen van David O. McKay

Jezus’ apostelen werden getuigen van de realiteit van zijn opstanding

Ongeveer tweeduizend jaar geleden (...) waren er een paar behoorlijk sombere apostelen. Petrus was neerslachtig; Johannes treurde, alsook Maria, de moeder van Christus. De andere apostelen waren gevlucht. Judas besepte de ernst van zijn misdaad. Wat een treurige nacht!

De volgende morgen stond Christus op. (...) Dat staat vast, en daarmee staat de onsterfelijkheid van de ziel vast, en het bestaan van dierbaren die aan de andere zijde verblijven, met dezelfde persoonlijkheid. Hun geest is in die geestenwereld zo zeker als Christus’ geest was toen Hij tot de geesten in de gevangenis predikte.³

Daar de apostelen de gebeurtenis [Jezus’ opstanding] van nabij hebben meegemaakt, is het bewijs dat zij hebben gegeven van grote waarde. De meerwaarde van hun getuigenis ligt in het feit dat de apostelen na de dood van Jezus blijk gaven van grote ontmoediging en treurnis. Tweeënhalf jaar lang waren zij op de been gehouden en geïnspireerd door Christus’ aanwezigheid.

Maar nu was Hij er niet meer. Ze waren aan hun lot overgelaten, ze waren in verwarring en hulpeloos. (...)

Waardoor veranderden deze discipelen plotseling in zelfverzekerde, onbevreesde, heldhaftige predikers van het evangelie van Jezus Christus? Het was de openbaring dat Christus uit het graf was herrezen. Hij was zijn belofte nagekomen, Hij had zijn Messiaanse zending vervuld. (...)

Marcus heeft de herrezen Heer zelf nooit gezien; maar hij getuigt dat de engel bij het graf de opstanding bekendmaakte en beloofde dat de Heer aan zijn discipelen zou verschijnen. Bij Marcus lezen we de glorieuze proclamatie over het eerste lege graf ter wereld. Voor het eerst in de geschiedenis van de mens waren de woorden 'Hier rust' vervangen door de goddelijke boodschap 'Hij is opgewekt'. Niemand zal er aan twifelen dat Marcus in het diepst van zijn ziel overtuigd was van de realiteit van het lege graf. Hij stelde geen vraagtekens bij de opstanding — die had echt plaatsgevonden; en de verschijning van zijn Heer en Meester aan zijn discipelen was voor hem een voldongen feit. Hij wijdde zijn leven aan de verkondiging van die waarheid, en als we de overleveringen kunnen vertrouwen heeft hij zijn getuigenis met zijn bloed bezegeld.

Iemand anders die het getuigenis van ooggetuigen optekende was Lucas, een niet-Jood, of zoals sommigen denken, een bekeerling uit Antiochië in Syrië, waar hij het beroep van arts uitoefende. (Kolossenzen 4:14.) Zelfs sommigen van zijn ergste hedendaagse criticasters noemen hem een historicus van formaat, en zijn omgang met de vroegere apostelen maken zijn woorden van onschatbare waarde.

Wat hij opschreef was het resultaat van persoonlijk onderzoek, en was afkomstig uit alle beschikbare bronnen. Zo interviewde hij hen 'die van het begin aan ooggetuigen en dienaren van het woord geweest zijn' en schreef hun verklaringen op. Hij verklaart dat hij 'alles van meet aan nauwkeurig [heeft] nagegaan', zodat hij 'dit in geregelde orde voor u te boek [kon] stellen'. [Zie Lucas 1:1–4.] Dat betekent dat Lucas het getuigenis van deze 'ooggetuigen' uit hun mond heeft opgetekend en niet uit eerdere verslagen heeft overgenomen.

Volgens alle betrouwbare bronnen, hebben we het evangelie naar Lucas rechtstreeks van zijn hand. In hoofdstuk 24 getuigt Lucas van de goddelijke boodschap: ‘Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.’ [Lucas 24:5–6.]

Evenzo kunnen we er zeker van zijn dat zijn verklaringen met betrekking tot het getuigenis van Petrus en Paulus en de andere apostelen aangaande de opstanding accuraat zijn. ‘Aan wie Hij Zich ook na zijn lijden met vele kentekenen levend heeft ver-toond, veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen spre-kende over al wat het Koninkrijk Gods betreft.’ [Zie Handelingen 1:3.] Wie zal eraan twifelen dat Lucas absoluut ver-trouwen had in de realiteit van de opstanding?

Het is waar dat Marcus noch Lucas zeggen dat ze de herrezen Heer persoonlijk hebben gezien, en dat is voor sommigen aan-leiding om hun getuigenis naast zich neer te leggen. Dat zij Hem dus niet gezien hadden, maar er toch van overtuigd waren dat anderen hem hadden gezien, geeft aan hoe onweerlegbaar het bewijs was onder de apostelen en de andere discipelen dat de opstanding echt had plaatsgevonden.

Gelukkig is er echter een document dat het getuigenis bevat van iemand die Jezus na zijn dood en begrafenis in levenden lijve heeft gezien. Dit persoonlijk getuigenis bevestigt niet alleen het getuigenis van de twee mannen die ik geciteerd heb maar ook van anderen. Ik heb het over Saulus, een Jood uit Tarsus, opgeleid aan de voeten van een van de farizeeën, de nauwge-zette Gamaliël, en vóór zijn bekering een verbitterde vervolger van iedereen die in de opstanding van Jezus van Nazaret geloofde. En nu in het oudst overgebleven authentieke docu-ment dat verband houdt met de opstanding van Christus, lezen we dat Paulus het volgende tegen de Korintiërs zegt:

‘Want voor alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ont-vangen heb: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften en Hij is verschenen aan Kefas, daarna aan de twaalven. Vervolgens is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, van wie het merendeel thans nog in leven is, doch som-migen zijn ontslapen. Vervolgens is Hij verschenen aan Jakobus,

daarna aan al de apostelen. Maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen, als aan een ontijdig geborene.’ [1 Korintiërs 15:3–8.]⁴

Wereldlijk scepticisme kan het getuigenis van ooggetuigen niet ontkrachten

Te veel mensen lijken tegenwoordig op de mannen die zich tweeduizend jaar geleden ophielden bij de Areopagus en in de stad een altaar hadden opgericht voor ‘een onbekende god’, maar weinig of niets over hem wisten. We lezen dat Paulus op weg naar de Areopagus schitterende standbeelden ter ere van verschillende goden zag. (...) Op die plek verzamelden zich vaak filosofen en rechters, de grootste denkers, de begaafdsten wijsgeeren uit de oude wereld, om de verborgenheden van het leven en het lot van het mensdom te bespreken.

Te midden van al die wereldlijke wijsheid stond iemand, klein van postuur, bruine ogen, die veel van hun filosofieën ter discussie stelde en hun beeldenverering een grove vergissing noemde — de enige man in die grote stad met intellectuelen die uit ervaring wist dat een mens door de poort des doods kan gaan en blijft leven. (...) Terwijl Paulus welsprekend inging op de persoonlijkheid van God luisterden de filosofen nieuwsgierig en aandachtig totdat hij getuigde dat God Jezus uit de dood had opgewekt.

Toen de opstanding ter sprake kwam, begonnen sommigen te spotten en op een paar na ging iedereen weg, en hij die de waarheid had verkondigd bleef achter, eenzamer dan ooit tevoren. [Zie Handelingen 17:22–33.] Als we nu, net als bij de Areopagus toen, spreken over de opstanding van de doden spotten sommigen en anderen twifelen en gaan weg. Net als toen hebben ook nu te veel mannen en vrouwen andere goden aan wie zij meer tijd besteden dan aan de herrezen Heer.

Maak onomstotelijk duidelijk dat Christus zijn lichaam weer op zich genomen heeft en is verschenen als een verheerlijkte en herrezen Mens, en u beantwoordt de vraag der eeuwen — ‘Als een mens sterft, zou hij herleven?’ [Zie Job 14:14.]

Dat de letterlijke opstanding uit het graf werkelijkheid was voor de discipelen die Christus goed kenden, is een vaststaand

feit. Daar bestond absoluut geen enkele twijfel over. Zij waren er getuige van geweest. Zij wisten dat omdat ze het met hun eigen ogen hadden gezien, met hun eigen oren hadden gehoord, en met hun eigen handen het lichaam van de herrezen Verlosser hadden betast.⁵

Dat de geest van de mens triomfaal door de poort des doods een oneindig leven ingaat, is een van de heerlijkste boodschappen die ons door Christus, onze Verlosser, is gebracht. Hij weet dat onze aardse loopbaan niet lang duurt en dat onze zon aan het eind zal ondergaan. De dood, niet meer dan een slaapje, wordt gevolgd door een glorieus ontwaken op de ochtend van een eeuwigheid. Toen Maria en Marta hun broer in het donkere en stille graf zagen liggen, zagen ze niet meer dan een lijk, maar voor Christus leefde hij. Dit feit verwoordde Hij in drie woorden: ‘Lazarus (...) is ingeslapen’ (Johannes 11:11). Als iedereen zou weten dat de gekruisigde Christus op de derde dag is herrezen — dat zijn geest, na in de geestenwereld onder anderen te zijn geweest, zijn doorboorde lichaam opnieuw heeft bezielde, en dat Hij na veertig dagen onder de mensen te hebben vertoefd, is opgevaren naar zijn Vader — wat zou er tot de zielen die nu gekweld worden met twijfel en onzekerheid een gezegende gemoedsrust komen!

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen schaart zich aan de zijde van Petrus, van Paulus, van Jakobus en van alle andere vroegere apostelen, voor wie de opstanding niet alleen letterlijk was geschied, maar die ze als de bekroning zagen van Christus’ goddelijke bediening op aarde.⁶

De laatste en grootste bevestiging dat Jezus uit het graf is herrezen is de verschijning van de Vader en de Zoon aan de profet Joseph Smith, negentienhonderd jaar later (...). Dit levenswonder is op zichzelf al belangrijk, maar evenzeer in zijn verbinding met alle grondbeginselen van het ware christendom.⁷

Christus’ opstanding bevestigt de almacht van God en de onsterfelijkheid van de mens

Ruim vierduizend jaar had de mens het graf in gestaard en slechts een eindig leven gezien. Van de miljoenen die in het graf

waren afgedaald, was er niet een teruggekeerd als herrezen, onsterfelijke mens. ‘Op de hele aarde was geen leeg graf te vinden. Geen mensenhart geloofde; geen mensenstem verkondigde dat er een dergelijk graf was — een graf leeggeroofd door de hand van een Overwinnaar sterker dan de grootste vijand van de mens, de dood.’

Daarom was het een nieuwe en luisterrijke boodschap die de engel aan de vrouwen overbracht, die het graf waarin Jezus lag begraven, angstig en tegelijk liefdevol naderde: ‘(...) Jezus zoekt gij, de Nazarener, de gekruisigde. Hij is opgewekt, Hij is hier niet; zie de plaats, waar zij Hem gelegd hadden.’ (Marcus 16:6.)

Als een wonder bovennatuurlijk is, iets wat het verstand van de mens te boven gaat, dan is de opstanding van Jezus Christus het grootste wonder aller tijden. Daarin worden de almacht van God en de onsterfelijkheid van de mens geopenbaard.

De opstanding is echter in die zin een wonder dat zij het verstand en het begrip van de mens te boven gaat. Voor allen die haar als feit accepteren is het slechts een manifestatie van een universele levenswet. Omdat de mens de wet niet begrijpt, noemt hij haar een wonder.⁸

De opstanding en de lente houden verband met elkaar, niet dat er iets in de natuur precies gelijk is aan de opstanding, maar er is zoveel dat duidt op ONTWAKEN. Gelijk de stille dood houdt de oude winter al het groene leven in zijn greep, maar als de lente nadert, dwingt de levenskracht van warmte en licht hem zijn greep te laten varen, en wat dood leek te zijn, komt voort in nieuwhed van leven, ververst, verlevendigd, versterkt na een vredige slaap.

Zo is het ook met de mens. Wat wij dood noemen, noemt Jezus slapen. ‘Lazarus is ingeslapen’, zei Hij tegen zijn discipelen [zie Johannes 11:11]. ‘Het kind (...) slaapt’, waren zijn troostende woorden tot de diepbedroefde ouders van een meisje [zie Marcus 5:39]. Jazeker, voor de Heiland van deze wereld is er niet zoiets als dood — alleen leven — eeuwig leven. Met recht kon Hij zeggen: ‘Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.’ [Johannes 11:25.]

Met deze zekerheid behoort gehoorzaamheid aan eeuwige wetten ons een vreugde te zijn, geen last, want leven is vreugde,

leven is liefde (...). Gehoorzaamheid aan Christus en zijn wetten brengt leven. Moge elke Pasen deze waarheid onderwijzen en onze ziel vullen met de goddelijke zekerheid dat Christus echt uit het graf is herrezen, en dat door Hem de onsterfelijkheid van de mens is zeker gesteld.⁹

De getrouwen ontvangen het troostende getuigenis van de opstanding

Er is geen reden om de dood te vrezen; zij is een onderdeel van het leven. Zij is net zo normaal als de geboorte. Waarom zouden we haar vrezen? Sommigen zijn er bang voor, omdat ze denken dat zij het eind van het leven is, en het leven is vaak het dierbaarste dat we hebben. Eeuwig leven is de grootste zegen van de mens.

Als de mensen slechts ‘diens wil doen’ [zie Johannes 7:17], zouden zij, in plaats van hun oog hopeloos op het donkere en droeve graf gericht te houden, naar de hemel zien en weten dat Christus is herrezen!

Niemand kan de opstanding aanvaarden en zijn geloof consequent belijden zonder ook het bestaan van een persoonlijke God te aanvaarden. Door de opstanding heeft Christus de dood overwonnen en is Hij een onsterfelijke ziel geworden. ‘Mijn Here en mijn God’ (Johannes 20:28) was niet louter een loze uitroep van Tomas toen hij zijn herrezen Heer zag. Als we eenmaal Christus als God accepteren, is het eenvoudig om zijn Vader als net zo’n Persoon voor de geest te halen als Hij is, want Jezus heeft gezegd: ‘Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien’ (Johannes 14:9).¹⁰

Daar Christus na zijn dood verder leefde, zullen alle mensen verder leven, waarbij elk mens in de volgende wereld een plek krijgt die hem het beste past. Daarom is de boodschap van de opstanding de meest troostrijke, de heerlijkste boodschap die ooit tot de mens is gekomen, want wanneer de dood een dierbare bij ons wegneemt, wordt ons bedroefde hart getroost door de hoop en de goddelijke zekerheid die in de volgende woorden tot uiting komen:

Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.’ [Zie Matteüs 28:6.] Omdat onze Verlosser leeft zullen ook wij leven. Ik getuig dat Hij leeft. Dat weet ik, en naar ik hoop u ook.¹¹

Jezus onderging alle ervaringen van het sterfelijk leven zoals u en ik die ondergaan. Hij kende geluk, Hij ervoer pijn. Hij was blij en bedroefd om anderen. Hij kende vriendschap. Ook ervoer Hij het verdriet dat wordt veroorzaakt door verraders en gemene aanklagers. Hij stierf, even zo zult u sterven. Daar Christus na de dood leefde, zult u dat doen, en zal ik dat doen. (...)

Jezus was de enige volmaakte mens die ooit geleefd heeft. Door uit de doden te herrijzen, overwon Hij de dood en is Hij nu de Heer van de aarde. Hoe volslagen zwak, hoe uitzonderlijk dwaas is hij die opzettelijk Christus’ manier van leven verwerpt, vooral omdat een dergelijke verwerping leidt tot ongeluk, ellende en zelfs de dood! (...)

Als de christenen over de hele wereld dit geloof [in Jezus Christus] in hun aderen hebben, als zij in hun hart loyaal zijn aan de herrezen Christus en de beginselen die dat insluit, heeft het mensdom de eerste grote stap gezet in de richting van de bestendige vrede waar we dagelijks om bidden.¹²

Er zijn veel zogenaamde christenen die niet in de letterlijke opstanding geloven, en op uw schouders en de schouders van (...) anderen in deze kerk rust de plicht om aan de wereld zijn goddelijke Zoonschap, zijn letterlijke opstanding uit het graf, en zijn bezoek met de Vader aan de profet Joseph Smith te verkondigen.¹³

Ideeën voor studie en bespreking

- Welk bewijs bestaat er van de letterlijke opstanding van Jezus Christus? (Zie pp. 62–64, 66.) Hoe is uw getuigenis van Jezus’ opstanding gegroeid door de getuigenissen van zijn vroegere en hedendaagse apostelen?
- Op welke manieren probeert men met ‘wereldlijke wijsheid’ de realiteit van Jezus’ opstanding te weerleggen? (Zie pp. 64–65.)
- Hoe is de leer van de opstanding een fundamenteel element van het heilsplan?

- President McKay verkondigde dat de opstanding ‘een manifestatie van een universele levenswet’ is en dat de ‘opstanding en de lente [...] verband met elkaar [houden]’. In welke opzichten is de opstanding te vergelijken met de lente? (Zie pp. 66–67.) Hoe kunt u met deze vergelijking kinderen begrip geven van de opstanding?
- Hoe kunnen we een getuigenis van de opstanding krijgen of dat vergroten? (Zie pp. 67–68.) Hoe is uw getuigenis van de opstanding van invloed op uw beslissingen? Welke andere evangeliebeginselen worden beter begrepen als we een getuigenis van de opstanding hebben?
- Hoe vermindert kennis van de opstanding het verdriet dat de dood brengt en hoe kan zij troost schenken? (Zie pp. 67–68.) Kunt u voorbeelden noemen van mensen die in hun beproevingen gesterkt zijn door hun getuigenis van de opstanding?
- Waarom is het bestaan van een herrezen God zo belangrijk voor het mensdom?

Relevante teksten: Job 19:25–27; Marcus 16:1–6; Handelingen 2:22–32; 4:33; 1 Korintiërs 15:3–8; 3 Nephi 11:15; LV 76:22–24

Noten

1. Conference Report (april 1966), 59.
2. David Lawrence McKay (1989). *My Father, David O. McKay*, 84.
3. Conference Report (april 1950), 178.
4. Conference Report (april 1939), 112–114; alinea-indeling gewijzigd.
5. Conference Report (april 1944), 120–122; alinea-indeling gewijzigd.
6. Conference Report (april 1966), 57; alinea-indeling gewijzigd.
7. Conference Report (april 1944), 120; alinea-indeling gewijzigd.
8. Conference Report (april 1966), 56.
9. Conference Report (april 1939), 115.
10. Conference Report (april 1966), 58–59.
11. Conference Report (april 1944), 125.
12. Conference Report (april 1966), 59.
13. Conference Report (april 1950), 179.

*'Ik weet uit ervaring, en die kennis is mij zeer dierbaar,
dat God het gelovige gebed boort.'*

De macht van het gebed

God zal er zijn om raad en leiding te geven aan wie 'Hem met al zijn kracht en met heel zijn ziel in geloof zoekt'.¹

Inleiding

Als onderdeel van hun wereldreis langs de zendingsgebieden van de kerk deden ouderling David O. McKay en broeder Hugh J. Cannon in de lente van 1921 Nieuw-Zeeland aan. Op zekere zondag zou ouderling McKay in de middag in een conferentie de heiligen daar toespreken. Toen hij echter die morgen ontwaakte was hij ziek en zo schor dat hij nauwelijks kon spreken. Niettemin ging hij naar de conferentie met het geloof dat hij zijn toespraak zou kunnen houden. Later heeft hij geschreven:

'Er hadden zich minstens duizend mensen verzameld voor de middagbijeenkomst. Ze waren benieuwd en hadden hoge verwachtingen. Het was mijn plicht een boodschap te brengen, maar ik was niet alleen te schor om te spreken, ik voelde me ook ziek.

'Toch stond ik op, met een gebed in mijn hart voor goddelijke hulp en leiding, om mijn plicht te vervullen. Mijn keel was zo rauw als een rasp, mijn stem schor.

'Toen gebeurde er iets met me wat nog nooit was gebeurd. Ik begon mijn toespraak met alle wilskracht en enthousiasme die ik kon opbrengen en sprak zo luid mogelijk. Toen ik mijn stem helderder en voller hoorde worden, vergat ik al gauw dat ik een stem had en dacht alleen aan de waarheid die ik mijn publiek wilde laten begrijpen en aanvaarden. Ik sprak veertig minuten en toen ik mijn toespraak beëindigde, was mijn stem nog nooit zo helder en vol geweest.

'Toen ik broeder Cannon en sommige andere broeders vertelde hoe vurig ik had gebeden om de zegen die ik had ontvangen, zei

hij: “Ik heb zitten bidden — en ik heb nog nooit zo vurig voor een spreker gebeden als nu.”²

Leringen van David O. McKay

God is een Persoon die we in gebed kunnen benaderen

Ik heb vanaf mijn kinderjaren de waarheid gekoesterd dat God een Persoon is en dat Hij onze Vader is, tot wie we kunnen bidden en van wie we antwoord krijgen. Ik weet uit ervaring, en die kennis is mij zeer dierbaar, dat God het gelovige gebed hoort. Het is waar dat het antwoord op onze gebeden niet altijd op de tijd of op de manier komt waarop wij dat verwachten; maar het komt wel, en op een tijd en op een manier die het beste is voor degene die de smeekbede heeft opgezonden.

Het is echter ook voorgekomen dat ik de ondubbelzinnige en onmiddellijke verzekering heb ontvangen dat mijn verzoek was ingewilligd. Bij één gelegenheid in het bijzonder kwam het antwoord zo duidelijk dat het was alsof mijn hemelse Vader naast me stond en tot me sprak. Deze ervaringen hebben zich in mij vastgezet en zullen blijven zo lang het geheugen en denkvermogen intact blijven. De Heiland van de wereld is voor mij net zo echt en net zo dichtbij.

Ik voel als nooit tevoren dat God mijn Vader is. Hij is niet slechts een onstoffelijke macht, een morele kracht in de wereld, maar een persoonlijk God met scheppingskracht, de regeerder van de wereld, de raadsman van onze ziel. Ik zou willen dat alle mensen, en vooral de jonge mensen van de kerk, zich zo dicht bij onze Vader in de hemel voelen dat ze Hem dagelijks benaderen — niet alleen publiekelijk, maar ook privé. Als onze mensen dat geloof hebben, zullen zij grote zegeningen ontvangen. Hun ziel zal vervuld zijn van dankzegging voor wat God voor hen gedaan heeft; ze zullen merken dat ze rijkelijk worden gezegend. Het is geen verbeelding dat we God kunnen benaderen en licht en leiding van Hem kunnen krijgen, en dat ons verstand zal worden verlicht en onze ziel doortrokken van zijn Geest.³

Voelt u, wanneer u 's avonds neerknielt in gebed, zijn nabijheid, voelt u dat Hij naar u luistert, voelt u een macht die wellicht

zoals een radio of een krachtiger medium functioneert, zodat u het gevoel hebt dat u met Hem communiceert?⁴

Ik zou willen dat de jongemannen van Israël zich zo dicht bij [God] voelen dat ze Hem dagelijks zullen benaderen — niet alleen publiekelijk, maar ook privé. Ik zou willen dat ze in Hem vertrouwen zoals het blinde meisje haar vader vertrouwde. Ze zat bij hem op schoot in de trein, en een vriend die bij hun zat zei: ‘Rust wat uit’, en hij nam het kind bij hem op schoot. De vader zei tegen haar: ‘Weet je bij wie je op schoot zit?’ ‘Nee,’ antwoordde ze, ‘maar u wel.’ O, het vertrouwen van dat kind in haar vader (...). Zo groot moet ook het vertrouwen zijn dat de jongens en meisjes in de kerk in hun hemelse Vader hebben.⁵

Het is goed dat de jongens en meisjes leren dat ze tot God kunnen bidden. Jullie, studenten aan de universiteit, zullen leren, zoals de studenten aan elke school behoren te leren, dat je in geval van moeilijkheden hulp en leiding kunt ontvangen als je die oprecht zoekt. Misschien vind je, zoals sommigen van ons dachten in onze jeugd, dat je gebeden niet verhoord worden, maar op een goede dag zul je beseffen dat God je gebeden wel heeft verhoord, zoals een wijze ouder dat zou hebben gedaan. Dat is voor jongeren een hoog goed, te voelen dat je naar je Vader kunt gaan en je hart bij Hem kunt uitstorten.⁶

**Gebed is meer dan woorden; het vergt geloof,
moete en een goede houding**

Gebed is de klop van een hunkerend, teder hart dat in harmonie is met het Oneindige. Het is een boodschap van de ziel gericht aan een liefdevolle Vader. De taal is niet louter woorden (...).

De belangrijkste en fundamenteelste deugd van doeltreffend gebed is geloof. Geloof in God schenkt vrede aan de ziel. De zekerheid dat God onze Vader is, in wiens tegenwoordigheid we ons kunnen begeven voor troost en raad, is een gegarandeerde bron van troost.

Een andere belangrijke deugd is eerbied. Deze deugd komt als volgt tot uitdrukking in het voorbeeldgebed van de Heiland: ‘Uw naam worde geheiligd.’ [Matteüs 6:9.] Dit beginsel behoort in leslokalen voorgeleefd te worden, en in het bijzonder in onze kerken.

Het derde essentiële aspect is oprechtheid. Onze geest verlangt te bidden. Oprecht gebed sluit in dat wanneer we om een deugd of een zegening vragen we er alles aan doen om de zegening te krijgen en de deugd aan te kweken.

De volgende essentiële deugd is trouw. Waarom zou u bidden om de komst van het koninkrijk Gods tenzij u in uw hart verlangt mee te werken aan de vestiging van dat koninkrijk? Bidden dat zijn wil geschiede en die niet proberen na te leven, leidt onmiddellijk tot een negatief antwoord. U staat een kind toch ook niet iets toe als het met die opstelling iets aan u vraagt? Als we bidden voor het succes van enige zaak of onderneming, dan geven we daarmee aan dat we die goed gezind zijn. Het is het toppunt van trouweloosheid om te bidden dat Gods wil geschiede en dan ons leven niet in overeenstemming te brengen met die wil.

De laatste essentiële deugd is nederigheid (...). Het beginsel van nederigheid bij gebed doet iemand beseffen dat hij niet zonder goddelijke leiding kan. Onafhankelijkheid is een deugd, maar zij behoort ook vergezeld te gaan van het besef dat men niet zonder superieure hulp kan — het besef dat er altijd de kans is dat u, hoewel u uw plicht getrouw nakomt, een inschattingsfout maakt; en aan dat besef is het gebed gekoppeld, een bede dat God u zal inspireren die misstap niet te begaan.⁷

Gebed in het gezin leert kinderen geloof in God

Als u mij vroeg waar ik mijn onwrikbare geloof in het bestaan van God vandaan heb, zou ik antwoordden: van thuis — waar vader en moeder zowel 's ochtends als 's avonds steevast hun kinderen rondom zich verzamelden en Gods zegen vroegen over hun gezin en over het mensdom. Er klonk oprechtheid door in de stem van die goede patriarch, die een onuitwisbare indruk achterliet op de ziel van zijn kinderen, en de gebeden van mijn moeder waren evenzeer indrukwekkend. Ik vraag vanavond iedere vader in de kerk ervoor te zorgen dat hij in alle oprechtheid zijn kinderen doordringt van het bestaan van God en van de zekerheid dat die God zijn kinderen zal leiden en beschermen. Dat is uw plicht. Het gezin is een van de onderdelen — het basisonderdeel — van de maatschappij. Voordat ik mijn vader

hoorde getuigen dat hij een goddelijke stem had gehoord, wist ik dat hij dicht bij zijn Schepper leefde.⁸

De kinderen in de kerk wordt geleerd in [God] te geloven en tot Hem te bidden, omdat Hij luistert, hoort en voelt, net als een aardse vader kan luisteren, horen en voelen, en zij hebben, dankzij hun ouders, een waar getuigenis in hun binnenste dat deze persoonlijke God in deze bedeling heeft gesproken. Dat staat vast.⁹

Ik meen te mogen beweren dat waar kinderen in nauw contact met onze eeuwige Vader opgroeien er niet veel zonde of veel kwaad in dat gezin kan zijn. Wanneer een ziek kind, warm van de koorts, op zijn vader vertrouwt en in eenvoudig geloof zegt: 'Papa, wilt u me zegenen', dan zeg ik u dat uit dergelijke gezinnen de kracht en de glorie van welk land ook voortkomt. Dat zijn de gezinnen van de heiligen der laatste dagen.¹⁰

'Heer, leer ons bidden' was het eerbiedige verzoek van de discipelen van de Meester [Lucas 11:1]. Nederig als kinderen zochten zij de juiste leiding, en hun verzoek was niet tevergeefs.

Net zozeer als de discipelen toen kunnen kinderen soms de noodzaak van goddelijke raad en troost voelen zonder dat verlangen onder woorden te brengen. Vandaar dat de Heer ouders de plicht heeft gegeven om hun kinderen te leren bidden. [Zie LV 68:28.]

Zorgen, verwarring en verdriet zijn net zozeer aanwezig in het leven van een klein kind als in de wereld van de grote mensen, en kinderen hebben recht op de troost, verlichting en leiding die uit gebed tot God ontspringen.

En dat niet alleen, maar uit het oogpunt van geloof, oprechtheid en vast vertrouwen zal het gebed van een onschuldig kind zeker vlot antwoord van een liefdevolle Vader ontvangen.¹¹

De vereiste dat heiligen der laatste dagen hun huis op orde houden en hun kinderen de beginselen van het evangelie van Jezus Christus leren getuigt van inspiratie van God. Daarmee wil ik niet zeggen dat we op een vormelijk manier met dat onderwijs omgaan of het onaangenaam maken. Ik bedoel dat het evangelie van Jezus Christus in elk gezin hoort te stralen; dat alle dagen het ochtend- en avondgebed in oprechtheid worden opgezonden, dat

de kinderen zich dagelijks realiseren dat we de tegenwoordigheid van God in ons gezin willen. Als we de Heiland bij ons thuis uitnodigen, weten we dat de engelen niet alleen bereid zijn, maar er ook op gebrand zijn, om onze jongens en meisjes te beschermen. Ik geloof dat in de meeste gezinnen kinderen geleerd wordt om te bidden voordat ze naar bed gaan. Ik geloof echter ook dat de ochtendgebeden er over het algemeen bij inschieten. Maar wanneer we erover nadenken, is het juist overdag dat onze jongens en meisjes de bescherming van God nodig hebben, en de leiding van de Heilige Geest, zelfs meer dan wanneer ze slapen.¹²

Volgt u Christus' aansporing op om tot de Vader te bidden en leert u uw kinderen bidden, opdat godsvrucht, eerbied voor God en zijn werk, elke dag in het hart van uw kinderen wordt geprent? Dat moet in elk gezin gebeuren. Bid niet alleen voor uzelf, maar bid ook voor uw vijanden.¹³

Ouders, al doet u niets anders, kniel 's ochtends met uw kinderen neer. Ik weet dat u het 's ochtends meestal druk hebt, (...) maar maak wat tijd vrij waarin u kunt knielen en God bij u thuis kunt noden. Gebed heeft een krachtige uitwerking.¹⁴

Door middel van het gezinsgebed kunnen ouders en kinderen in de tegenwoordigheid van God komen.¹⁵

Het gebed brengt grote zegeningen met zich mee

Toen ik gisteren een brief ontving van een buurman uit de stad waar ik heb gewoond, besepte ik welke kracht er schuilt in de (...) gebeden van de hele kerk. Hij was de koeien aan het melken toen hij op de radio die hij in zijn stal heeft staan, hoorde dat president [George Albert] Smith overleden was. Omdat hij begreep wat dat bericht voor zijn vroegere buurman inhield, verliet hij de stal en liep naar het huis om het aan zijn vrouw te vertellen. Onmiddellijk staakten ze hun werkzaamheden, riepen hun kinderen bij elkaar in hun eenvoudige woning en knielden in gebed. Ik laat het aan u over om dat tafereel naar waarde te schatten. Vermenigvuldigd dat met honderdduizend, tweehonderdduizend, een half miljoen gezinnen, en u ziet de kracht die er kan uitgaan van de hele kerk als ze verenigd is in haar gebed en in haar steun.¹⁶

'Volgt u Christus' aansporing op om tot de Vader te bidden en leert u uw kinderen bidden?'

Als we onze jonge mensen zover kunnen krijgen om (...) geloof te hebben en daarmee in hun binnenkamer hun God te benaderen, zullen ze hier en nu minstens vier grote zegeningen ontvangen. De eerste is dankbaarheid — dankbaarheid voor zegeningen waarvan ze zich eerst niet bewust waren. Hun ziel zal vervuld zijn van dankzegging voor wat God voor hen gedaan heeft. Ze zullen merken dat ze rijkelijk worden gezegend. De jongeman die de deur achter zich sluit, die de gordijnen dicht doet en zich daar in stilte voorbereidt omdat hij God om hulp wil vragen, behoort eerst zijn ziel uit te storten in dankzegging voor zijn gezondheid, voor zijn vrienden, voor dierbaren, voor het evangelie, voor de manifestaties van Gods bestaan, zoals die tot uiting komt in de rotsen en de bomen, in de stenen en de bloemen, en alles om hem heen. Hij behoort eerst al zijn zegeningen te tellen, en die één voor één te noemen, en dan zal hij

verbaasd zijn wat God allemaal heeft gedaan. [Zie ‘Tel uw zegeningen’ (lofzang 163).]

De tweede zegening van het gebed is leiding. Ik kan me niet voorstellen dat de jongeman die ’s morgens aan zijn bed neerknielt en God vraagt hem de kracht te geven zichzelf onbesmet van de zonden van de wereld te bewaren, zal afdwalen. Ik denk dat het meisje dat ’s ochtends neerknielt en bidt dat ze rein en zuiver de dag zal doorkomen, niet ver zal afdwalen. Ik kan me niet voorstellen dat een heilige der laatste dagen wrok in zijn hart kan blijven koesteren als hij oprecht, in het verborgene, God bidt om alle vijandige en venijnige gevoelens jegens zijn medemens uit zijn hart te verwijderen. Leiding? Ja, God zal er zijn om raad en leiding te geven aan wie ‘Hem met al zijn kracht en met heel zijn ziel in geloof zoekt’.

De derde zegening is vertrouwen. Landelijk zijn er duizenden, zo niet tienduizenden studenten die er alles aan doen om hun diploma te halen. Laten we die studenten leren dat zij, als ze hun opleiding met goed gevolg willen doorlopen, tot hun God moeten naderen, dat de grootste leraar aller tijden klaar staat om hen te helpen. Is de student er zich eenmaal van bewust dat hij de Heer in gebed kan benaderen, dan zal hij het vertrouwen krijgen dat hij nodig heeft om zijn lessen te volgen, om zijn voordracht voor te bereiden, en om zijn boodschap ten overstaan van zijn medestudenten zonder faalangst te brengen. Vertrouwen komt voort uit oprecht gebed.

En ten slotte inspiratie, want dat zal hij krijgen. Het is geen verbeelding dat we God kunnen benaderen en licht en leiding van Hem kunnen krijgen, en dat ons verstand zal worden verlicht en onze ziel doortrokken van zijn Geest. (...) Joseph Smith wist dat; en het getuigenis, het bewijs van de inspiratie van de profeet Joseph Smith is zichtbaar voor allen die met hun ogen willen zien en met hun hart willen begrijpen.¹⁷

Ideeën voor studie en bespreking

-
- Hoe heeft uw gebed uw band met God versterkt? Waarom is het belangrijk te weten dat u bidt tot uw Vader in de hemel, naar wiens beeld u bent geschapen? (Zie pp. 72–73.)

- Op welke manieren beantwoordt God gebeden? (Zie pp. 72–73.) Waarom lijkt het erop dat sommige gebeden niet onmiddellijk worden beantwoord? Welke zegeningen zijn u ten deel gevallen doordat uw gebeden zijn beantwoord?
- Welke eigenschappen of opvattingen kunnen we ons eigen maken die onze gebeden oprechter en zinvoller maken? (Zie pp. 73–74.) Hoe kunnen we onszelf geestelijk voorbereiden op het gebed?
- Hoe kunnen ouders hun kinderen leren bidden? (Zie pp. 74–76.) Op welke manieren kan persoonlijk en gezinsgebed het leven van kinderen beïnvloeden? (Zie pp. 74–76.) Waarom is dagelijks gebed zo'n belangrijk onderdeel van het sterken en verenigen van het gezin?
- Wat zijn zoal de zegeningen van geregeld gebed? (Zie pp. 77–78.) Hoe kunnen we ervoor zorgen dat onze gebeden zinvoller en minder routineus worden?
- Hoe kan oprecht en ernstig gebed ervoor zorgen dat we onze ziel kunnen reinigen van onvriendelijke gevoelens jegens anderen?

Relevante teksten: Matteüs 21:22; Jakobus 5:16; 2 Nephi 32:8–9; Alma 17:3; 34:17–28; 3 Nephi 18:18–21; IV 19:38

Noten

1. Conference Report (april 1922), 65.
2. Clare Middlemiss (red., 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 58–59.
3. Conference Report (april 1969), 152–153; alinea-indeling gewijzigd.
4. Conference Report (oktober 1954), 84.
5. Conference Report (april 1922), 64; alinea-indeling gewijzigd.
6. Llewelyn R. McKay (red., 1971). *Stepping Stones to an Abundant Life*, 42.
7. Llewelyn R. McKay (red., 1957). *Pathways to Happiness*, 225–226.
8. Conference Report (april 1966), 107.
9. Conference Report (april 1934), 23.
10. Conference Report (april 1912), 52–53.
11. Llewelyn R. McKay (red., 1966). *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, 210–211.
12. Conference Report, oktober 1917, p. 57–58.
13. Conference Report (oktober 1919), 78.
14. Clare Middlemiss (red., 1967). *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, 300.
15. *Stepping Stones to an Abundant Life*, 281.
16. Conference Report (april 1951), 158.
17. Conference Report (april 1922), 64–65.

'U bevindt zich te midden van verzoeken, maar u kunt er, evenals Christus op de berg van verzoeking, bovenuit stijgen.'

Verleiding weerstaan

*Weersta de duivel. Dan zal hij bij u weggaan.
Laat u met hem in en u zult spoedig gebonden zijn,
niet om uw polsen, maar om uw ziel.¹*

Inleiding

Toen hij een jonge zendeling in Schotland was, woonde David O. McKay een bijeenkomst bij die werd geleid door James L. McMurrin, raadgever in het Europese zendingspresidium. In de loop van de bijeenkomst waren de aanwezigen getuige van verschillende manifestaties van de gaven van de Geest. Zeventig jaar later zegt president McKay in een priesterschapsbijeenkomst hierover: 'Ik herinner me de intensiteit van de inspiratie van die bijeenkomst nog als de dag van gisteren. Iedereen aanwezig voelde dat de Geest van de Heer in rijke mate werd uitgestort. Iedereen was waarlijk één van hart en één van geest. Nooit had ik een dergelijke emotie ervaren. (...)

'In die situatie heeft James L. McMurrin mij iets gezegd wat later profetisch bleek te zijn. Door nauw met hem samen te werken was het mij duidelijk geworden dat James McMurrin een parel was. Zijn geloof in het evangelie was onvoorwaardelijk. Er is nooit iemand geboren die loyaler was aan wat hij juiste achtte dan hij. Toen hij zich dus tot mij wendde met wat volgens mij toen meer een waarschuwing dan een belofte was, maakten zijn woorden diepe indruk op mij. De woorden van de Heiland parafaserend zei broeder McMurrin toen: 'Ik wil u zeggen, broeder David, dat Satan verlangd heeft u te ziften als de tarwe, maar God is u indachtig.' [Zie Lucas 22:31.] (...)

'Op dat moment gingen er verleidingen door mijn hoofd die op mijn pad waren gekomen, en ik besepte zelfs meer dan president McMurrin of wie dan ook, hoe waar zijn woorden waren

toen hij zei dat Satan mij als de tarwe had willen ziften. Toen ik mij daar ter plekke voornam om trouw te blijven, ontstond er ook het verlangen om mijn medemens te dienen; en toen realiseerde ik me ook, ten dele tenminste, wat ik verplicht was aan de zendeling die de boodschap van het herstelde evangelie aan mijn grootvader en grootmoeder had gebracht, die de boodschap jaren daarvoor in het noorden van Schotland en in het zuiden van Wales hadden aanvaard.'

President McKay besloot zijn verhaal aan de jongemannen van de kerk met de raad die op ieder van toepassing is: 'Ik vraag God u te blijven zegenen. (...) Laat verleiding u niet op een dwaalspoor brengen.'²

Leringen van David O. McKay

We moeten onszelf en ons gezin wapenen tegen de invloeden van de tegenstander

Bomen die overeind blijven in een orkaan, gaan vaak kapot aan schadelijke insecten die we met het blote oog niet kunnen zien. Evenzo zijn tegenwoordig de grootste vijanden van het mensdom de subtiele en soms onzichtbare invloeden die zich in de maatschappij voordoen, die mannen en vrouwen aan het wankelen brengen. De toets van de getrouwheid en doeltreffendheid van Gods volk is uiteindelijk een individuele toets. Wat doet het individu?

Elke verleiding waar u en ik mee te maken krijgen, komt in een van de volgende drie vormen:

- (1) Verleiding van begeerte of hartstocht;
- (2) Toegeven aan hoogmoed, modegrillen, of ijdelheid;
- (3) Verlangen naar wereldse rijkdom of macht en heerschappij over landen of aardse bezittingen.

Dergelijke verleidingen doen zich voor op feestjes; ze doen zich voor in de politieke arena; ze doen zich voor in de zakenwereld, op de boerderij, in het bedrijfsleven; in alle lagen van het dagelijkse leven doen deze verraderlijke invloeden zich voor. Wanneer iemand er persoonlijk mee geconfronteerd wordt, moet hij zich inspannen om waarheid te verdedigen.

De kerk leert dat het leven hier een proeftijd is. De mens heeft tot taak de *meester*, niet de *slaaf* van zijn innerlijke natuur te worden. Hij houdt zijn lusten onder controle en gebruikt ze ten gunste van zijn gezondheid en de verlenging van zijn leven — zijn lusten dient hij te beheersen tot geluk en tot zegen van anderen. (...)

Als u acht hebt geslagen op de ingevingen van de Heilige Geest, en dat blijft doen, zal uw ziel volstromen met geluk. Als u ervan afwijkt en u ervan bewust wordt dat u tekort bent geschoten, zult u ongelukkig zijn, zelfs [als] u vele rijkdommen hebt. (...)

In hun zucht naar plezier worden jonge mensen er vaak toe verleid om zich te buiten te gaan aan zaken die eigenlijk alleen de zelfkant van het mensdom aanspreken, en waarvan de vijf bekendste zijn: *één*, platheid en ontucht; *twee*, drinken en vrijen; *drie*, onkuisheid; *vier*, trouweloosheid; en *vijf*, oneerbiedigheid.

Platheid is vaak de eerste stap op het pad van de onmatigheid. Platheid is een belediging van de goede smaak of fijnzinnigheid.

Het is slechts één stap van platheid naar ontucht. Het is goed, zelfs essentieel, voor het welzijn van onze jonge mensen dat ze feestjes hebben, maar het getuigt van weinig moraal als ze hun toevlucht moeten nemen tot lichamelijke prikkeling en laagheid om plezier te hebben. Drinken en vrijen op feestjes stompen het geweten af, en de ongebreidelde hartstochten krijgen de overhand. Dan wordt het gemakkelijk om de laatste stap omlaag tot eerverlies te zetten.

Wanneer iemand kiest voor een immoreel leven in plaats van een leven met hoge morele beginselen, en hij of zij wegzakt op de schaal van ontarding, dan is trouweloosheid onvermijdelijk een deel van zijn of haar natuur. De loyaliteit aan ouders dooft uit; gehoorzaamheid aan hun leringen en idealen wordt overboord gezet; loyaliteit aan vrouw en kinderen wordt gesmoord in lage bevrediging; loyaliteit aan de kerk wordt onmogelijk en vaak vervangen door bespottung van haar leringen.³

Verleiding dient zich vaak stilletjes aan. Wellicht is de verleiding alleen aan het individu en zijn God bekend, maar als hij eraan toegeeft, zal dat hem verzwakken en bezoedelen met het kwaad van de wereld.⁴

Satan werd uitgeworpen omdat Hij de plaats van de Schepper wilde innemen. Maar zijn macht is er niet minder om. Hij is bezig mensen ertoe aan te zetten om het bestaan van God te ontkennen, en het bestaan van diens geliefde Zoon, en de kracht van het evangelie van Jezus Christus.⁵

De vijand is actief. Hij is listig en sluw, en grijpt elke gelegenheid aan om het fundament van de kerk te ondermijnen, en slaat overal toe waar hij kan verzwakken of vernietigen. (...) God heeft keuzevrijheid gegeven. Onze morele en spirituele vooruitgang hangt af van hoe wij die vrijheid gebruiken.⁶

Satan is vastbesloten zijn zin te krijgen, en zoveel macht als zijn afgezanten nu hebben gekregen, hebben ze nog nooit gehad. Bereid u voor op ernstige, ideologische omstandigheden die redelijk lijken, maar slecht zijn. Om die krachten aan te kunnen, moeten we ons verlaten op de influisteringen van de Heilige Geest, waarop wij recht hebben. Die zijn echt.

God leidt zijn kerk. Wees er trouw aan; wees er loyaal aan. Wees trouw aan uw gezin; wees loyaal aan vrouw en kinderen. Bescherm uw kinderen. Geef ze leiding, niet despotisch, maar door het eerlijke voorbeeld van een vader, en draag zo bij tot de kracht van de kerk door uw priesterschap thuis en in uw leven te gebruiken.⁷

Het lidmaatschap in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen draagt de verantwoordelijkheid in zich om verleiding te overwinnen, om fouten te corrigeren, het verstand te verbeteren, en de eigen geest te ontwikkelen totdat we de maat van de wasdom der volheid van Christus bereikt hebben.⁸

**De tegenstander belagt ons zwakste punt, maar we
krijgen kracht als we hem weerstand bieden**

U kunt niet spelen met de boze. Weersta verleiding, weersta de duivel. Dan zal hij bij u weggaan. [Zie Jakobus 4:7.]

De Heiland heeft ons op de berg het beste voorbeeld van de wereld gegeven. (...) Kort na de doop van de Heiland werd Hij naar de berg geleid die nu bekendstaat als de berg van verzoeking. Ik weet niet of het op die plek was waar Hij veertig dagen

gevast heeft of niet. Maar Hij begaf zich naar een berg, en na (...) veertig dagen kwam de verzoeker tot Hem, zo staat er, en zoals hij altijd doet, belaagde de verzoeker Hem, naar hij dacht, op zijn zwakste punt.

Nadat [Jezus had] gevestigd, dacht de verzoeker dat Hij wel honger zou hebben, en de eerste verzoeking was, u herinnert zich dat, 'Indien', en hij bedoelde dat sarcastisch, 'Indien Gij Gods Zoon zijt', waarbij hij verwees naar het getuigenis van de Vader, die had gezegd, 'Deze is mijn Zoon, de geliefde', — 'Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg dan, dat deze stenen broden worden.' En er is een steen in die streek die wat weg heeft van een Joods tarwebrood, dat zal de verzoeking extra venijn hebben gegeven. Christus' antwoord luidde: 'Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat.' (Matteüs 4:3-4.)

Ook in de volgende verzoeking wordt de Schrift geciteerd. Zij sprak de verwaandheid aan, de zucht tot heerschappij over anderen: 'Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelf dan naar beneden' (van het dak van de tempel) '(...) er staat immers geschreven' (en de duivel kan schriftuur citeren als het hem uitkomt), '(...) er staat immers geschreven: Aan zijn engelen zal Hij opdracht geven aangaande u, en op de handen zullen zij u dragen, opdat gij uw voet niet aan een steen stoot.' En het antwoord was: 'Gij zult de Here, uw God, niet verzoeken.' (Matteüs 4:6-7.)

De derde verzoeking ging over hang naar rijkdom en macht. De verzoeker nam Jezus mee naar een hoge berg en toonde hem alle koninkrijken van de wereld en hun heerlijkheid. Bij deze verzoeking was hij niet sarcastisch. Hij smeekte, want de weerstand van de Heiland had de macht van de verzoeker verzwakt. Hij liet hem de koninkrijken van de wereld zien. 'Dit alles zal ik U geven, indien Gij U nederwerpt en mij aanbidt.' Toen toonde Jezus hem zijn grootsheid door te zeggen: 'Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.' En de verzoeker maakte zich stiltejes uit de voeten. [Zie Matteüs 4:8-11.] (...)

‘Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.’ (Matteüs 16:25.)

Wanneer u uzelf wegcijfert en goed wilt doen aan anderen, en naar iets hogers en beters streeft, komt u op een hoger geestelijk niveau terecht. Als we, in momenten van ruzie, of als we fouten bij anderen zoeken, onze eigenzinnigheid opzij willen leggen ten gunste van de kerk waarvan we lid zijn, ten gunste van de gemeenschap, en in het bijzonder ten gunste van de vooruitgang van het evangelie van Jezus Christus, zullen we geestelijk gezegend worden en zal geluk onze beloning zijn.

*‘Al overwin ik elke vijand
En heb ik groot gewin,
Regeren doe ik pas met vaste hand
Als ik mijzelf overwin.’*
[Auteur onbekend.]¹³

Iemand die zich te buiten gaat aan zijn lusten, in het geheim of hoe dan ook, heeft een karakter dat hem geen soelaas zal bieden als zijn hartstochten opspelen.¹⁴

Waar een man voortdurend aan denkt, zal zijn daden bepalen als er zich kansen voordoen of als hij onder druk komt te staan. Hoe iemand reageert als zijn lusten en impulsen geprikkeld worden, geeft aan wat voor karakter hij heeft. Die reactie geeft aan of die man wilskracht heeft of zich in slavernij bevindt.¹⁵

Daden die in overeenstemming zijn met de goddelijke wetten en de wetten der natuur, brengen geluk. Daden die ingaan tegen goddelijke waarheid brengen ellende. De mens is niet alleen verantwoordelijk voor zijn daden, maar ook voor zijn woorden en gedachten. De Heiland heeft gezegd:

‘(...) van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels.’ (Matteüs 12:36).¹⁶

Alle goede zaken vereisen inspanning. Als u iets wilt wat van waarde is, kost dat u een deel van uw lichaamskracht, uw intellectuele kracht en uw zielskracht — ‘Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden.’

Daar heeft u uw verhaal (...). De duivel zal u op uw zwakste punt proberen te verzoeken, hij zal u proberen voor zich te winnen, en als u zich op dat punt zelf verzwakt heeft voordat u zich in dienst van de Heer heeft begeven, zal hij die zwakheid verergeren. Weersta hem en u zult sterker worden. Hij zal proberen u op een ander punt te verzoeken. Weersta hem opnieuw en hij zal zwakker worden en u sterker, totdat u, ongeacht uw omgeving, kunt zeggen: 'Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: De Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.' (Lucas 4:8.)⁹

Toen Jezus vlak voor Getsemane bij zijn discipelen was, (...) zei Hij: 'En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld' (...).

'Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze.' (Johannes 17:11, 15.)

Dat is de les (...). U bevindt zich te midden van verzoeking, maar u kunt er, evenals Christus op de berg van verzoeking, bovenuit stijgen.¹⁰

Als we het evangelie naleven en ons beheersen, krijgen we vreugde en vrede

Zo lang de tegenstander van de waarheid heerschappij over deze wereld heeft, moeten we rekenen op zijn aanvallen, en de enige manier waarop we die aanvallen kunnen afslaan is het evangelie naleven.¹¹

Het evangelie biedt ons de kans om boven deze oude wereld en zijn verleidingen te staan en, door zelfbeheersing, in de Geest te leven, en dat is het ware leven hier en hierna.¹²

Mogen we meer dan ooit beseffen dat de bedwinging van onze driften de kern is van de christelijke godsdienst en van alle andere godsdiensten. De mens is van nature zelfzuchtig en is geneigd zijn onmiddellijke impulsen te volgen. Het vergt godsdienst, of iets dat uitstijgt boven een individu of zelfs een gemeenschap, om de zelfzuchtige impulsen van de natuurlijke mens te overwinnen. (...) Zelfbeheersing komt tot stand door ontzegging van kleine dingen. Christus heeft het zo gezegd:

(Matteüs 7:7). Maar u moet ernaar zoeken, u zult moeten kloppen. Aan de andere kant zal de zonde zich aan u opdringen. Zij loopt met u mee, zij verleidt, zij verlost, zij betovert. Daar hoeft u niets voor te doen. (...) Het heeft veel weg van de reclameborden voor sterkedrank of tabakswaar. Het lijkt op de boodschappen die uw huis inkomen via de televisie en de radio. (...) Het kwaad is op zoek naar u, en u zult er zich tegen moeten verzetten, en dat kost moeite en zelfbeheersing. Maar waarheid en wijsheid krijgt u alleen als u zoekt, als u bidt en als u er moeite voor doet.¹⁷

Laten we altijd in gedachte houden dat het leven grotendeels is wat we ervan maken, en dat de Heiland van het mensdom duidelijk heeft aangegeven hoe we vreugde en vrede kunnen krijgen. Door naleving van het evangelie van Jezus Christus.¹⁸

God geve dat we bij de verdere vestiging van het koninkrijk van God onze jonge mensen en alle leden van de kerk waar ook, zullen kunnen instrueren om verleidingen te weerstaan die het lichaam verzwakken, die de ziel vernietigen, opdat we waarlijk bekeerlijk zullen zijn, zoals we waren toen we de wateren van de doop ingingen; opdat we hernieuwd mogen worden in de ware zin des woords, opdat we wedergeboren mogen worden; opdat onze ziel zich zal koesteren in het licht van de Heilige Geest, en we verder zullen gaan als ware leden van de Kerk van Jezus Christus, totdat onze zending op aarde is voltooid.¹⁹

Ideeën voor studie en bespreking

- President McKay gebruikt de analogie van de sterke bomen die blijven staan in een zware storm, maar die werden vernietigd door uiterst kleine insecten in de boom (zie p. 82). Hoe kan deze analogie worden toegepast op onze strijd tegen verleiding? (Zie pp. 84–85.) Wat kunnen we doen om verleiding uit ons leven te weren? Hoe kunnen we de kinderen en jongeren wapenen tegen de toenemende verleidingen in de wereld?
- Op welke manieren kunnen verleidingen, afhankelijk van onze individuele situaties, verschillen? Wat kunnen we voor elkaar doen om verleiding te helpen weren?

- Wat kunnen we leren van de Heiland die Satans verzoeken weerstond? (Zie Matteüs 4:1–11 en Lucas 4:1–13, en *Gids bij de Schriften*, selecties uit de Bijbelvertaling van Joseph Smith, Matteüs 4:1, 5–6, 8–9; zie ook LV 20:22.)
- Op welke manieren verschilt het plezier van toegeven aan verleiding met de vreugde van het volgen van de Heiland?
- Hoe probeert Satan onze zwaktes te gebruiken? (Zie pp. 84–85.) Hoe kunnen wij onze zwaktes sterk maken in Jezus Christus? (Zie ook Ether 12:27.)
- Hoe kunt u verleidingen weerstaan en overwinnen die u vaak overvallen? Waarom is het belangrijk om eerst onze waarden op een rijtje te hebben voordat we in verleidelijke situaties terechtkomen?
- Hoe kan de gedachte dat niemand twee heren kan dienen (zie Matteüs 6:24) ons helpen om de Heiland te volgen en verleiding te weerstaan?
- Hoe kunnen goede en opbouwende gedachten ertoe bijdragen dat we verleiding overwinnen? Wat kunnen we doen om de zelfbeheersing te ontwikkelen waarover president McKay spreekt? (Zie pp. 86–88.)

Relevante teksten: 1 Korintiërs 10:13; Jakobus 1:12–17; 2 Petrus 2:9; 1 Nephi 12:17; 15:23–24; Helaman 5:12; 3 Nephi 18:18–19; LV 10:5

Noten

1. *Gospel Ideals* (1953), 352.
2. Conference Report (oktober 1968), 86.
3. Conference Report (oktober 1963), 7–8.
4. Conference Report (oktober 1911), 59.
5. Conference Report (oktober 1965), 9.
6. Conference Report (april 1967), 6.
7. Conference Report (april 1969), 97.
8. *Gospel Ideals*, 503.
9. Conference Report (oktober 1959), 88.
10. Conference Report (oktober 1953), 11.
11. Conference Report (oktober 1955), 90.
12. Conference Report (april 1969), 153.
13. Conference Report (april 1967), 133; alinea-indeling gewijzigd.
14. Conference Report (april 1968), 8.
15. Conference Report (april 1967), 8.
16. Conference Report (april 1950), 33.
17. Conference Report (oktober 1965), p. 144–145.
18. Conference Report (oktober 1963), 9.
19. Conference Report (april 1960), 29.

'De verschijning van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith is het fundament van deze kerk. Daarin ligt het geheim van haar kracht en vitaliteit.'

De goddelijke zending van Joseph Smith

Ik heb een onwrikbaar getuigenis dat de Vader en de Zoon zijn verschenen aan de profeet Joseph Smith en bij monde van hem het evangelie van Jezus Christus hebben geopenbaard, dat echt de 'kracht Gods tot behoud' is.

[Romeinen 1:16.]¹

Inleiding

President David O. McKay heeft gezegd: 'Sinds mijn kinderjaren is het voor mij heel gemakkelijk geweest om te geloven in de visioenen van de profeet Joseph Smith.'² Hij zei dat zijn getuigenis van de profeet Joseph sterker werd toen hij zijn vader een ervaring hoorde vertellen die hij als zendeling in Schotland had gehad:

'Toen [mijn vader] in zijn geboorteland begon te prediken en getuigenis aflegde van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus merkte hij dat de mensen zich van hem afkeerden. Ze waren gekant tegen alles [wat met de kerk te maken had], en de naam van Joseph Smith kon al helemaal geen goed doen. Op zekere dag besloot hij dat deze mensen het beste te bereiken waren met de eenvoudige beginselen, de verzoening van de Heer Jezus Christus, de eerste beginselen van het evangelie. Hij zou geen getuigenis meer geven van de herstelling. Na iets meer dan een maand kwam er zo'n naargeestig gevoel over hem, dat hij de geest van het werk volledig verloor. Hij wist niet wat er aan de hand was, maar het was alsof hij geblokkeerd was; hij raakte gedeprimeerd; hij was neerslachtig en voelde zich beklemd; en dat deprimerende gevoel bleef bij hem en vervulde hem met zoveel somberheid dat hij zich tot de Heer wendde en zei: "Tenzij ik dit gevoel kwijtraak, rest mij niets anders dan naar huis

te gaan. Als het werk zo moeizaam blijft gaan, kan ik er niet mee doorgaan.”

‘De ontmoediging hield daarna nog enige tijd aan, totdat hij op een ochtend voor zonsopgang, na een slapeloze nacht, besloot naar een grot bij de oceaan te gaan; hij wist dat hij daar helemaal alleen kon zijn. Daar zou hij zijn ziel voor God uitstorten en vragen waarom hij zich zo terneergedrukt voelde, wat hij verkeerd gedaan had, en wat hij kon doen om het kwijt te raken en met zijn werk verder te gaan. Het was nog donker toen hij op weg ging naar de grot. Hij was er zo op gebrand daar te komen dat hij begon te rennen. Toen hij de stad verliet, werd hem een halt toegeroepen door een politieagent die wilde weten wat er aan de hand was. Hij gaf een vrijblijvend maar bevredigend antwoord en mocht zijn weg vervolgen. Iets leek hem voort te drijven, hij snakte naar verlichting. Hij ging de grot binnen en zei: “O Vader, wat moet ik doen om dit gevoel kwijt te raken? Ik moet er vanaf, anders kan ik niet met dit werk verder gaan”; en hij hoorde toen een stem, net zo duidelijk als de mijne, die zei: “Getuig dat Joseph Smith een profeet van God is.” Toen dacht hij terug aan wat hij zich zes weken eerder stilzwijgend had voorgenomen. Met grote kracht drong het ineens tot hem door dat hij daar was om een bijzondere zending te vervullen en dat hij die zending niet de aandacht had gegeven die zij verdiende. Toen riep hij in zijn hart uit: “Heer, het is genoeg” en hij liep de grot uit.’

President McKay herinnerde zich: ‘Als jongen hoorde ik het getuigenis van iemand die ik hoogachtte en eerde zoals ik, dat weet u, niemand anders in deze wereld hoogachtte, en die zekerheid was in mijn jonge ziel neergedaald.’³

Leringen van David O. McKay

Joseph Smiths eerste visioen openbaarde heerlijke waarheden over God de Vader en Jezus Christus

De geweldige ontdekkingen en uitvindingen in de tweede helft van [de negentiende] eeuw waren zo verreichend en belangrijk dat ze ons verstand bijna te boven gaan. (...) Maar geen van deze droeg het antwoord op de grootste behoefte of

het diepste verlangen van de mens aan. Niet een heeft datgene geopenbaard waar de mens al eeuwen naar zoekt. Die behoefte — dat altijd aanwezige verlangen in het mensenhart — is God te kennen, en onze relatie tot Hem (...). Slechts één gebeurtenis in de negentiende eeuw beweert dat antwoord voor de mensenziel te hebben. Als de mens in die gebeurtenis de waarheid vindt waar het mensdom immer naar op zoek is, dan verdient het de onderscheiding van belangrijkste gebeurtenis van de negentiende eeuw!

Die gebeurtenis was de verschijning van twee hemelse Personen aan de jongen Joseph Smith, waarin de identiteit van respectievelijk God de eeuwige Vader en zijn Zoon Jezus Christus werd geopenbaard.⁴

Achttienhonderd jaar nadat Jezus aan het kruis was gestorven, verklaarde de profeet Joseph Smith dat de herrezen Heer aan hem verschenen was. [Hij heeft gezegd]: ‘Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid elke beschrijving tarten, boven mij in de lucht staan. Een van Hen sprak tot mij, mij bij de naam noemend, en zei, wijzend op de ander: *Dit is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!*’ [Geschiedenis van Joseph Smith 1:17.]⁵

Zijn verklaring was eenvoudig maar positief; en hij was verbaasd dat men eraan twijfelde. Voor hem was zijn bewering niet meer dan een eenvoudig feit, die evenwel in de christelijke wereld insloeg als een bom en hun godsdienstige structuur van fundament tot spits schudde.

De twee belangrijke elementen in zijn eerste boodschap waren deze: ten eerste dat God een Persoon is, die zijn wil aan de mens openbaart; en ten tweede dat er geen gezindte was in het christendom die het ware heilsplan bezat.⁶

De verschijning van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith is het fundament van deze kerk. Daarin ligt het geheim van haar kracht en vitaliteit. Dat is waar en daarvan getuig ik. Die ene openbaring beantwoordt alle vragen over God en zijn persoonlijkheid. Ziet u wat dat betekent? Wat God is, is beantwoord. Zijn relatie ten opzichte van zijn kinderen is duidelijk. Zijn interesse in de mens door middel van gedelegeerd gezag is duidelijk. De

toekomst van het werk is verzekerd. Deze en andere prachtige waarheden zijn door dat grootse, eerste visioen verduidelijkt.⁷

De wereld begrijpt het belang van dat visioen niet. Maar als factor die heeft bijgedragen tot de kennis van de mens over zijn relatie tot de Godheid en over zijn plaats in het heelal, als middel om goede relaties tot stand te brengen tussen mensen onderling en groepen mensen als volken, als openbaring die de weg wijst naar het geluk van de mens en vrede op aarde, zowel nu als in de eeuwigheid, moet de verschijning van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith — samen met de daaropvolgende herstelling van het priesterschap en de oprichting van de volledige kerk van Jezus Christus — gezien worden als een van de grootste gebeurtenissen, niet alleen van de 19de eeuw, maar van alle tijden.⁸

De Heer heeft de evangeliewaarheden door de profeet Joseph Smith hersteld

Ik wil niet alleen over Joseph Smith als groot man spreken, maar ook als geïnspireerde dienstknecht van de Heer. (...) Ja, Joseph Smiths grootsheid schuilt in goddelijke inspiratie. (...)

Niemand kan het herstelde evangelie van Jezus Christus kritisch en intelligent onderzoeken zonder diep onder de indruk te raken van de overeenstemming die er is tussen deze leringen en die welke de Heer en Heiland zelf verkondigde toen Hij bij zijn discipelen op aarde was. Overweeg bijvoorbeeld de openbaring van de profeet omtrent de Schepper — God, een intelligent Persoon, iemand die, zoals Jezus leerde, ‘onze Vader in de hemelen’ is. [Zie Matteüs 6:9].

Joseph Smiths leer dat Jezus Christus de Eniggeborene van de Vader is, de Heiland van de wereld, is identiek aan de leringen van Jezus zelf en van zijn apostelen.

Evenzo zijn leer over het voortbestaan van de persoonlijkheid na de dood. (...)

Dezelfde overeenstemming komt tot uitdrukking in de leringen van andere beginselen van het evangelie zoals geloof, bekeering, doop, oplegging van handen voor de gave van de heilige

Geest, ordening in het priesterschap, zijn leringen inzake ‘kennis, matigheid, geduld, broederlijkheid, godsvrucht, naastenliefde’, enzovoort. [LV 4:6; zie ook 2 Petrus 1:5–7.] (...)

De voorstanders van de babydoop verkondigden omtrent kleine kinderen: ‘Baby’s die op de wereld komen, ontbreekt het niet alleen aan kennis, rechtschapenheid en heiligheid, maar zij hebben ook een natuurlijke neiging tot het kwaad en tot het kwaad alleen.’

(...) Stoutmoedig en onverschrokken, en als iemand die weet dat hij gelijk heeft, heeft de profeet Joseph Smith gezegd: ‘(...) kleine kinderen zijn heilig, omdat zij door de verzoening van Jezus Christus geheiligd worden.’ [Zie LV 74:7.]⁹

De goddelijke inspiratie manifesteert zich (...) in [Joseph Smiths] heerlijke verklaring over het eeuwige karakter van verbonden en ceremonies en de kans op het heil voor ieder mens. De kerk is niet kieskeurig, maar toegankelijk voor elke ziel die haar beginselen accepteert. (...) Alle mensen worden gered op voorwaarde dat ze gehoorzaam zijn aan de wetten en verordeningen van het evangelie. Zelfs wie zonder wet sterft, zal zonder wet geoordeeld worden. Daarvoor is de verordening van de verlossing voor de doden geopenbaard.

Het eeuwig huwelijksverbond is een glorierijke openbaring, die de zekerheid geeft aan zielen die verbonden zijn in de liefdeknoop en verzegeld door het gezag van het heilige priesterschap, dat hun huwelijk eeuwig is.

Ook andere verbonden blijven met eeuwige vooruitgang door de eeuwigheid heen van kracht.

Joseph Smith kan dit niet allemaal met zijn eigen wijsheid, intellect en invloed bewerkstelligd hebben. Dat had hij niet gekund.¹⁰

De Heer heeft in deze tijd zijn heilsplan geopenbaard, dat niets meer of minder is dan de weg naar het geestelijke rijk door een karakter te ontwikkelen waarmee we in zijn koninkrijk kunnen worden binnengelaten. Het plan is het evangelie van Jezus Christus dat bij monde van de profeet Joseph Smith is hersteld, en het is ideaal en veelomvattend.¹¹

De herstelde kerk van Jezus Christus is het bewijs dat de profet Joseph Smith door God is geïnspireerd

Rond 1820 werd Joseph Smith er door de heersende godsdienstige opschudding toe gebracht de juiste kerk, de juiste vorm van verering, de juiste manier van leven, te gaan zoeken. Zijn verlangen naar zekerheid bracht de jongen ertoe de Heer in ernstig gebed te benaderen. Het resultaat van het antwoord op zijn gebed was de oprichting van de kerk in het huis van Peter Whitmer op (...) 6 april 1830. In die organisatie wordt het hele plan voor het heil van de mens bestreken.

Ik wens die organisatie te zien als een van de bewijzen van zijn inspiratie. (...) [Zij] heeft financiële paniek overleefd, alsmede sociale beroering, en godsdienstige beroering; en nu is zij het middel waarmee in de hoogste behoeften van het mensdom wordt voorzien. (...)

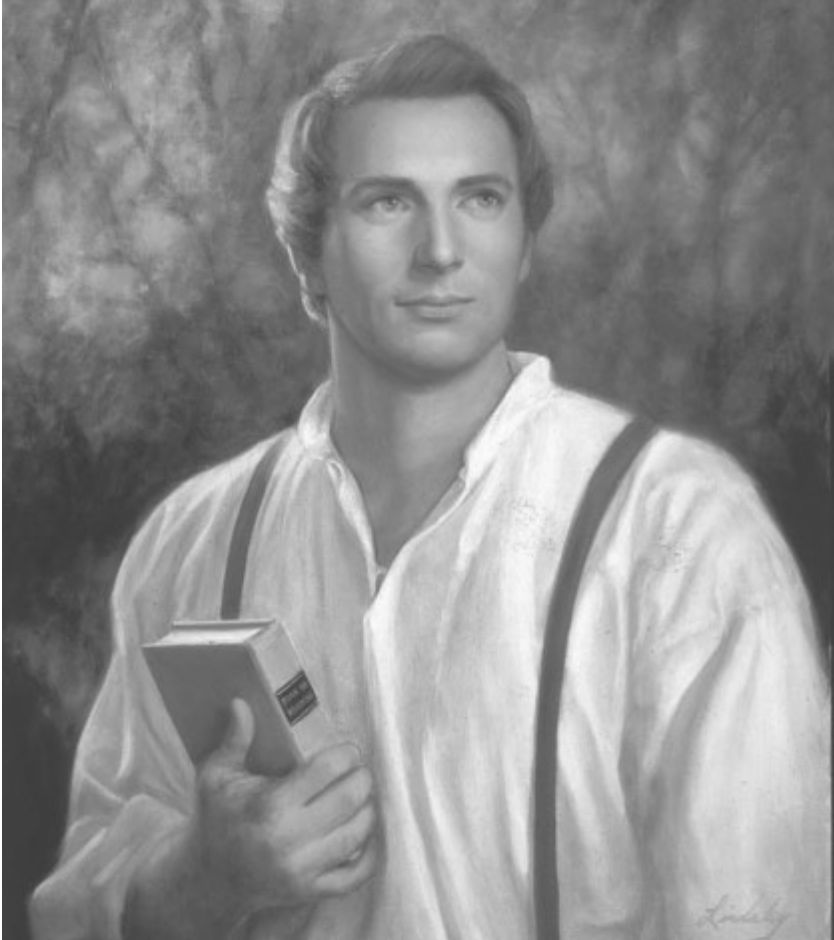
‘De Kerk van Jezus Christus is gesticht in overeenstemming met de orde van de kerk zoals dat staat opgetekend in het Nieuwe Testament’, heeft Joseph Smith gezegd [zie *History of the Church*, deel 1, p. 79]. De praktische werking en liefdediensten van deze organisatie bewijzen haar goddelijke oorsprong.¹²

Vele jaren geleden verklaarde Joseph Smith, een jongen van nog geen vijftien jaar, dat hij in antwoord op zijn gebed een openbaring van God had ontvangen. (...) Het gevolg van die verklaring was zijn onmiddellijke verbanning uit de religieuze wereld. In zeer korte tijd stond hij er helemaal alleen voor.

Alleen — en onbekend met de geleerdheid en de wijsgerige stelsels van zijn tijd!

Alleen — en ongeschoold in de schone kunsten en de wetenschappen!

Alleen — zonder instructies van een filosoof, zonder leiding van een geestelijke! In zijn onschuld en uit goedheid was hij met zijn heerlijke boodschap naar hen toegesnel; minachtend en spottend hadden zij zich van hem afgekeerd met de mededeling dat het allemaal van de duivel was; dat er in die tijden geen visioenen of openbaringen meer werden ontvangen; dat

'Zijn overtuiging dat wat hij verkondigde rechtvaardig was, evenals de onbevreesdheid waarmee hij dat deed, zijn het directe gevolg van de goddelijke leiding die [Joseph Smith] ontving.'

alles met de dood van de apostelen was opgehouden; en dat die zaken zich nooit meer zouden voordoen. [Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:21.]

Er zat voor hem niets anders op om de oceaan van het religieuze denken alleen op te varen. Alle hem bekende boten had hij verworpen, zelf had hij er nooit een gebouwd of zelfs maar zien bouwen. Als hij een bedrieger was, zou de boot die hij wilde bouwen niet echt goed in elkaar kunnen zitten.

Aan de andere kant, als het schip dat hij bouwde van uitstekende kwaliteit was en superieur aan datgene wat de geleerde professoren en filosofen de wereld in de voorafgaande honderden jaren hadden gegeven, moesten de mensen er wel toe gebracht worden om, toch op zijn minst, verrast te vragen waar deze man zijn wijsheid vandaan had!

Het laat zich dus aanzien dat hij, hoewel hij alleen leek, hij alleen was zoals Mozes alleen was op Sinai; zoals Jezus op de Olijfberg. Gelijk de Meester verging het de profeet, want hij kreeg zijn instructies niet uit menselijke kanalen maar rechtstreeks van God, de bron van alle intelligentie. Hij zegt: 'Ik ben een ruwe steen. De hamer en de beitel hadden mij nog nooit beroerd totdat de Heer me in de hand nam. Ik verlang alleen de scholing en wijsheid van de hemel.' [*History of the Church*, deel 5, p. 423.] (...)

Indien zijn aanspraak op openbaring van God wordt aanvaard, bevestigt dat tegelijk ontegenzeggelijk zijn bevoegdheid om de Kerk van Jezus op aarde te stichten en op bevoegde wijze haar beginselen en verordeningen te bedienen. Aldus is aan het begin van dit grote werk in de laatste dagen de onbeweeglijke hoeksteen van Christus' kerk in deze bedeling gelegd, [namelijk] het gezag om in de naam van Jezus Christus te officiëren in zaken die zijn kerk aangaan.¹³

Als we denken aan alles wat [Joseph Smith] wist te verwezenlijken gedurende de korte periode van veertien jaar tussen de oprichting van de kerk en zijn martelaarschap, alsmede de volmaakte harmonie tussen het herstelde evangelie en de vroegchristelijke kerk die Jezus en zijn apostelen vestigden; als we aandacht schenken aan zijn scherpzinnige inzicht in beginselen en verordeningen, en aan het onvergelijkbare plan en de doelmatigheid van de kerk, gesticht met de inspiratie van de Christus, wiens naam zij draagt — dan wordt het antwoord op de vraag waar deze man zijn wijsheid vandaan had, beantwoordt in het roerende vers:

*Ere de man tot wie sprak weer Jehovah,
die tot profeet werd gezalfd door de Heer.
Hij was d'ontsluiter der laatste bedeling,
eens geven volken en vorsten hem eer.*
[Lofzang 24.]¹⁴

De profeet Joseph leefde en stierf voor de waarheden die aan hem waren geopenbaard

Grote mannen bezitten het vermogen om tot de kern der dingen door te dringen. Zij ontwaren waarheid. Zij denken onafhankelijk. Ze handelen edelmoedig. Ze beïnvloeden sterke mensen om hen te volgen. Kleinzielige mensen bespotten hen, kleineren hen, vervolgen hen, maar de criticasters sterven en raken in de vergetelheid, en de grote mannen leven eeuwig voort.

Sommige tijdgenoten van Joseph Smith bespotten hem; anderen bewonderden hem; zijn volgelingen eerden hem. (...)

Niemand die zich onbevooroordeeld opstelt, kan het leven van deze religieuze leider bestuderen zonder onder de indruk te raken van het feit dat hij in rijke mate bedeed was met de kwaliteiten van ware grootsheid, waarvan de bron gevonden wordt in het verlangen om Gods wil te kennen en in het vaste voornemen die, indien eenmaal gevonden, te volgen.¹⁵

De waarheid is door alle eeuwen heen waargenomen door enkele heroïsche leiders die, ter verdediging van die waarheid, vaak hun leven opofferden. De vooruitgang van het mensdom is te danken aan het heldere inzicht en de moed van deze onverschrokken leiders. Op enig punt in hun leven hebben zij de keuze moeten maken om de waarheid te negeren, aan te passen of te verdedigen — een keuze tussen persoonlijk gerief en promotie enerzijds, of verbanning, straf of zelfs de dood anderzijds. Met die keuze kregen Petrus en Johannes te maken toen zij als gevangene voor Annas, de hogepriester stonden. Het vergde ware moed van hen om getuigenis te geven van Christus in de aanwezigheid van de man die Hem ter dood had veroordeeld. [Zie Handelingen 4.]

Het vergde moed van Paulus om, geketend gevangene vóór koning Agrippa en zijn koninklijke gezelschap, getuigenis af te leggen dat Christus had geleden, en dat Hij de eerste was die uit de doden opstond, en het licht voorhield aan de mensen, en aan de heidenen. [Zie Handelingen 26.]

Het vergde moed van Joseph Smith om in waarheid tot een ongelovige en verbitterde wereld te getuigen dat God en zijn geliefde Zoon in een visioen aan hem waren verschenen.¹⁶

Alle mannen die de wereld verbeterd hebben, waren mannen die trouw waren aan hun geweten — mannen als Petrus, Jakobus en Paulus, en hun broeders onder de vroegere apostelen, en ook anderen. Toen de godsdienstige leiders uit Palmyra (New York) zich tegen de jonge Joseph Smith keerden om wat hij gezien en gehoord had in het heilige bos, zei hij met het getuigenis van de Heer Jezus in zijn boezem: ‘(...) ik had een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet loochenen, noch durfde ik dat (...)’ [Geschiedenis van Joseph Smith 1:25.]

Joseph is zijn getuigenis tot het einde toe trouw gebleven.¹⁷

Zijn overtuiging dat wat hij verkondigde rechtvaardig was, evenals de onbevreesdheid waarmee hij dat deed, zijn het directe gevolg van de goddelijke leiding die [Joseph Smith] ontving. Als Joseph Smith een leerstelling verkondigde, deed hij dat met gezag. Hij hield zich niet bezig met de vraag of die overeenkwam met de heersende opvattingen, of die in overeenstemming was of juist lijnrecht inging tegen de leringen van de orthodoxe kerken. Wat hem werd gegeven, gaf hij door aan de wereld, ongeacht of dat overeenkwam of afweek, ongeacht of dat in overeenstemming was of strijdig met de leerstellingen van de kerken of de heersende opvattingen van de mensen; en nu, ruim honderd jaar later, zijn we in de gelegenheid om de kracht van zijn leringen te beoordelen en eens en voor altijd te beslissen uit welke bron die voortkwamen. (...)

Niet alleen ontving hij leiding en instructie van het goddelijke Hoofd, maar eenmaal ontvangen, verdedigde hij die met onwankelbare overtuiging.¹⁸

Niettegenstaande beschimpingen, bespottingen, afranselingen, arrestaties, gevangenschap, en vervolgingen die voerden tot zijn martelaarschap, streefde Joseph Smith er immer naar, zoals Petrus en Paulus vóór hem, zo goed mogelijk het licht te volgen, dat van hem een deelhebber ‘aan de goddelijke natuur’ had gemaakt. [Zie 2 Petrus 1:4.]¹⁹

Het beste bloed van dit land is onschuldig vergoten. [De profeet Joseph] wist dat hij onschuldig was. Hij kende zijn rechten.

Evenals zijn broer Hyrum, John Taylor en Willard Richards, die daar bij hem waren. Maar door zwarte en verfoeilijke leugens eindigden de profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum als martelaren.

(...) En wat was bij dit alles de houding van de profeet? Een kalme, christelijke houding. Zijn woorden toen hij die avond naar Carthage vertrok, waren:

‘Ik ga als een lam ter slachting; maar ik ben zo kalm als een zomermorgen; ik heb een geweten dat vrij is van overtreding jegens God en jegens alle mensen. Ik zal onschuldig sterven en er zal nog van mij worden gezegd: hij werd in koelen bloede vermoord.’ [Zie LV 135:4.]²⁰

Het leven van de profeet, het leven van zijn broer, Hyrum, de patriarch, en het leven van honderdduizenden anderen die [het eerste visioen] als waar hebben aanvaard, getuigen dat het heilsplan, dat naar verluidt door Jezus Christus is geopenbaard, stellig tot een christelijke karakter leidt. Zo werkelijk was de openbaring aan de profeet en zijn broer, Hyrum, dat zij hun getuigenis onbevreesd bezegelden met hun bloed.²¹

Ideeën voor studie en bespreking

- President McKay vertelde een ervaring die zijn vader op zijn zending had, in verband met de noodzaak om van Joseph Smith te getuigen. (Zie pp. 91–92.) Waarom is het antwoord dat zijn vader kreeg voor ons van belang?
- Waarom was het noodzakelijk dat de Heer in deze laatste dagen een profeet riep? (Zie pp. 92–94.) Waarom is een getuigenis van Joseph Smith een essentieel onderdeel van een getuigenis van het evangelie? Op welke manier is de verschijning van de Vader en de Zoon aan Joseph Smith ‘het fundament van deze kerk’?
- Wat zijn zoal de waarheden die we uit het eerste visioen kunnen leren? (Zie pp. 92–94.) Op welke manieren heeft uw kennis van het eerste visioen uw getuigenis van onze hemelse Vader en Jezus Christus beïnvloed?

- Welke andere leerstellingen heeft de Heer zoal bij monde van de profeet Joseph Smith geopenbaard? (Zie pp. 94–95.) In welke opzichten bent u gezegend door het bestuderen van deze leerstellingen?
- Op welke manieren zijn de kerk en haar leringen een getuigenis dat Joseph Smith een profeet van God was? (Zie pp. 95–98.)
- Welke christelijke eigenschappen heeft de profeet Joseph Smith laten zien? (Zie pp. 98–100.) Wat kunt u doen om zijn voorbeeld te volgen?
- Wat is onze verantwoordelijkheid als we een getuigenis van Joseph Smith en de herstelling van het evangelie hebben?

Relevante teksten: Amos 3:7; 2 Nephi 3:6–15; LV 135; Geschiedenis van Joseph Smith 1:1–75

Noten

1. Clare Middlemiss (red., 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 16.
2. *Gospel Ideals* (1953), 524.
3. *Cherished Experiences*, 11–12.
4. *Gospel Ideals*, 79–80; alinea-indeling gewijzigd.
5. Conference Report (april 1966), 58.
6. *Gospel Ideals*, 80.
7. *Gospel Ideals*, 85.
8. Clare Middlemiss (red., 1962). *Treasures of Life*, 227.
9. The Prophet Joseph Smith — On Doctrine and Organization. *Improvement Era*, januari 1945, 14–15; alinea-indeling gewijzigd.
10. Joseph Smith — Prophet, Seer, and Revelator. *Improvement Era*, januari 1942, 55.
11. *Treasures of Life*, 420.
12. *Improvement Era*, januari 1942, 13, 54.
13. *Gospel Ideals*, 80–82; alinea-indeling gewijzigd.
14. *Improvement Era*, januari 1945, 47.
15. Llewelyn R. McKay (red., 1957). *Pathways to Happiness*, 284–285.
16. *Treasures of Life*, 376–377.
17. Conference Report (april 1969), 151.
18. *Gospel Ideals*, 81–82.
19. Conference Report (april 1951), 95.
20. Conference Report, oktober 1931, 12–13.
21. *Treasures of Life*, 226–227.

Het woord van wijsheid naleven

Het woord van wijsheid is een essentieel onderdeel van het evangelie, dat de 'kracht Gods tot behoud' is, zowel lichamelijk als geestelijk behoud.¹

Inleiding

President McKay heeft verkondigd en getuigd dat het woord van wijsheid een gebod was van de Heer tot zegen van ons, zowel lichamelijk als geestelijk. Hij leefde dit gebod strikt na, dat bewijzen zijn leringen en zijn levenswandel. Gedurende een bezoek aan de koningin van Nederland in 1952 hadden president en zuster McKay een interessante ervaring. De koningin had een half uur voor hen uitgetrokken. President McKay hield de tijd nauwlettend in de gaten en toen het half uur voorbij was, dankte hij de koningin beleefd en maakte aanstalten om te vertrekken. 'Meneer McKay', zei ze, 'Ga zitten! Ik heb meer van dit half uur genoten dan ik in lange tijd van een half uur genoten heb. Ik zou het op prijs stellen als u nog wat langer bleef.' Hij ging weer zitten. Toen werd er een koffietafel binnengebracht, en de koningin schonk drie kopjes thee in, gaf er een aan president McKay, een aan zuster McKay en hield er een zelf. Toen de koningin merkte dat geen van haar gasten de thee uitdronk, vroeg ze: 'Lust u de thee van de koningin niet?' President McKay legde uit: 'Ik moet u vertellen dat onze mensen niet geloven in het drinken van stimulerende middelen, en we denken dat thee dat is.' Ze zei: 'Ik ben de koningin der Nederlanden. Wilt u mij zeggen dat u geen thee drinkt, zelfs niet met de koningin van Nederland?' President McKay antwoordde: 'Zou de koningin van Nederland de leider van 1,3 miljoen mensen vragen iets te doen wat hij zijn mensen leert niet te doen?' 'U bent een groot man, president McKay', zei ze. 'Ik zou u dat niet durven te vragen.'²

President McKay liet uit zijn leringen en voorbeeld blijken welke zegeningen er voortvloeien uit het naleven van het woord van wijsheid.

Leringen van David O. McKay

Het woord van wijsheid is een helder gebod dat de Heer heeft geopenbaard

Op 27 februari 1833 ontving de profeet Joseph Smith de openbaring die is opgetekend in de 89ste afdeling van de Leer en Verbonden. (...) Ik wil een paar [verzen] uit die afdeling voorlezen:

‘Zie, voorwaar, aldus zegt u de Heer: Ten gevolge van de listen en lagen die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd en waarschuw Ik u van tevoren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven —

‘dat als iemand onder u wijn of sterkedrank drinkt, zie, dat niet goed is, noch gepast in de ogen van uw Vader, behalve wanneer u bijeenkomt om uw offeranden op te offeren voor zijn aangezicht.

‘En zie, dat moet wijn zijn, ja, zuivere wijn van de druif van de wijnstok, door uzelf bereid.’ [LV 89:4–6.] (...)

De zin waarop ik uw aandacht wil vestigen is deze: ‘dat als iemand onder u wijn of sterkedrank drinkt (...) *dat niet goed is*, noch gepast in de ogen van uw Vader.’ Dat is het woord van God aan de mensen van dit geslacht. Het heeft net zoveel zeggingskracht als de woorden van de Heiland: ‘Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.’ [Johannes 7:17.] Heiligen der laatste dagen, u weet dat deze uitspraak van de Heiland waar is; we getuigen dat als iemand de wil van God doen wil, hij het getuigenis krijgt, in zijn hart en in zijn leven, dat het evangelie van Jezus Christus waar is. Wij accepteren de woorden van de Heiland: ‘Als gij u niet bekeert, zult gij allen evenzo omkomen.’ [Lucas 13:3.] Die eeuwige waarheden, zo bondig verwoord, accepteren wij als waar. Wellicht leven we niet geheel naar die woorden, maar als volk accepteren we ze, omdat ze het woord van God zijn. Net zo sterk, net zo eeuwig staat deze waarheid (...): ‘Sterkedrank is niet goed voor de mens.’ [Zie LV 89:7.] Sindsdien zijn er [vele jaren] verstreken, en in die tijd is deze leer wekelijks gepredikt, zo niet elke dag in sommige gemeenten

in Israël, en toch hebben we nog altijd mensen in ons midden die zeggen, door wat ze doen, dat het goed is voor de mens.

Wanneer ik deze passage lees, ben ik blij dat de Heer niet heeft gezegd: ‘*Veel* sterkedrank is niet goed’, of ‘Dronkenschap is niet goed.’ Veronderstel dat Hij die zinsnede had afgezwakt en dat Hij had gezegd: ‘Veel sterkedrank, of grote hoeveelheden ineens, is niet goed’, hoe gauw zouden we onszelf er dan toe gebracht hebben dat een klein beetje sterkedrank geen kwaad kan. Maar evenals andere eeuwige waarheden laat het geen twijfel: *sterkedrank is niet goed*.³

Ik vind dat tabak een kwaad is dat net zo gevaarlijk is als gebeten worden door een ratelslang. (...) De Heer heeft gezegd dat tabak niet goed is voor de mens. Dat moet voldoende zijn voor de heiligen der laatste dagen.⁴

De leden van de kerk die verslaafd zijn aan tabak of aan thee en koffie, of alledrie, zijn geneigd excuses te zoeken voor hun gebruik van middelen waarvan de Heer duidelijk heeft gezegd dat ze niet goed zijn voor de mens. Daarmee geven ze alleen maar blijk van hun zwakke geloof in de woorden van de Heer, die zijn gegeven als groet en ‘wijsheid’; en als men er gehoorzaam aan is, wordt men gezegend, net zo zeer en net zo zeker als dat Hij ‘gij zult niet’ had gezegd.⁵

van het woord van wijsheid leidt tot schadelijke lichamelijke en geestelijke gevolgen

Thee en koffie bevatten een substantie die de hartslag opdrijft, wat op zijn beurt de bloedsomloop versnelt en ook de ademhaling. Daardoor warmt het lichaam op en produceert het meer energie. Na een tijdje neemt deze stimulatie echter weer af, en heeft het lichaam eigenlijk meer behoefte aan rust en herstel dan voordat de drank was gebruikt. Een stimulerend middel is voor het lichaam wat de zweep is voor een lui paard — het geeft een stoot energie, maar geen permanente kracht of natuurlijke voeding. Een veelvuldig gebruik van de zweep maakt het paard lui; en het gebruik van sterkedrank, tabak, thee en koffie maakt het lichaam zwakker en afhankelijker van de stimulerende middelen waaraan het verslaafd is.

De Heer heeft in niet mis te verstane bewoordingen gezegd dat deze middelen niet goed zijn voor de mens. De wetenschap verklaart hetzelfde. Alleen Gods woord al moet voldoende zijn voor elke ware heilige der laatste dagen.⁶

Hoe iemand reageert als zijn lusten en impulsen geprikkeld worden, geeft aan wat voor karakter hij heeft. Die reactie geeft aan of die man wilskracht heeft of zich in slavernij bevindt. Dat deel van het woord van wijsheid dat ingaat op het gebruik van sterke-drink, drugs, en stimulerende middelen gaat verder dan de schadelijke gevolgen voor het lichaam, het gaat in op de schade die deze middelen toebrengen aan de ontwikkeling van het karakter.

Dankzij de formidabele wetenschappelijke ontwikkelingen die zich in de laatste honderd jaar hebben voorgedaan, kan men nu de schadelijke gevolgen van sterkedrank en drugs op de zenuwen en het weefsel van het menselijk lichaam vaststellen. Observatie en onderzoek hebben hun invloed op het karakter aangetoond. Al die onderzoeken en experimenten hebben bewezen dat de (...) verklaring: ‘Sterkedrank en tabak zijn niet goed voor de mens’ waar is.⁷

Van alles wat mij in mijn jonge jaren beïnvloed heeft, geloof ik dat uit het hoofd leren van de frase ‘Mijn geest wil niet in een onreine tempel huizen’ de meeste invloed heeft gehad.

Ook waren er andere invloeden, en ze kwamen alle in de vorm van waarschuwingen. De eerste was toen ik als jongen, op weg naar Ogden, naast mijn vader op de bok zat. Net voordat we de brug over de Ogden River opreden, kwam er een man uit een café aan de noordelijke oever van de rivier. Ik herkende hem. Hij was toneelspeler en ik zag hem graag. Maar op dat moment was hij onder invloed van sterkedrank en, naar ik veronderstelde, al een paar dagen.

Ik wist niet (...) dat hij dronk, maar toen hij begon te huilen en mijn vader om vijftig cent vroeg voor nog wat drank, zag ik hem onvast weglopen. Toen we over de brug reden zei mijn vader: ‘David, er was een tijd dat hij en ik op [huis]onderwijs gingen.’

Dat was alles wat hij zei, maar voor mij was het een waarschuwing die ik nooit ben vergeten, over de gevolgen van buitensporig drankgebruik.

Een tijdje later vroeg een leerkracht ons een verhaal te lezen dat ging over een groepje jongeren dat de St. Lawrence River afvoer. (...) Ik kan u de auteur niet geven, noch de titel, maar ik kan u wel vertellen dat het mij bij is gebleven, hoe die jongelui bier dronken en lol traptten in de boot op die rivier die ik net genoemd heb. Maar iemand op de oever wist welk gevaar er voor hen lag en riep: 'Hallo daar, er komen stroomversnellingen aan.'

Maar ze sloegen zijn waarschuwing in de wind. 'Dat komt wel goed', riepen ze en gingen door met grollen en drinken. En weer riep hij ze toe: 'Verderop zijn stroomversnellingen', en weer sloegen ze geen acht op zijn waarschuwing.

Plotsklaps zaten ze midden in de stroomversnellingen. Toen begonnen ze heel hard naar de kant te roeien, maar het was te laat. Ik herinner me niet exact de woorden van de laatste alinea, maar ik weet wel dat ze vloekend, schreeuwend de stroomversnellingen in gingen, en dat ze over de rand verdwenen.

Negatief? Jazeker. Maar ik zeg u dat velen in de levensstromen die kant op roeien. Ik ben dat verhaal nooit vergeten.⁸

We moeten op onze hoede zijn voor 'listen en lagen' van samenspannende mannen

Een van de opmerkelijkste uitspraken in de Leer en Verbonden, een die bewijst dat de profeet Joseph Smith geïnspireerd was, staat in de 89ste afdeling (...):

'Ten gevolge van de listen en lagen die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd en waarschuw Ik u van tevoren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven' (IV 89:4).

'Listen en lagen, die (...) in het hart van samenspannende mensen bestaan.' De strekking van die zin werd me duidelijk in de jaren twintig en dertig van [de twintigste] eeuw. Ik vraag u slechts (...) terug te denken aan de methoden die de tabaksindustrie gebruikte om vrouwen aan het roken te krijgen.

U weet nog hoe geniepig zij hun plan lanceerden. Eerste werd er gezegd dat je gewicht ervan afnam. Ze hadden een leus: 'Neem een sigaret in plaats van een snoepje.'

Later viel het ons, bioscoopbezoekers, op dat ze een jongedame een man een vuurtje lieten geven. Daarna zag je al gauw een vrouwenhand op reclameborden die een sigaret aanstak of aannam. Een jaar of twee gingen voorbij en toen waren ze zo brutaal om een vrouw al rokend op het witte doek of het reclamebord te laten verschijnen.

Ik kan het fout hebben, maar ik denk dat ik laatst iets zag dat erop wijst dat *samenspannende* mensen het nu op onze jongeren gemunt hebben. Houd uw ogen en oren open.⁹

De leden zijn het aan zichzelf en de kerk verplicht om het woord van wijsheid na te leven en uit te dragen

Iedere man, iedere vrouw, moet een deel van de verantwoordelijkheid van deze kerk nemen (...). Laten we ons, ongeacht waar we ons bevinden, (...) waar onze omstandigheden of werkzaamheden ons ook brengen, hetzij naar de bergen of ergens anders, en we op een koude morgen in de verleiding komen om het woord van wijsheid te overtreden, om twee of drie kopjes thee of koffie te drinken, verantwoordelijk voelen om het goede doen.

Laat ieder tegen zichzelf zeggen: 'Ik ben verantwoordelijk voor mijn lidmaatschap in de kerk, ik zal niet zwichten. Hoewel niemand me kan zien, weet ik en weet God wanneer ik zwicht, en elke keer als ik toegeef aan een zwakheid word ikzelf zwakker en heb ik geen respect voor mijzelf.' Als u in zaken zit en uw partners zeggen: 'Kom, laten we een borrel nemen op de goede afloop van deze transactie', laat dan uw antwoord zijn: Nee, nee! Zelfs als u er best een zou lusten, wees dan een vent, wees een heilige der laatste dagen, en zeg: 'Nee, ik ben verantwoordelijk voor mijn lidmaatschap.'¹⁰

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen stelt zich ondubbelzinnig achter de leer dat thee, koffie, tabak, en sterkedrank niet goed zijn voor de mens. Ware heiligen der laatste dagen onthouden zich van het gebruik van tabak en drank, hetzij opwekkend of bedwelmend, en leren anderen door voorbeeld en voorschrift hetzelfde te doen.¹¹

Naleving van het woord van wijsheid sterkt het karakter en leidt tot geluk

De kerk roept mensen op zelfbeheersing te betrachten, zodat zij hun lusten, driften en hun tong onder controle hebben. Een mens is niet op z'n best als hij gebukt gaat onder een of andere verslaving. Een mens is niet op z'n best als hij louter leeft om zijn lusten te bevredigen. Dat is een van de redenen waarom de Heer het woord van wijsheid aan de kerk heeft geopenbaard, zodat jonge mannen en vrouwen, van kindsbeen af, zichzelf leren beheersen. Dat is niet altijd makkelijk. De jongeren van tegenwoordig hebben te maken met vijanden — verkeerde ideologieën en immorele gebruiken (...). Deze vijanden kunnen alleen overwonnen worden als men zich goed voorbereidt.¹²

Elke jonge man in Zion die zich heeft laten dopen, dient te weten dat het zijn plicht is om een sigaret af te slaan, ongeacht waar hij is. Elke jongere in de kerk dient te weten dat hij na zijn doop geen sterkedrank hoort te drinken op een feestje. Elk jong lid van deze kerk dient te begrijpen dat het geen tabak kan gebruiken, in geen enkele vorm. Hij of zij behoort al deze gewoonten te weerstaan, niet alleen voor de zegen die hieromtrent door onze Vader is beloofd, maar ook omdat zo kracht wordt opgedaan om grotere verleidingen te weerstaan.¹³

Het woord van wijsheid is een van de meest praktische leringen van de kerk inzake [zelfbeheersing]. Het is waar. Het heeft hoofdzakelijk met wilskracht te maken. Toon mij iemand met grote wilskracht, iemand die de verleiding kan weerstaan om stimulerende middelen, sterkedrank, tabak, marihuana en andere schadelijke middelen te gebruiken, en ik zal u aantonen dat het iemand is die ook zijn passies en verlangens onder controle heeft.¹⁴

De kerk noch de wereld kan te veel horen over het woord van wijsheid. Het is een leer ten gunste van het geluk en profijt van de mens. Het maakt deel uit van de filosofie van het leven. (...) Wie het niet naleeft, berooft zichzelf van de lichaamskracht en het sterke karakter dat hem rechtmatig toekomt. Waarheid is trouw

President McKay moedigde de heiligen der laatste dagen aan hun kinderen en anderen 'door voorbeeld en voorschrift' het woord van wijsheid bij te brengen.

zijn aan het goede zoals wij het zien; het betekent moedig leven in overeenstemming met onze idealen; het is altijd macht.¹⁵

Ideeën voor studie en bespreking

- Op welke manieren was het woord van wijsheid zijn tijd ver vooruit?
- Waarom probeert men soms het gebruik van middelen die in het woord van wijsheid worden verboden, te rechtvaardigen? Welke gevaren brengt deze manier van denken met zich mee? (Zie pp. 105–107.)
- Waarom is het belangrijk om voor ons lichaam te zorgen? Wat zijn zoal de negatieve lichamelijke gevolgen van veronachtzaming van het woord van wijsheid? (Zie pp. 105–107.)

En hoe is veronachtzaming van dit gebod van invloed op ons geestelijke leven? (Zie pp. 105–107.)

- President McKay had het over de teneur in de tabaksreclames van de jaren 1930 (zie pp. 107–108). Welke voorbeelden zien we nu van ‘samenspannende mannen’ die het gebruik van schadelijke stoffen bevorderen? Hoe kunnen we jongeren helpen inzien dat naleving van het woord van wijsheid zijn voordelen heeft?
- Hoe is het woord van wijsheid zowel een lichamenlijk als een geestelijk gebod? (Zie pp. 105–107, 109–110.) Welke zegeningen zijn er beloofd aan wie dit gebod gehoorzamen? (Zie LV 89:18–21.) Wat zijn de belangrijkste zegeningen die u of uw gezin hebt gekregen door het woord van wijsheid na te leven?
- Wat kunnen we doen om sterker te staan tegen de verleiding om het woord van wijsheid te overtreden? Hoe wordt ons karakter beschermd en gesterkt door het woord van wijsheid na te leven? (Zie pp. 109–110.)
- Welke schadelijke en verslavende middelen zijn er tegenwoordig die niet bij naam in het woord van wijsheid worden genoemd? Hoe kunnen we lering trekken uit Leer en Verbonden 89 en de woorden van de hedendaagse profeten, zodat we buiten bereik van deze middelen blijven?

Relevante teksten: Daniël 1:3–20; 1 Korintiërs 3:16–17; LV 89:1–21

Noten

1. *Gospel Ideals* (1953), 379.
2. Zie Carl W. Buehner, *People of Faith*, Brigham Young University Speeches of the Year (14 januari 1953), 2.
3. Conference Report (april 1911), 61–62; alinea-indeling gewijzigd.
4. Conference Report (oktober 1949), 188.
5. *Gospel Ideals*, 375–376.
6. *Gospel Ideals*, 376–377.
7. Conference Report (april 1964), 4.
8. Conference Report (april 1949), 180.
9. Conference Report (oktober 1949), 185–186.
10. Conference Report (oktober 1906), 115; alinea-indeling gewijzigd.
11. *Gospel Ideals*, 379.
12. Conference Report (oktober 1969), 7–8.
13. Conference Report (april 1960), 28.
14. Conference Report (april 1968), 8.
15. *Gospel Ideals*, 377.

Priesterschap: God vertegenwoordigen

Het priesterschap is een eeuwig beginsel dat vanaf het begin met God heeft bestaan en door alle eeuwigheid heen zal bestaan. De sleutels die zijn gegeven om door de priesterschap te worden gebruikt, komen uit de hemel, en dit priesterschapsgezag is in deze kerk werkzaam nu zij zich uitbreidt over de aarde.¹

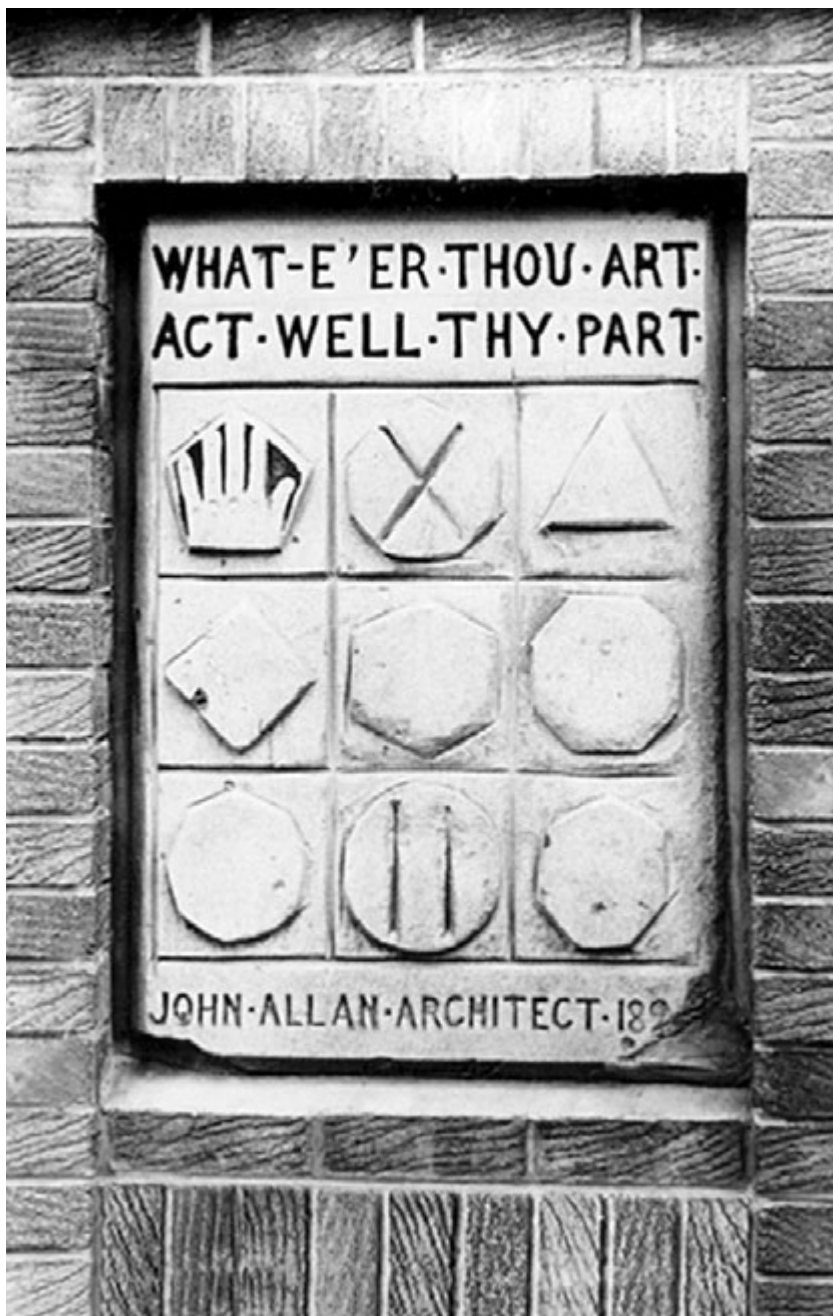
Inleiding

In een priesterschapsbijeenkomst van de algemene conferentie heeft president McKay een ervaring verteld die hij in 1898 als zendeling in Schotland had gehad. Hij en zijn collega, ouderling Peter Johnston, liepen langs een gebouw met een stenen boog boven de voordeur, en in die boog was een inscriptie gebeiteld. President McKay vertelde:

‘Ik zei tegen mijn collega: “Dat is vreemd! Ik ga even kijken wat er op staat.” Toen ik dichterbij kwam, werd de boodschap duidelijk, niet alleen de letterlijke inscriptie, maar het leken wel de woorden van de Persoon voor wie we aan het werk waren:

“Wat u ook doet, doe het goed.” (...)

‘God geve dat we dat motto volgen. Christus’ woorden klinken erin door: “Indien iemand Gods wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek” [zie Johannes 7:17], en dat getuigenis leidt ons allen in dit leven tot de leiding van de Heilige Geest. Ik bid nederig dat de priesterschapsdragers die hier vanavond zijn (...) de taken op zich nemen die God op hun schouders heeft gelegd, en hun plicht zullen doen, waar dat ook mag zijn.²

President McKay heeft priesterschapsdragers vaak aangemoedigd om het motto te volgen dat bij in Schotland op een huis had zien staan: 'Wat u ook doet, doe het goed.'

Het volgende voorval illustreert hoe enkele priesterschapsdragers hun priesterschapsmacht rechtvaardig oefenden ten gunste van president McKay en hoe hem dat tot zegen is geweest. In maart 1916 trad de Ogden River buiten zijn oever, waardoor de brug bij de ingang van de canyon wankel was geworden. Hij vertelde: ‘Wij [hij en zijn broer Thomas E.] sprongen in een kleine Ford en haastten ons door de regen en modder (...). Ik zag de stapel stenen onderaan de brug, die intact leek te zijn, net als de dag daarvoor. Daarom zei ik [gekscherend]: “Ik ga de brug over. Kun je zwemmen?” En meteen drukte ik de gaspedaal in en vloog de brug op. Dat had ik echter nog niet gedaan of ik hoorde Thomas E. uitroepen: “Kijk uit! Daar is een touw!” De nachtwaker die om zeven uur was vertrokken, had een kabel over de weg gespannen, en zijn collega, de dagwaker, was nog niet gearriveerd. Ik greep naar de noodrem, maar het was te laat. De kabel verbrijzelde de voorruit, sloeg het dak weg, en raakte me op mijn kin, spleet mijn lip open, waarbij mijn ondertanden verloren gingen en mijn bovenkaak brak. Thomas E. kon nog net bukken en liep geen verwondingen op, maar ik bleef versuft liggen.

‘Om negen uur die ochtend lag ik op de operatietafel. (...) Ze naaiden mijn bovenkaak op zijn plek en brachten veertien hechtingen in mijn onderlip en opengescheurde wang aan. Een van de verplegers zei: “Jammer, die is voor zijn leven verminkt.” Ik zag er dan ook onherkenbaar uit. Toen ik naar mijn kamer in het ziekenhuis werd teruggereden probeerde een van de verpleegsters mij te troosten met de woorden: “Nou, broeder McKay, u kunt altijd nog uw baard laten staan.” Daar bedoelde ze mee dat ik zo mijn littekens kon verbergen. (...) Drie goede vrienden (...) kwamen langs en gaven mij een zalving. Toen de zalving werd verzegeld, zei [een van hen]: “We zegenen je dat de littekens van tijdelijke aard zullen zijn en dat je geen pijn zult hebben.” (...)

‘Op zaterdagavond kwam dr. William H. Petty langs om te kijken of de tanden in de bovenkaak behouden konden worden. Hij was het die zei: “Je zult wel vreselijke pijn hebben.” Ik antwoordde: “Nee, ik heb *geen* pijn.” (...) Op zondagmorgen kwam president Heber J. Grant uit Salt Lake City op bezoek. (...) Hij

kwam binnen en zei: “David, mond houden; ik kom je een zegen geven.” (...)

‘De volgende oktober, (...) ik zat aan een tafel dichtbij waar president Grant zat. Ik zag dat hij nogal aandachtig naar me keek, en toen zei hij: “David, hiervandaan zie ik geen enkel litteken op je gezicht!” Ik antwoordde: “Nee, president Grant, er zijn ook geen littekens.”’³

Leringen van David O. McKay

Het priesterschap is de macht en het gezag waarmee we God vertegenwoordigen

Wanneer het priesterschap aan een man wordt verleend, is dat niet om hem aanzien te geven — hoewel dat wel het gevolg is als hij het eert — maar het wordt verleend als het gezag om God te vertegenwoordigen en als de verplichting om de Heer bij te staan de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen [zie Mozes 1:39].⁴

Mannen, u draagt het priesterschap van God, u draagt goddelijk gezag waarmee u God vertegenwoordigt, welke functie u ook mag vervullen. Als een man, een gewone man in zijn stad tot politieagent wordt benoemd dan wordt er iets aan hem toegevoegd. Als een politieagent op straat, op een kruispunt, zijn hand omhoog houdt, stopt u. Dat komt omdat hij meer is dan gewoon een burger, hij heeft gezag ontvangen. Zo is het ook in het leven. Niemand kan een functie krijgen zonder dat dat iets aan hem toevoegt. Het is de realiteit. Dat geldt ook voor het gezag van het priesterschap.⁵

Priesterschap is wezenlijk verbonden met de Godheid. Het is gezag en macht die hun oorsprong alleen hebben in de Eeuwige Vader en zijn Zoon Jezus Christus. (...)

Nadenkend over de oorsprong van het priesterschap (...) kunnen we niets anders bedenken dan God zelf. Het heeft Hem als middelpunt. Van Hem moet het uitgaan. Het priesterschap is dus wezenlijk verbonden met de Vader. Daaruit vloeit voort dat alleen Hij het aan een ander kan verlenen. Daarom moet het priesterschap dat de mens ontvangt, altijd verleend worden

door iemand die daartoe de bevoegdheid heeft. Er heeft nog nooit iemand geleefd die het recht had zich de macht en het gezag van het priesterschap zelf aan te matigen. Er zijn mensen geweest die zich dat recht hebben toegeëigend, maar de Heer heeft dat nooit erkend. Zoals een ambassadeur van een regering alleen kan handelen binnen de bevoegdheid die hij van zijn regering gekregen heeft, kan iemand die bevoegd is om God te vertegenwoordigen dat alleen doen ingevolge de machten en rechten die aan hem zijn verleend. Als een dergelijke bevoegdheid echter verleend is dan draagt zij, binnen de gestelde grenzen, alle voorrechten van een volmacht in zich, waardoor iemand gemachtigd is om voor iemand anders te handelen. Alle officiële handelingen die in overeenstemming met die volmacht worden verricht, zijn net zo bindend als dat de volmachtgever ze zelf had verricht. (...)

Ons bewust van het feit dat de Schepper de eeuwige en oneindige oorsprong van deze macht is, dat alleen Hij er zeggenschap over heeft, en dat wanneer we het dragen dat ons als een rechtmatig vertegenwoordiger recht geeft op direct contact met God, hoe logisch maar tegelijk subliem zijn dan de voorrechten en zegeningen die binnen handbereik komen doordat we de macht en de bevoegdheid van het Melchizedeks priesterschap bezitten — ze zijn de glorierijkste die de mens zich kan indenken.

Een man die aldus in nauw contact met God staat, zal merken dat zijn leven wordt veraangenaamd, dat zijn onderscheidingsvermogen wordt verscherpt om vlug te beslissen tussen goed en kwaad, dat zijn gevoelens teder en vol mededogen zijn, en zijn geest toch sterk en onversaagd in de verdediging van het recht is; hij zal merken dat het priesterschap een nooit aflatende bron van geluk is — een bron van levend water, die opspringt tot in het eeuwige leven.⁶

Priesterschapsmacht komt tot uiting in quorums zowel als in het individu

Strikt genomen is het priesterschap, de macht die ons verleend is, een individuele verworvenheid. Op goddelijk bevel verenigen de mannen die in een bepaald ambt in het priesterschap

*'Mannen die in een bepaald ambt in het priesterschap dienen,
verenigen zich in een quorum.'*

dienen zich echter in een quorum. Aldus komt deze macht tot uiting in quorums zowel als in het individu. Het quorum biedt mannen met gelijke ambities de mogelijkheid om elkaar te leren kennen, lief te hebben en elkaar te helpen.⁷

Als het priesterschap alleen persoonlijke eer, zegen of individuele verhevenheid inhield, zou er geen noodzaak voor groepen of quorums zijn. Alleen al het bestaan van zulke groepen, gemachtigd door God, geeft aan dat we afhankelijk zijn van elkaar, dat wederzijdse hulp en steun onmisbaar en noodzakelijk is. We zijn, door onze goddelijke afkomst, sociale wezens.⁸

[De Heer] besepte dat deze [priesterschapsdragers] kameraadschap, gezelschap, de kracht van de groep nodig hadden; en daarom organiseerde Hij quorums en bepaalde het aantal in elk quorum van de diakenen tot de zeventigen.

Deze groepen komen samen, ten eerste om te instrueren en te stichten, om in het algemeen toe te nemen in kennis, en

meer in het bijzonder in morele en religieuze kennis, in geloof, in heiligheid, maar ook om gemeenschappelijk kracht op te doen, om oprecht te handelen. Deze groepen voorzien in een behoefte die algemeen gevoeld wordt onder de mensen (...). Priesterschapsquorums (...) voorzien in elk verlangen naar gezelschap, broederschap en dienstvaardigheid als de mannen maar hun plicht willen doen.⁹

Leden van de Aäronische priesterschap, en leden van de quorums in de Melchizedekse priesterschap, we hebben de plicht om onze quorums op te bouwen; laten we ze niet afbreken door onze afwezigheid in de [priesterschaps]bijeenkomst, of door een slechte voorbereiding, of door verzaking van onze plicht. Laten we allemaal het besef hebben (...) dat het onze plicht is iets te doen om de kerk op te bouwen, zoals het de plicht van de kerk is op waarheid te bouwen en het mensdom van de zonde te verlossen. Mannen van de priesterschap, laten we één zijn in deze opbouw; laten we behoren tot de klasse van de weldoeners; en laat geen man, van hogepriester tot diaken, in deze grote priesterschapsbeweging (...) zich bevinden in de klasse van de boosdoeners of morrenden.¹⁰

Een priesterschapsdrager moet zich in alle omstandigheden bewust zijn van zijn woorden en daden

Het priesterschap is het gezag om God te vertegenwoordigen. Iemand die het priesterschap ontvangt is bevoegd de Heer te vertegenwoordigen op het terrein waaraan hij is toegewezen. Het is de plicht van iemand die een groep of organisatie vertegenwoordigt ernaar te streven die groep of organisatie zo goed mogelijk te vertegenwoordigen. De beste manier om een goede vertegenwoordiger te zijn is zo te leven dat men ontvankelijk is voor de influisteringen van de Heer die men vertegenwoordigt. Denk u eens in wat dat betekent in termen van deugdzaam leven.

‘(...) mijn Geest zal niet blijven inwerken op de mens’ (LV 1:33) zegt de Heer. Eenieder die dus dit priesterschap draagt, behoort zo te leven dat hij ontvankelijk is voor de inspiratie van de Heer. En laat me in dit verband zeggen dat uw contact met de

Heilige Geest net zo reëel is als uw verbinding via de radio met de onbekende stemmen en de muziek die in de ether zijn. De trillingen zijn er.

Zo is het ook met Gods Geest. Hij is meer dan bereid leiding en instructie te geven aan hen die zich op Hem afstemmen door een rechtschapen leven en die Hem oprecht zoeken. Ik herhaal, het is de plicht van iedere man die bevoegd is God te vertegenwoordigen, zo te leven dat hij ontvankelijk is voor die Geest.¹¹

Het priesterschap van God te dragen is een van de grootste gaven die een man ten deel kan vallen, en deugdzaamheid is daarbij van het grootste belang. Het wezen van het priesterschap is eeuwig. Wie zich ervan bewust is dat hij God vertegenwoordigt is uitermate gezegend. Hij behoort zich daar in die mate bewust van te zijn dat hij in alle omstandigheden op zijn woorden en daden let. Een man die het priesterschap draagt, behoort zijn vrouw niet onbeleefd te behandelen. Een man die het priesterschap draagt, behoort altijd een zegen over zijn eten te vragen, of met zijn vrouw en kinderen neer te knielen om Gods leiding te vragen. Een gezin verandert als de man het priesterschap draagt en eert. We mogen het niet dictatoriaal gebruiken, want de Heer heeft gezegd: '(...) wanneer wij trachten onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van onrechtvaardigheid zeggenschap of heerschappij of dwang op de ziel der mensenkinderen uit te oefenen, zie, dan trekken de hemelen zich terug; de Geest des Heren is gegriefd; en wanneer die zich heeft teruggetrokken, vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.' (LV 121:37.)

Die openbaring, door de Heer aan de profeet Joseph Smith gegeven, is een van de mooiste lessen in pedagogie of psychologie en bestuur ooit gegeven; we behoren haar keer op keer te lezen in de 121ste afdeling van de Leer en Verbonden.¹²

Geen lid van deze kerk, geen echtgenoot of vader, kan het maken om thuis te vloeken, of om zijn vrouw of zijn kinderen uit te schelden. U bent geordend en hebt die plicht op u genomen, u draagt het priesterschap en u kunt dat niet doen zonder de geest in u te verloochen. U draagt bij tot een ideaal gezin door uw karakter, en door uw emoties en uw humeur in bedwang te

houden, door op uw taalgebruik te letten, want door die zaken wordt uw gezin wat het is, en wat het in de buurt uitstraalt. U moet doen wat u kunt om vrede en harmonie te bewerkstelligen, ongeacht wat u er voor moet doen.¹³

Ik bid dat we ons (...) de waarde van het priesterschap bewust zullen zijn, en dat iedere diaken in deze kerk zal beseffen dat wanneer hij het Aäronisch priesterschap ontvangt, hij zich onderscheidt van zijn vrienden, dat hij anders is dan anderen. Hij kan niet straffeloos vloeken zoals andere jongens, hij kan niet meedoen aan de schelmenstreken in de buurt waaraan andere jongens wellicht meedoen, hij is anders. Dat is wat het inhoudt voor een twaalfjarige jongen, en bisschoppen, dat is wat u hun dient uit te leggen als u hen kiest als diaken. Roep ze niet alleen bij u om ze te ordenen, maar praat met ze en laat ze inzien wat het betekent om het Aäronisch priesterschap te ontvangen. Van deze jongens, aldus gekozen en onderwezen, behoort in hun jeugd al een goede invloed uit te gaan. (...)

(...) Als we het priesterschap accepteren hebben we de plicht zo te leven dat onze vrienden ons voorbeeld willen volgen. Wat we zeggen zal hen niet beïnvloeden. Wel wat we doen. Wat we zijn.¹⁴

Zo lang de dragers van het priesterschap de leiding van Christus waard zijn door eerlijk en consciëntieus om te gaan met hun medemens, door het kwaad in welke vorm ook te weerstaan, door getrouw hun plichten uit te voeren, is er in de hele wereld niets te vinden dat de vooruitgang van de kerk van Jezus Christus kan tegenhouden.¹⁵

**De macht van het priesterschap is pas echt productief
als zijn wordt gebruikt om anderen te dienen**

We kunnen de macht van het priesterschap zien als een verborgen waterreservoir. Die macht wordt alleen werkzaam en productief als de vrijgemaakte kracht actief wordt in dalen, velden, tuinen en gelukkige gezinnen. Wat het mensdom aangaat is het priesterschap dus alleen een beginsel van macht als het actief wordt in het leven van mannen die hun hart en hun verlangen op God richten, en die hun medemens helpen.¹⁶

Ons leven gaat op in het leven van anderen. We zijn het gelukkigst als we anderen dienen. Ik zeg u dat het priesterschap dat u draagt, inhoudt dat u anderen dient. U vertegenwoordigt God in de functie die u is toegewezen. ‘Maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnenwil, die zal het behouden.’ (Matteüs 16:25.)¹⁷

Misschien is er onder u ouderlingen iemand ziek, en misschien moet zijn oogst worden binnengehaald. Steek de koppen bij elkaar en haal die oogst binnen. Een van uw leden heeft een zoon op zending, en hij zit krap. Vraag hem gewoon of u kunt helpen. Uw geste zal nooit meer vergeten worden. Dergelijke daden had de Heiland in gedachte toen Hij zei: ‘In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.’ (Zie Matteüs 25:40.) Er is geen andere manier waarop u Christus kunt dienen. U kunt knielen en tot Hem bidden, dat is goed. U kunt Hem vragen om u door de Heilige Geest te leiden — ja, dat doen we en dat moet ook. Dat moeten we doen. Maar het is deze praktische, dagelijkse hulp, het is onze tong in bedwang houden, het is geen kwaadspreken over onze broeder, maar goed over hem te spreken, dat onze Heiland aanmerkt als daden die ertoe doen.¹⁸

‘Wat ge ook doet, doe het goed.’ U bent diaken, voer dan de plichten van een diaken goed uit. U bent leraar, doe uw werk dan goed. Een priester die over de kerk waakt, de leden bezoekt — jongemannen in deze kerk, als we plichten van de leraar en van de priester zouden doen, de mensen hun plicht leren, wat zou dat een goede invloed hebben op de jongemannen van achttien jaar, en negentienjarigen. Niet onhandelbaar, niet lafhartig, maar leiders. Broeders, er is niets ter wereld wat zoveel invloed op onze jongeren heeft als ze te leren hun plicht in het priesterschap goed te doen.¹⁹

Priesterschapdragers hebben tot taak God te vertegenwoordigen als huisonderwijzer

Er staat in Efeziërs, vierde hoofdstuk, dat Christus profeten en apostelen heeft gegeven, en evangelisten, herders en leraars om ‘de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon (...) [en] tot opbouw van het lichaam van Christus.’ [Efeziërs 4:12.] De [huis]onderwijzers in de kerk, dragers van het priesterschap, hebben de hoge

plicht de *heiligen toe te rusten*, en het *lichaam van Christus op te bouwen*; daarom denk ik dat het niet te veel gezegd is dat het hun plicht is, hun *plicht*, in elk gezin een goddelijke geest te brengen, zoals we die hier in deze bijeenkomsten van de conferentie hebben ervaren. Er kan geen grotere plicht op iemand rusten dan een onderwijzer van Gods kinderen te zijn.

Sommige [huisonderwijzers] hebben het gevoel dat hun roeping niet belangrijk is, dat die niet veel inhoudt, hoewel er in feite in de hele kerk geen belangrijker werk te doen is. We kunnen van geen enkele roeping in de kerk zeggen dat zij belangrijker is dan een andere, omdat ze alle te maken hebben met de ontwikkeling, het onderwijs, het heil van Gods kinderen. Dat geldt ook voor de roeping van onderwijzer; en als er dan al sprake is van enige eer, vanwege de kansen die zij hebben om deze mensen heil te brengen, dan gaat die naar de mannen die het priesterschap van God dragen, en die in contact komen met de individuele leden van de kerk. (...)

Het eerste wat u dient te doen, broeders, is naar uzelf kijken, en zien of u wel kunt onderwijzen. Niemand kan in iets onderwijzen dat hijzelf niet weet. Het is uw plicht te onderwijzen dat Jezus Christus de Verlosser van de wereld is, dat Joseph Smith een profeet van God was, en dat God de Vader en zijn Zoon in deze laatste bedeling persoonlijk aan hem zijn verschenen. Geloofst u dat? Voelt u dat? Straalt u dat getuigenis uit als u bij iemand thuis komt? Zo ja, dan zal die uitstraling leven geven aan de mensen die u onderwijst. Zo niet, dan zal er schaarste zijn, droogte, een gebrek aan dat geestelijke klimaat waarin de heiligen groeien. (...)

Broeders, de boodschap, en in het bijzonder de manier waarop die boodschap gebracht wordt, zal verschillen als die gegeven wordt aan iemand die zijn hele leven trouw in de kerk gearbeid heeft in vergelijking met iemand die net bekeerd is. Gezinnen verschillen van elkaar (...), dus onze boodschappen en methoden, onze manier van lesgeven zal ook verschillen. Ik haal dit aan om ons te doordringen van de gedachte dat het onze plicht is degenen die we gaan onderwijzen, te kennen.²⁰

De plicht van een [huis]onderwijzer is niet gedaan als hij slechts een keer per maand naar elk gezin gaat. Ik herinner mij een bisschop die de [huis]onderwijzers de taak gaf meteen naar een gezin te gaan waar een sterfgeval had plaatsgevonden en te kijken of er iets gedaan kon worden om troost te brengen aan de rouwenden en voorbereidingen te treffen voor de begrafenis. Het is de taak van de [huis]onderwijzers erop toe te zien dat er geen gebrek is; als er daar ziekte is, ernaar toe te gaan en te zalven — om altijd te waken over die gezinnen.²¹

Ik geloof dat het [huis]onderwijs een uitgelezen kans biedt om hen die onachtzaam, ontmoedigd, terneergeslagen en verdrietig zijn, nieuw leven te geven, en het verlangen om weer actief te worden in de kerk van Jezus Christus. Daardoor worden ze weer teruggedleid naar het geestelijke klimaat dat hun ziel stimuleert en hun de kracht geeft zwakheden te overwinnen waar ze nu nog door gebonden worden.

Ieder individu helpen, bemoedigen en inspireren, dat is de grote taak en het voorrecht van [huis]onderwijzers.²²

Ideeën voor studie en bespreking

- Wat is priesterschapsmacht? (Zie pp. 115–116.) Waarvoor verleende de Heer priesterschapsgesag aan de mens? (Zie pp. 116–117, 120–121.) Wat is het verschil tussen het ontvangen van priesterschapsgesag en macht hebben in het priesterschap?
- Heeft u ervaring met priesterschapsmacht die voor u is aangewend? Welke invloed heeft dat op u of uw gezin gehad? Hoe kunnen we dergelijke ervaringen als ‘leermoment’ gebruiken voor onze kinderen en kleinkinderen?
- Waarom is het noodzakelijk dat een priesterschapdrager zich aan de gedragsnormen houdt om begeleid te kunnen worden door de Heilige Geest? (Zie pp. 118–119.) Welke zegeningen zijn er beloofd aan wie getrouw zijn aan de verbonden en plichten van het priesterschap? (Zie ook LV 84:33–34.)
- Waarom is huisonderwijs zo belangrijk in de kerk? (Zie pp. 121–122.) Wat kunnen we doen om effectiever te zijn als huisonderwijzer? Hoe kan de raad van president McKay aan

huisonderwijzers ook van toepassing zijn op huisbezoeksters? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat onze huisonderwijzers en huisbezoeksters zich welkom voelen en hun roeping met succes vervullen?

- Hoe kunnen bidden, schriftstudie en een christelijke levenswandel ertoe bijdragen dat we het priesterschap eren? Hoe kunnen ouders hun zoons voorbereiden op het priesterschap?
- Hoe delen vrouwen in de zegeningen van priesterschapsmacht?
- Wat is het doel van priesterschapsquorums? (Zie pp. 116–117.) Welke plichten heeft men als lid van een quorum? (Zie pp. 116–117.)

Relevante teksten: 1 Petrus 2:9; LV 84:33–48; 121:34–46

Noten

1. Conference Report (oktober 1967), 94.
2. Conference Report (oktober 1956), 91.
3. Zie Clare Middlemiss (herziene uitgave, 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 138–40; alinea-indeling gewijzigd.
4. *Gospel Ideals* (1953), 168.
5. Conference Report (oktober 1954), 83.
6. Conference Report (oktober 1965), 103–104.
7. Conference Report (oktober 1965), 104.
8. *Gospel Ideals*, 168.
9. *Gospel Ideals*, 180–181.
10. Conference Report (april 1909), 68.
11. *Gospel Ideals*, 180.
12. Conference Report (oktober 1967), 97.
13. Conference Report (april 1969), 150–151.
14. Conference Report (oktober 1948), 174.
15. *Gospel Ideals*, 167–168.
16. Conference Report (oktober 1965), 103–104.
17. Conference Report (oktober 1950), 112.
18. Conference Report (oktober 1955), 129.
19. Conference Report (oktober 1954), 84.
20. Conference Report (oktober 1916), 57–60; alinea-indeling gewijzigd.
21. Conference Report (april 1956), 86–87.
22. *Gospel Ideals*, 196.

Tijdens zijn bediening heeft president McKay wereldwijd vijf tempels ingewijd, onder meer de Londentempel, hier afgebeeld.

De heilige betekenis van de tempel

*Ik bid met heel mijn ziel dat alle leden van de kerk
en hun kinderen en hun kindskinderen zich bewust zijn
van de grote waarheden die in het huis van de
Heer worden gepresenteerd.¹*

Inleiding

Toen David O. McKay in 1951 president van de kerk werd, waren er acht tempels in gebruik: vier in Utah, de andere in Arizona, Hawaï, Idaho en Alberta. In de zomer van 1952 reisde president McKay door negen Europese landen. Tijdens deze reis koos hij de bouwterreinen uit voor de tempels in Zwitserland en Engeland. Daarmee ontsloot hij een nieuw tijdperk waarin de zegeningen van de tempel ook binnen bereik kwamen van de leden buiten de Verenigde Staten en Canada.²

President McKay is bij de keuze en aankoop van de tempel-terreinen door goddelijke inspiratie geleid. Toen hij het terrein voor de Londentempel had uitgekozen, hadden de bouwkundigen hun twijfels, omdat zij de grond te drassig vonden. Uit nader onderzoek bleek echter dat er op de juiste diepte vaste bodem was om het fundament van de tempel te kunnen dragen. Toen president McKay en andere kerkleiders in Zwitserland niet de hand wisten te leggen op het terrein waar zij hun oog op hadden laten vallen, baden ze de Heer om hulp. Spoedig vonden ze een ander terrein dat groter was en maar de helft kostte. Ongeveer tegelijkertijd begon men op het terrein dat men aanvankelijk had willen aankopen onverwachts met de aanleg van een snelweg, waardoor het nieuwe terrein des te meer een goede vondst bleek te zijn.³

President McKay heeft de Berntempel in 1955 ingewijd en de Londentempel in 1958. Ook heeft hij de Los Angeles-tempel (1956), de Hamilton-tempel (Nieuw-Zeeland, 1958) en de Oakland-tempel (Californië, 1964) ingewijd. Het leiderschap van president McKay zorgde ervoor dat er wereldwijd tempels kwamen, waardoor ontelbare leden, hun voorouders en hun nageslacht werden gezegend. Een zin uit zijn dagboek werpt licht op zijn getuigenis van het belang van tempelwerk; op de dag dat hij de Berntempel inwijdde, schreef hij: 'Ik wil de tempel naar de mensen brengen.'⁴

Leringen van David O. McKay

De begiftiging leidt ons naar het koninkrijk van God

Dan hebben we de 'begiftiging', (...) een verordening die verband houdt met de eeuwige reis van de mens en zijn onbegrensde mogelijkheden en ontwikkeling, en is ingesteld door een rechtvaardige en liefdevolle Vader voor de kinderen die Hij naar zijn eigen beeld heeft geschapen — voor het hele mensdom. Daarom worden er tempels gebouwd.⁵

God geve dat wij het herstelde evangelie van Jezus Christus waarderen, dat allesomvattend is. Het sluit een levensfilosofie in, die in onze tempels bij de begiftiging wordt gepresenteerd; als iemand daaraan gehoorzaam is, zal dat hem (en dit is mijn getuigenis, want ik weet het) weg leiden van de zelfzuchtige, afgunstige, vijandige, hatelijke kenmerken van het dierlijk niveau, naar het hoogste geestelijke niveau en naar het koninkrijk van God.⁶

In de tempel kunnen een echtpaar en hun kinderen voor de eeuwigheid worden verzegeld

Een van de vragen die verslaggevers en mensen in het algemeen steevast stellen is: 'Wat is het verschil tussen uw tempels en uw andere kerken?' Zoals alle leden van de kerk weten is het antwoord dat tempels worden gebouwd om heilige verordeningen te verrichten — niet geheim, maar heilig. Onze tempels zijn geen openbare gebedshuizen. Ze hebben een bijzonder doel.

Nadat een tempel is ingewijd hebben alleen de getrouwe leden van de kerk toegang.

Een van de kenmerkende eigenschappen van de herstelde kerk van Jezus Christus is het eeuwige karakter van haar verordeningen en ceremonies. Zo wordt een echtpaar bijvoorbeeld voor de burgerlijke stand en bij een kerkelijke plechtigheid 'voor dit leven' of 'tot de dood u scheidt' in de echt verbonden. Maar liefde is net zo eeuwig als de geest van de mens; en als de mens na de dood verder leeft, en dat doet hij, zo ook de liefde.

Dat interesseert bijna iedere intelligente navorser en onderzoeker, vooral wanneer hij of zij de waarheid beseft dat liefde — de goddelijkste eigenschap van de mensenziel — net zo eeuwig is als de geest zelf. Wanneer er dus iemand sterft, blijft de liefde bestaan, en als iemand in de onsterfelijkheid van de ziel gelooft, of gelooft dat de persoonlijkheid in stand blijft, moet hij toegeven dat de liefde ook blijft bestaan.

(...) De opdracht van de Heiland [is] onze naasten lief te hebben als onszelf. Maar als het aardse een afspiegeling van het hemelse is, zullen we in de geestenwereld onze dierbaren herkennen en kennen, zoals we ze hier hebben liefgehad. Ik hou meer van mijn vrouw dan van andere mensen. Ik hou van mijn kinderen. Ik kan sympathie hebben; ik kan het verlangen hebben om anderen te helpen, maar ik hou van de vrouw aan wier zij ik heb gezeten aan het ziekbed of, wellicht, het sterfbed van een dierbare. Dergelijke ervaringen smeden harten aaneen, en het is een verheffende gedachte, een om te koesteren, dat de dood de harten die aldus aaneen zijn gesmeed, niet kan scheiden; want ieder van u, echtgenoten, zal uw vrouw herkennen in de andere wereld, en u zult haar liefhebben zoals u haar hier liefhebt, en u zult voortkomen in een nieuwheid van eeuwig leven in de opstanding. Waarom zou u zich door de dood laten scheiden als de liefde na de dood blijft bestaan?

Dat hoort niet, en het hoeft niet, want toen Jezus op aarde was, zei Hij tegen zijn apostelen: 'Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen.' (Matteüs 16:19.) En met

de herstelling van het heilige priesterschap op aarde verklaart de kerk dat deze macht weer aan uitverkoren mannen is gegeven; en dat in het huis des Heren, waar de huwelijksplechtigheid wordt voltrokken door hen die het gezag bezitten om onze Heer en Heiland, Jezus Christus, te vertegenwoordigen, de verbintenis tussen man en vrouw, en tussen ouders en kinderen, voor tijd en eeuwigheid van kracht wordt, en dat voor hen die aldus in het huwelijk treden het gezin in alle eeuwigheden zal voortduren.⁷

De ziener Joseph [Smith] (...) heeft de eeuwigheid van het huwelijksverbond geopenbaard, een leer zo mooi, zo logisch, zo verrijkend in haar betekenis dat als zij volledig werd aanvaard, veel van de huidige maatschappelijke kwaden zouden worden tenietgedaan.⁸

Tempelwerk biedt de mensen die zonder het evangelie zijn overleden, heil

Een Chinese student die terugkeerde naar zijn vaderland, na te zijn afgestudeerd aan een van onze beste universiteiten, raakte in gesprek met een christelijke geestelijke, eveneens op weg naar China. Toen deze predikant de waarheid verkondigd had dat iemand alleen gered kan worden door de leringen van Christus te aanvaarden, vroeg de [student]: ‘Hoe zit het dan met mijn voorouders die de naam van Jezus nooit hebben gehoord?’ De predikant antwoordde: ‘Ze zijn verloren.’ De reactie van de student: ‘Ik wil niets te maken hebben met een godsdienst die eeuwige verdoemenis uitspreekt over mannen en vrouwen die net zo edel zijn als wij, wellicht edeler, maar die nooit in de gelegenheid waren om de naam van Jezus te horen.’

Iemand die de waarheid inzake deze leer kent zoals die aan de profeet Joseph Smith is geopenbaard, zou geantwoord hebben: ‘Ze zullen in de gelegenheid zijn om het evangelie te horen, en gehoorzaam te zijn aan elk beginsel en elke plaatsvervangende verordening. Iedereen hier of in het hiernamaals zal worden geoordeeld en beloond naar zijn werken.’⁹

Daar bekering en de doop in water alsmede door de Geest noodzakelijk zijn voor het heil, hoe zullen de miljoenen die nooit van het evangelie hebben gehoord, die nooit de kans hebben

gehad om zich te bekeren of zich te laten dopen, dan het koninkrijk van God binnengaan? Het lijkt mij dat een God van liefde nooit tevreden kan zijn als de meerderheid van zijn kinderen zijn koninkrijk niet in kunnen en zich eeuwig in onwetendheid, ellende of hel ophouden. Een dergelijke gedachte is weerzinwekkend voor de weldenkende mens. Aan de andere kant, als deze miljoenen die zonder kennis van het evangelie zijn gestorven, het koninkrijk van God konden binnengaan zonder de beginselen en verordeningen van het evangelie te gehoorzamen, dan zijn Christus' woorden tegen Nicodemus [zie Johannes 3:2-5] niet een algemene en eeuwige waarheid, en hebben de woorden van Petrus op Pinksteren [zie Handelingen 2:38] geen universele toepassing, hoewel hij duidelijk heeft gezegd: 'Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal.' [Zie Handelingen 2:39.]

Het evangelie van Jezus Christus leert dat de *gebele* mensheid kan worden gered door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie. [Zie Geloofsartikelen 1:3.] Noch is de term 'gehele' in betekenis beperkt tot een paar bevoorrechten; het betekent ieder kind van een liefdevolle en goddelijke Vader. En toch zijn honderden miljoenen gestorven zonder ooit gehoord te hebben dat er zoiets is als een evangelieplan.

Alle naties en rassen hebben recht op Gods barmhertigheden. Aangezien er slechts één heilsplan is, moeten er stellig maatregelen zijn getroffen waardoor de 'ontelbare doden' dat plan kunnen horen en kunnen accepteren dan wel verwerpen. Een dergelijk plan komt tot uiting in het beginsel van de verlossing van de doden. (...)

Paulus verwees naar [het] gebruik van de doop [voor de doden] in zijn argumentatie ten gunste van de opstanding. Hij zei: 'Wat zullen anders zij doen, die zich voor de doden laten dopen? Indien er in het geheel geen doden opgewekt worden (...)? (1 Korintiërs 15:29.) (...) Nogal wat bijbeluitleggers hebben geprobeerd de ware betekenis van [deze tekst] weg te praten; maar de context bewijst duidelijk dat in de tijd van de apostelen de doop voor de doden in gebruik was; dat wil zeggen, dat de

levenden zich in water lieten dopen voor en namens diegenen die gestorven waren — niet ‘der zonde gestorven’ maar die ‘het tijdelijke voor het eeuwige hadden verwisseld’.

In de Kirtlandtempel is op 3 april 1836 de profeet Elia aan Joseph Smith en Oliver Cowdery verschenen. Hij bracht hun ‘machten van het priesterschap’, die de levenden de bevoegdheid gaven om het werk voor de doden te doen. Deze ‘sleutels’ werden hersteld ter vervulling van de profetie van Maleachi:

‘Zie, Ik zend u de profeet Elia, voordat de grote en geduchte dag des Heren komt. Hij zal het hart der vaderen terugvoeren tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen, opdat Ik niet kome en het land treffe met de ban’ (Maleachi 4:5–6). Het hart van de vaders en dat van de kinderen zullen tot elkaar worden teruggevoerd als de vaders in de geestenwereld, die het evangelie horen en beseffen dat ze de verordeningen van het evangelie moeten gehoorzamen, weten dat hun kinderen op aarde die verordeningen voor hen verrichten.

Al dat ‘werk voor de doden’ wordt verricht in tempels, tot dat doel ingewijd en ingericht, waar de verslagen worden bijgehouden en waar dit alles als heilig wordt beschouwd.

Overeenkomstig de verplichting om dat belangrijke onderdeel van de evangeliebediening uit te voeren, zijn de heiligen der laatste dagen een tempelbouwend volk geworden.¹⁰

Het is uw taak om de namen van uw voorouders op te zoeken. Wanneer zij plaatsvervangend zijn gedoopt, kunnen zij in de andere wereld lid worden van het koninkrijk van God, zoals wij hier lid zijn.

Sinds de herstelling van dit beginsel en gebruik, hebben de kerkleden ijverig in de documenten van de wereld gezocht naar de namen van hun voorgelacht, opdat hun voorvaders plaatsvervangend de zegeningen van het evangelie van Christus kunnen ontvangen. In verband met dit werk heeft de kerk een uitgebreide genealogische organisatie.¹¹

Dit beginsel van heil voor de doden impliceert de alomvattendheid van de reddende kracht van het evangelie, en de toepasselijkheid van de leringen van de Heiland op het hele mensdom.

Stellig, 'Er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.' [Handelingen 4:12.] Alle verordeningen die door de priesterschap van de Allerhoogste worden verricht, zijn zo eeuwig als de liefde, zo veelomvattend en blijvend als het leven, en door er gehoorzaam aan te zijn, kan het hele mensdom, levend en dood, het koninkrijk van God binnengaan en daar eeuwig wonen.¹²

We moeten waardig zijn om de tempel te betreden en trouw zijn aan de verbonden die we daar sluiten

Wie de tempel binnengaan, doen dat met een aanbeveling dat ze een waar christen zijn; dat ze een getrouw lid van de kerk van Christus zijn; dat ze eerlijk zijn tegenover hun medemens; dat ze in overeenstemming leven met de idealen van het evangelie van Jezus Christus.¹³

Voordat [een tempel]huwelijk kan worden voltrokken, is het noodzakelijk dat een jonge man en een jonge vrouw eerst een aanbeveling van de bisschop krijgen (...). Daar, in het bijzijn van de priesterschap, voordat ze de huwelijksplicht op zich nemen, ontvangen die jonge mensen instructies inzake de heilige plicht die voor hen ligt; bovendien stellen ze vast of ze al dan niet voorbereid zijn om in heiligheid en reinheid naar het altaar van God te gaan en hun beloften en liefde te laten verzegelen.¹⁴

Het huwelijk in de tempel is een van de mooiste dingen in de wereld. De liefde, de goddelijkste eigenschap van de mensenziel, leidt een paar daar naartoe. (...) Samen staan ze in het huis des Heren voor God om te getuigen en zich ertoe te verplichten dat ze de verbonden die ze die dag sluiten, zullen naleven en zich aan elkaar toewijden en aan niemand anders. Dat is het hoogste huwelijksideaal ooit aan de mens gegeven. Als die heilige verbonden worden nageleefd zoals heilige verbonden behoren te worden nageleefd, zouden er minder gebroken harten onder de echtgenotes zijn en minder onder de echtgenoten. Een verbond is heilig (...). Houd u eraan, wees het trouw.¹⁵

Wie verbonden sluiten voor hun dierbaren en deelnemen aan het hoogste huwelijksideaal ooit aan de mens gegeven, zullen in

de Geest wandelen en zich niet overgeven aan het vlees. U zult trouw zijn aan de verbonden die u in het huis van God sluit.¹⁶

‘Mijn Geest zal niet altoos in de mens blijven, nu zij zich misgaan hebben’ (Genesis 6:3) zegt de Heer. ‘Mijn geest zal niet in een onreine tabernakel wonen.’ Wie een dubbelleven probeert te leiden, wie een dubbelleven leidt ten koste van zijn verbonden, is, om een schrijver te citeren, ‘een boef of een dwaas’. Vaak is hij beide, omdat hij zijn keuzevrijheid gebruikt om zijn begeerten te botvieren, zijn vermogen erdoor heen te jagen in een losbandig leven, de verbonden te schenden die hij in het huis van God heeft gesloten.¹⁷

Het is onze taak om de zegeningen van de tempel aan anderen beschikbaar te stellen

Onze tempels zijn gebouwd voor het heil en de verhoging van het mensdom en dragen bij tot de uitvoering van het eeuwige heilsplan. Op alle kinderen van onze Vader, of ze nu leven in een sterfelijk of een geestelijk bestaan, zijn dezelfde wetten van eeuwige vooruitgang van toepassing. Een dergelijke universele vereiste getuigt van goddelijke gerechtigheid. (...)

De herstelde kerk van Jezus Christus is het plan dat onze hemelse Vader gegeven heeft en ieder mens die voor zichzelf kan denken in staat stelt samen met God aan het geluk en heil voor zijn of haar ziel te werken. *Rede en recht* eisen de *universele toepassing* van *eeuwige beginselen* en *verordeningen op personen die op aarde leven, en op wie in de geestenwereld zijn.*

Alleen op die wijze kan Gods werk en heerlijkheid voltooid worden door middel van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens.

Het eeuwige heilsplan is door rechtstreekse openbaring van de Vader en zijn Zoon aan de profeet Joseph gegeven, en het goddelijk gezag om in de beginselen en verordeningen te officieren rust op de mannen die nu leiding geven aan de bestemming van de geopenbaarde kerk.¹⁸

Wij hebben de grote verantwoordelijkheid geschikte tempels binnen bereik te brengen van de getrouwe leden in het buitenland.

Tienduizenden leden wonen ver af van de tempels, waar ze de zegen van de begiftiging ontvangen, waar hun vrouw en kinderen voor tijd en eeuwigheid aan hen verzegeld worden. Aan ons is de taak de tempel naar hen toe te brengen.¹⁹

O hoe heerlijk is het evangelie! Hoe groot onze verantwoordelijkheid om de wereld zicht te geven op zijn grootsheid, zijn alomvattendheid, zijn goddelijkheid! Ik bid met heel mijn ziel dat onze tempels in het hart van tienduizenden edele mensen die de waarheid willen weten de interesse en het verlangen losmaken om Gods wil te leren kennen. God help ons allen dat we deze waarheid beter zullen verspreiden en het mensdom er kennis van zullen geven.²⁰

Ideeën voor studie en bespreking

- Waarom is het van belang dat we de tempelverordeningen ontvangen en de bijbehorende verbonden sluiten en naleven? (Zie pp. 126–128, 130–131.)
- Hoe kan de begiftiging ons tot het eeuwige leven leiden? (Zie p. 126.) Waarom is het belangrijk om de tempel vaak te bezoeken? Welke zegeningen heeft u gekregen door in de tempel verordeningen te ontvangen en verbonden aan te gaan? Waarom denkt u dat het belangrijk is om deze verordeningen te ontvangen en deze verbonden aan te gaan voordat iemand op zending gaat of een eeuwig gezin begint?
- Wat is er voor nodig om een huwelijk en een gezin voort te laten bestaan in de eeuwigheid? (Zie pp. 126–128.) Hoe behoort de leer van het eeuwig huwelijk en het eeuwig gezin van invloed te zijn op onze relatie tot onze partner en kinderen? Hoe zouden ‘de huidige maatschappelijke kwaden’ teniet worden gedaan als meer mensen gehoor zouden geven aan deze leer?
- Wat is onze plicht ten opzichte van het heil van de doden? (Zie pp. 128–130.) Hoe kunnen we zoal deelnemen aan het werk voor de doden?
- Hoe komt Gods grote liefde voor al zijn kinderen tot uiting in de bouw van tempels? (Zie pp. 128–130.) Hoe getuigt het

tempelwerk van het universele karakter van het heilsplan? (Zie pp. 128–130.)

- Wat is het doel van een tempelaanbeveling? (Zie p. 130.)
Waarom is het belangrijk dat men gedragsnormen naleeft voordat men de tempel binnengaat? Hoe worden we zoal gezegend als we trouw blijven aan onze tempelverbonden? Waarom is het belangrijk een geldige tempelaanbeveling te hebben ook al kunnen we door omstandigheden niet altijd naar de tempel?
- Wat kunnen we doen om de tempelzegeningen aan anderen beschikbaar te stellen? (Zie pp. 131–132.)

Relevante teksten: 1 Korintiërs 15:29; IV 124:37–41; 128:1, 15–24; 131:1–4; 132:19; 138:28–37, 57–60

Noten

1. Clare Middlemiss (red., 1962). *Treasures of Life*, 282.
2. Zie James B. Allen, McKay, David O., Daniel H. Ludlow, *Encyclopedia of Mormonism*, 4 delen [1992], deel 2, 872–873.
3. Zie Richard O. Cowan, Temples: History of Latter-day Saint Temples from 1831 to 1990. *Encyclopedia of Mormonism*, deel 4, 1453.
4. Francis M. Gibbons (1986). *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 323.
5. *The Purpose of the Temple* (1976). Church History Library of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints (brochure). 11; alinea-indeling gewijzigd.
6. *Treasures of Life*, 282.
7. *The Purpose of the Temple*, 5–7.
8. The Prophet Joseph Smith — On Doctrine and Organization. *Improvement Era*, januari 1945, 45.
9. *Improvement Era*, januari 1945, 15, 45.
10. Salvation for the Dead. *Millennial Star*, 25 oktober 1923, 680–682.
11. *The Purpose of the Temple*, 10.
12. *Millennial Star*, 25 oktober 1923, 682.
13. *Treasures of Life*, 282.
14. Conference Report (april 1969), 9.
15. Conference Report (april 1969), 94; alinea-indeling gewijzigd.
16. Conference Report (april 1959), 49–50.
17. Conference Report (april 1945), 123.
18. *Treasures of Life*, 340–342.
19. Conference Report (april 1954), 26.
20. *Treasures of Life*, 342.

De voorbereiding op een eeuwig huwelijk en gezin

Jonge mensen kunnen waarlijk geen hoger huwelijksideaal koesteren dan het huwelijk te beschouwen als een goddelijk instituut.¹

Inleiding

David O. McKay deed zijn aanstaande vrouw, Emma Ray Riggs, begin december 1900 een aanzoek, waarop zij vroeg: ‘Ben je er zeker van dat ik de ware ben?’ Hij antwoordde dat hij er zeker van was. Daaropvolgend beschreef David O. in een brief aan dr. Obadiah H. Riggs, Emma Ray’s vader, de kwaliteiten die hij in haar waardeerde:

‘Haar aangename karakter, haar zuiverheid, haar intelligentie, haar onzelfzuchtige karakter, kortom, haar *volmaakte* eigenschappen, hebben mijn liefde gewonnen. Toen ze me vertelde dat ze mijn liefde beantwoordde, was mijn geluk compleet. (...) Ik heb uw dochter gevraagd of zij mijn vrouw wilde worden, en nu vraag ik u, dr. Riggs, haar vader, of u uw toestemming wil geven. Zij heeft toegestemd (...). Daar kan ik niets anders dan mijn ware liefde tegenover stellen en dat ik haar met heel mijn hart en ziel gelukkig wil maken.’

De brieven van David O. McKay aan Emma Ray in hun verlovingstijd weerspiegelen het edele karakter van hun relatie en de kwaliteiten die zij in hem wakker maakte. In een brief van 11 december 1900 schreef hij: ‘Weet je dat ik sinds ik de *ware liefde* heb geproefd, beter begrijp waarom de koene ridders van weleer altijd voor een bevallige dame wilde strijden. De gedachte alleen al haar welgevallig te zijn schonk hun moed, gaf hun kracht met het zwaard, en maakte hen onverschrokken. Iedere ridder

*'De jonge mannen en jonge vrouwen die gelukkig willen worden,
doen er goed aan zich voor te bereiden, zodat ze de huwelijksvorm
die God heeft ingesteld waardig zijn.'*

probeerde het beste uit zichzelf te halen om de goedkeuring van zijn dame weg te dragen. De beste ridders werkten ook aan een edel karakter, waarmee zij het gezelschap konden winnen van degenen met, naar zij dachten, de edelste en zuiverste ziel.²

In een andere brief, op 22 december 1900 aan Emma Ray geschreven, maakte David O. McKay melding van het soort huwelijk dat hij en zijn verloofde voor ogen hadden: 'Jij zegt dat ons huwelijk eeuwig zal zijn. Alleen de eeuwigheid kan de liefde schenken waarnaar ik verlang, en de liefde die ik je te bieden hebben. (...) Ik voel mij eenzaam zonder jou, Ray, en ik verlang naar de tijd dat je altijd aan mijn zijde bent.'³ Doordat zij een rechtschapen leven leidden en een integere, verstandige verlovingstijd hadden, konden broeder en zuster McKay dit doel verwezenlijken. Gedurende zijn bediening besprak president McKay vaak hoe belangrijk het is om je goed voor te bereiden op een huwelijk en een gezin.

Hoewel de leringen van president McKay in dit hoofdstuk gericht zijn tot jongeren die zich voorbereiden op een huwelijk, zijn deze beginselen ook nuttig voor mensen die al getrouwd zijn, in het bijzonder als zij hun eigen kinderen en andere jongeren raad willen geven inzake uitgaan en verkering.

Leringen van David O. McKay

Leer jongeren het heilige karakter van het huwelijk en ouderschap

Leer de jongeren dat het huwelijk niet iets is dat door de mens is gefabriceerd, maar dat het door God is ingesteld, en dat het een heilige ceremonie is, die door hen ernstig behoort te worden overwogen, voordat zij een overeenkomst aangaan die ofwel geluk ofwel ellende voor de rest van hun leven met zich meebrengt. Een huwelijk sluit men niet ondoordacht (...) noch moet het bij de eerste, kleine tegenslag die zich voor doet, worden ontbonden. Het minste wat jongeren kunnen doen is het benaderen met de eerlijke bedoeling om een gezin te stichten dat bijdraagt tot de versterking van een edele samenleving.⁴

Zowel jongens als meisjes moet de plichten en idealen van het huwelijk geleerd worden, zodat ze beseffen dat het huwelijk plichten met zich meebrengt, en dat het niet een regeling is die naar eigen believen kan worden beëindigd. Hun moet geleerd worden dat zuivere liefde tussen man en vrouw een van de edelste dingen op aarde is en dat het krijgen en opvoeden van kinderen de hoogste van alle plichten is. In dat verband is het de plicht van ouders om in hun gezin het goede voorbeeld te geven, zodat de kinderen de heiligheid van het gezinsleven en de daaraan verbonden verantwoordelijkheid in zich kunnen opnemen.⁵

[Het doel van het huwelijk] is kinderen krijgen en een gezin grootbrengen. Laten we dat in gedachte houden. Honderden zeggen nu, en er zullen nog honderden volgen die dat ook zullen zeggen: ‘Hoe kan ik trouwen en een vrouw datgene geven waaraan ze gewend is? Hoe kan ik een studie volgen en een gezin onderhouden? Ik kan niet eens een plek vinden om te wonen.’

Dat zijn praktische vragen (...). Ik ben bereid rekening te houden met deze en andere moeilijkheden, in gedachte houdend dat de Heer heeft gezegd dat ‘het huwelijk [...] de mens door God [is] verordonneerd.’ [Zie LV 49:15.] En ik herhaal dat het belangrijkste doel van het huwelijk is een gezin groot te brengen, en dat het niet louter is voor de bevrediging van een man of vrouw.⁶

Er wordt gezegd dat het beste en edelste leven er een is waarin men naar hoge idealen streeft. Jonge mensen kunnen waarlijk geen hoger huwelijksideaal koesteren dan het huwelijk te beschouwen als een goddelijk instituut. Als jongeren dat in gedachte houden, zal die norm hun een bescherming zijn in hun verlovingsstijd, een immer aanwezige invloed die hen ertoe aanzet niets te doen wat hen ervan zal weerhouden naar de tempel te gaan om daar hun liefde te bestendigen in een blijvende en eeuwige verbintenis. Dan zullen ze ook goddelijke leiding zoeken bij de keuze van een partner, een keuze waarvan hun geluk hier en hierna grotendeels afhangt. Dat maakt hun hart zuiver en

goed; het richt hen op naar hun Vader in de hemel. Dergelijke vreugden zijn binnen het bereik van de meeste mannen en vrouwen als de hoge idealen van een huwelijk en een gezin op de juiste manier worden aangemoedigd en gecultiveerd.⁷

Jongeren bereiden zich voor op het huwelijk en het ouderschap door rein te leven

Vaak is de gezondheid van kinderen, zo een echtpaar dat geluk ten deel valt, afhankelijk van wat de ouders vóór het huwelijk hebben gedaan. In de pers, vanaf de kansel, en vooral thuis, moet vaker de boodschap doorklinken dat jongens en meisjes in hun jonge jaren het fundament leggen voor het geluk of de ellende die hun later in hun leven ten deel valt. De jongens in het bijzonder behoren zich voor te bereiden op het vaderschap door zichzelf lichamelijk rein te houden, opdat zij die verantwoordelijkheid niet als een lafaard of een bedrieger aangaan, maar als iemand die eerzaam is en in staat om een gezin te stichten. De jongeman die, hoewel hij er niet toe in staat is, de taak van het vaderschap op zich neemt, is erger dan een bedrieger. Het toekomstige geluk van zijn vrouw en kinderen hangt af van het leven dat hij in zijn jeugd geleid heeft.

Laten we ook de meisjes leren dat het moederschap goddelijk is, want als we de scheppende macht van de mens aanroeren, betreden we goddelijk terrein. Het is derhalve belangrijk dat jonge vrouwen beseffen dat het nodig is dat zij hun lichaam rein en zuiver houden. (...) Geen moeder heeft het recht een kind zijn leven lang te belasten met wat in de jeugd een aangenaam tijdverdrijf leek te zijn, of haar 'recht' zich over te geven aan schadelijke middelen en andere zondige praktijken.⁸

Geluk begint niet aan het altaar; maar begint tijdens onze jeugd en onze verkeringstijd. Dit zaad voor geluk wordt gezaaid door uw vermogen om uw hartstocht in toom te houden. Onder de jeugd dient kuisheid de voornaamste deugd te zijn — een ideaal dat de wereld naast zich neerlegt, en waarvan velen in de wereld niet geloven dat het bestaat of gekoesterd wordt in het hart van jongeren.⁹

Een kwaad dat momenteel in de wereld heerst is onkuisheid (...). De jongeman die in zijn jeugd onkuis is, schaadt daarmee het vertrouwen die de ouders van het meisje in hem hadden gesteld; en het meisje dat in haar jeugd onkuis is, is ontrouw aan haar toekomstige echtgenoot en legt het fundament voor verdriet, achterdocht en ruzie in het gezin. (...) Houd deze eeuwige waarheid in gedachte: kuisheid is een deugd die niet hoog genoeg geschat kan worden als een van de edelste prestaties in dit leven. (...) Het is de belangrijkste factor voor een gelukkig gezin. Niemand raakt zijn aanzien kwijt door op waardige wijze de normen van de kerk na te leven. Je kunt 'in' deze wereld zijn en niet 'van de wereld' zijn. Bewaar je kuisheid meer dan wat ook! God heeft ons geboden kuis te zijn.¹⁰

In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is er maar één zedelijkheidsnorm. Een jonge man dient zich net zo kuis te gedragen als een jonge vrouw. Van de jonge man die om een aanbeveling vraagt om een reine vrouw naar het altaar te brengen, wordt verwacht dat hij dezelfde reinheid geeft die hij denkt te ontvangen.¹¹

Kuisheid, niet losbandigheid, in de jaren voor het huwelijk is de bron van harmonie en geluk in het gezin, en de voornaamste factor bij de gezonde instandhouding van het mensenras. Loyaliteit, betrouwbaarheid, vertrouwen, liefde voor God en trouw aan de mensen hangen nauw samen met deze edelsteen in de kroon van de deugdzame vrouw en de [sterke] man. Het woord van de Heer tot zijn kerk is: 'Bewaar uzelf onbesmet van de wereld.' (Zie Jakobus 1:27; LV 59:9.)¹²

God zegene u dat u onbesmet blijft, opdat u in gebed tot God kunt gaan en Hem kunt vragen u te leiden bij uw keuze van een partner en, wanneer u gekozen hebt, zo te leven dat u beiden naar het huis des Heren kunt gaan; en als Hij daar aanwezig was en u vroeg naar uw levenswandel, u Hem eerlijk kon antwoorden: 'Ja, we zijn rein.' Een huwelijk dat op die basis is begonnen, zal u het geluk, de zoetste vreugde in dit leven en in alle eeuwigheid, brengen.¹³

Jongeren houden zich aan de uitgaansregels en overwegen zorgvuldig hun gevoelens

Jonge mensen, jonge meisjes in het voortgezet onderwijs, hebben al vaste verkering met jongens van hun leeftijd, al vroeg in de tienerjaren, waardoor ze voor zichzelf de weg afsnijden om in contact te komen met anderen. Tijdens die vaste verkering op zo'n jonge leeftijd worden ze zo intiem dat ze zich verliezen in een uurtje passie, en zich daarmee de rest van hun leven veel ellende op de hals halen. En dat verzin ik niet! U mannen in presidiums van ringen en bisschappen van wijken, en u, vaders en moeders van sommigen, weten dat ik dit niet verzin.¹⁴

Jonge mannen, bedenk altijd dat wanneer je [een] meisje uitneemt, dat haar ouders haar aan jou toevertrouwen. Zij is hun kostbaarste bezit. Als ze je duizend dollar in bewaring gaven, zou je er niet aan denken om dat geld te misbruiken of op te maken. Ze vertrouwen iets aan je toe dat niet in geld kan worden uitgedrukt, en je bent echt minderwaardig als je hun vertrouwen beschaamt. (...) Ik herinner me nog goed dat mijn vader mij, toen ik in mijn tienerjaren met een meisje begon uit te gaan, deze raad gaf: 'David, behandel die jongedame zoals je vindt dat de jonge mannen die met je zuster uitgaan, haar behoren te behandelen.' Jonge mannen, volg die raad op en je zult met een vrij geweten door het leven gaan, en later in je leven kun je oprecht zeggen dat met alle fouten die je hebt, je nooit een vrouw onrecht hebt aangedaan.¹⁵

'Bij de partnerkeuze is het noodzakelijk dat je nadenkt over (...) de persoon met wie je door het leven wilt gaan. Je ziet in hoe noodzakelijk het is om te letten op deugden als eerlijkheid, loyaliteit, kuisheid en eerbied. Maar als je die hebt aangetroffen — 'Hoe dan', vraag je je af, 'kun je vaststellen of er al dan niet gevoelsverwantschap bestaat, iets waardoor je in elkaars gezelschap in ieder geval gelijkgestemd bent?' Je vraagt je af: 'Is er een leidraad?' Hoewel liefde niet altijd een ware gids is, vooral als die liefde niet wederzijds is of verleend wordt aan een nors persoon of een bruto, toch is het zeker dat er geen geluk is zonder liefde.

Je kunt je afvragen: ‘Hoe weet ik of ik de ware liefde gevonden heb?’ Dat is een heel belangrijke vraag. (...)

In de tegenwoordigheid van het meisje van wie je oprecht houdt, heb je niet de neiging om voor haar door het stof te kruipen; om misbruik van haar te maken. In haar nabijheid wil je je als een echte man gedragen, want daartoe inspireert zij je. En ik vraag jullie, jongevrouwen, om diezelfde maatstaf aan te houden. Waartoe inspireert hij je? (...) Als een jongeman je na een vergadering of na een dansavond naar huis brengt en hij vertoont de neiging om je als gebruiksartikel te gebruiken, of als middel tot bevrediging, dan kun je er zeker van zijn dat hij niet door liefde geleid wordt.

Gebruik onder dergelijke omstandigheden je verstand, jonge vrouwen, hoe gefascineerd je ook bent, hoe zeker je ook bent dat je van hem houdt. Blijf je gevoelens meester en laat je leiden door je oordeelsvermogen. Misschien zal het verdriet doen om de neiging van je hart niet te volgen, maar je kunt beter een klein beetje verdriet hebben als je jong bent, dan dat je later door groot verdriet gekweld wordt.

Wie zich juist voorbereidt op een eeuwig huwelijk wacht grote zegeningen

De jonge mannen en jonge vrouwen die gelukkig willen worden, doen er goed aan zich voor te bereiden, zodat ze de huwelijksvorm die God heeft ingesteld waardig zijn — de verbintenis tussen een man en een vrouw die het waardig zijn om hun huwelijk te laten voltrekken in de tempel van de Allerhoogste. Als ware geliefden daar neerknielen (...), kunnen ze beiden zeker zijn van het volgende:

Ten eerste dat hun huwelijk rein begint. De kinderen die uit het huwelijk voortkomen, hebben de garantie van een koninklijke geboorte, wat het krijgen van een rein lichaam betreft.

Ten tweede, dat hun godsdienstige denkbeelden dezelfde zijn. Het is heel moeilijk om kinderen op te voeden als vader en moeder van mening verschillen over de leer en godsdienst.

Ten derde, dat ze hun huwelijk zijn aangegaan met het idee dat het een eeuwig verbond is, en dat het niet ontbonden moet worden voor onbelangrijke misverstanden of moeilijkheden.

Ten vierde, dat een verbond dat in de tegenwoordigheid van God is aangegaan en verzegeld is krachtens het heilige priesterschap meer bindend is dan enig ander verbond.

Ten vijfde, dat een dergelijk huwelijk zo eeuwig is als liefde, de goddelijkste eigenschap van de mensenziel.

Ten zesde, dat het gezin door alle eeuwigheden heen in stand blijft.¹⁷

Ideeën voor studie en bespreking

- Hoe kunnen we jongeren begrip geven van de heilige plichten die het huwelijk met zich meebrengt? (Zie pp. 136–137.) Wat kunnen we doen om jongeren voor te bereiden op de problemen waarmee elk huwelijk onvermijdelijk te maken krijgt?
- Waarom is kuisheid zo belangrijk in de voorbereiding op een eeuwig huwelijk en gezin? (Zie pp. 137–139.) Hoe zal iemands onkuisheid zijn keuze van een eeuwige partner nadelig beïnvloeden? Welke stappen moet iemand volgen om zich volledig te bekeren van onkuisheid? Wat zijn enkele zegeningen van het naleven van de wet van kuisheid?
- Volgens president McKay worden kinderen vaak de dupe van de daden van hun ouders voordat ze trouwden. (Zie pp. 137–139.) Wat kunnen jongeren en ouders behalve zedelijk rein blijven nog meer doen om hun leven zuiver te houden en hun toekomstige kinderen te beschermen?
- Hoe proberen de media zoal onze opvattingen over de verlovingstijd en het huwelijk te beïnvloeden? Waarom denkt u dat president McKay waarschuwde voor vaste verkering op jonge leeftijd? Welke andere voorzorgsmaatregelen moeten in acht worden genomen als men uitgaat? (Zie pp. 139–140.)
- Welk advies zou u geven aan jongeren die zich afvragen of ze de ware liefde gevonden hebben? (Zie p. 140.) Welke eigenschappen zijn belangrijk in een relatie?

- Wat is het doel van een huwelijk? (Zie pp. 136–137.) Wat zijn de gevaren van te snel trouwen? Wat zijn de gevaren van een huwelijk te lang uitstellen? Hoe kan een stel weten dat het tijd is om te trouwen?
- President McKay verkondigde dat wie het huwelijk beschouwen als een ‘goddelijk instituut’ kracht en leiding krijgen in hun verlovingstijd. Waarom denkt u dat dit waar is? Heeft u waargenomen dat mensen gezegend werden omdat ze zich in hun verlovingstijd aan de evangeliën normen hielden?
- Welke overeenkomsten ziet u in de leringen van President McKay aan jongeren en de normen die in *Voor de kracht van de jeugd* staan? Hoe kunt u uw kinderen bijbrengen dat de normen die u geleerd zijn in uw jeugd dezelfde normen zijn die voor hen gelden?

Relevante teksten: Jakob 2:28; Alma 37:37; 39:3–5; LV 132:15–19

Noten

1. Conference Report (april 1969), 7.
2. Geciteerd in David Lawrence McKay (1989). *My Father, David O. McKay*, 7–8; alinea-indeling gewijzigd.
3. Geciteerd in *My Father, David O. McKay*, 8–9; alinea-indeling gewijzigd.
4. Conference Report (oktober 1943), 32.
5. Conference Report (april 1964), 6.
6. *Gospel Ideals* (1953), 466–467.
7. Conference Report (april 1969), 7.
8. Conference Report (april 1969), 6.
9. As Youth Contemplates an Eternal Partnership. *Improvement Era*, maart 1938, 139.
10. Conference Report (april 1969), 6.
11. Conference Report (april 1969), 9.
12. Conference Report (april 1964), 6.
13. *Gospel Ideals*, 465–466; alinea-indeling gewijzigd.
14. Conference Report (april 1958), 90.
15. *Improvement Era*, maart 1938, 191.
16. *Gospel Ideals*, 459–460; alinea-indeling gewijzigd.
17. *Gospel Ideals*, 465.

Huwelijksgeluk ervaren

De verheven zienswijze over het huwelijk die de kerk voorstaat komt tot uitdrukking in zes woorden, die in afdeling 49 van de Leer en Verbonden staan: ‘het huwelijk is (...) door God verordonneerd.’ (LV 49:15.)¹

Inleiding

David O. McKay en Emma Ray Riggs waren op 2 januari 1901 het eerste paar dat dat jaar in de Salt Laketempel in het huwelijk treedt. Hun huwelijk duurde 69 jaar en was illustratief voor de toewijding die man en vrouw voor elkaar dienen te hebben. Hun hechte relatie werd zowel door vriend als vreemde opgemerkt. Zuster McKay heeft ooit het volgende voorval verteld:

‘Ik vergezelde mijn man naar een inwijding van een kerkgebouw in Los Angeles. We lieten onze auto op Wilshire Boulevard een wasbeurt geven. Ik zat op een bankje en de president stond verderop bij de auto. Plotseling hoorde ik vlak naast mij een kinderstemmetje zeggen: “Die man daarginds houdt, denk ik, veel van u.” Verrast keek ik om en zag een leuk knaapje van een jaar of zeven staan met donkere krullen en grote bruine ogen. “Wat zeg je daar?”

“Ik zei dat ik denk dat die man daar veel van u houdt.”

“Ja, hij houdt van mij; het is mijn man. Waarom vraag je dat?”

“O, omdat hij zo lief naar u lachte. En ik zou er alles voor over hebben als mijn papa eens zo lief naar mijn mama zou lachen.”²

Totdat hij in een rolstoel kwam te zitten, stond president McKay altijd op als zijn vrouw de kamer binnenkwam, hij schoof haar stoel aan en opende het autoportier voor haar. Hij gaf haar ook altijd een liefdevolle kus als hij thuiskwam of wegging. En dat is hij altijd blijven doen, zelfs toen zowel president McKay als

President en zuster McKay genoten 'die aangename band tussen man en vrouw die bechter en bechter wordt, ondanks de moeilijkheden waar mee zij worden geconfronteerd.'

zijn vrouw in een rolstoel zaten. Toen president McKay eens van huis naar een vergadering werd gereden, riep hij uit: ‘We moeten terug. Ik heb Ray geen kus gegeven.’ Hij werd teruggedreden voor dit tedere ritueel dat deel van hun relatie was geworden.³

Hoe bijzonder het huwelijk van de McKays was blijkt wel uit de hulde van een jong paar dat op het punt stond in het huwelijk te treden. Een van de zoons van president McKay, David Lawrence McKay, heeft het volgende verteld:

‘Toen mijn ouders op 1037 East South Temple [in Salt Lake City] woonden, hield er een auto met een jong stel voor hun huis stil, ze stapten uit en gingen op het gras in de voortuin zitten. Daar vroeg de jongeman de jongedame ten huwelijk. Toen hij dat later aan een familielid vertelde, zei hij dat dat was omdat “ik wil dat ons huwelijksleven net zo ideaal zal zijn als dat van president en zuster McKay.”’⁴

Leringen van David O. McKay

Het eeuwig huwelijksverbond schenkt vreugde en sterkt de liefde.

In de leringen van de kerk van Jezus Christus is het gezin uitermate belangrijk voor de ontwikkeling van de persoon en de samenleving. ‘Gelukkig en driedubbel gelukkig zijn de mensen die een onafgebroken huwelijk hebben en van wie de liefde, ongeschonden door klachten, tot de laatste dag zal standhouden.’ Het zal niet worden ontbonden als het door de macht van het heilig priesterschap voor alle eeuwigheid is verzegeld. De huwelijksceremonie, die aldus verzegeld wordt, brengt geluk en vreugde voort die alle andere ervaringen in de wereld te boven gaat. ‘Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.’ [Marcus 10:9.]⁵

Het eeuwig huwelijksverbond is een glorierijke openbaring, die de zekerheid geeft aan zielen die verbonden zijn in liefde en verzegeld door het gezag van het heilige priesterschap dat hun huwelijk eeuwig is.⁶

Nog een opmerking over het eeuwige karakter van het huwelijksverbond. (...) Laten we het achterliggende beginsel eens

nader bezien. Neemt u eens de goddelijkste eigenschap van de mensenziel in gedachte. (...) Liefde is de goddelijkste eigenschap van de mensenziel, en als u de onsterfelijkheid van de ziel accepteert, als u gelooft dat de persoonlijkheid blijft bestaan, dan moet u geloven dat ook de liefde blijft bestaan. Is dat niet logisch? En ik vraag u dit: wie zullen we liefhebben als we die personen herkennen in de volgende wereld?

Toegegeven, ons is geleerd iedereen lief te hebben. Ja, we moeten iedereen liefhebben; maar u en ik weten dat we het meest houden van wie we het best kennen. (...) Wanneer we die personen in de eeuwigheid ontmoeten, zullen we ze herkennen en ze kennen, omwille van de ervaringen die we met hen in dit leven hebben gehad. En die band tussen liefdevolle harten blijft bestaan na dit leven. Dat is de reden dat we voor tijd en eeuwigheid trouwen — worden verzegeld. Het is niet louter een leer van de kerk — het is een waarheid die ten grondslag ligt aan het leven en geluk van alle mensen. Het is wijs om voor het huis des Heren te kiezen, waar u uw liefde kunt [bestendigen] en uw gelofte kunt heiligen.⁷

Met het hoge huwelijksideaal dat aan de profeet Joseph Smith is geopenbaard in gedachte behoren de leden van de kerk maar één doel voor ogen te hebben, en dat is dat het huwelijk, het fundament van de maatschappij, 'door God verordonneerd' is [IV 49:15] om blijvende gezinnen te kunnen stichten, waarin kinderen goed worden grootgebracht en onderricht in de beginselen van het evangelie.⁸

Laten we de huidige tendens om het huwelijk als onbeduidend af te doen vervangen met de verheven positie die God het geeft. Gisteren stond ik aan het altaar van de tempel, waar ik vaak heb gestaan, en ik zag twee harten — twee zielen — ineenglijden als twee dauwdruppels op de stam van een roos wanneer 's morgens de zon opkomt, ineensmelten en één worden. Het belang dat de jonge bruidegom aan het huwelijk hechtte, en de waardering van de bruid voor de heiligheid van het huwelijk is, denk ik, een van de mooiste zaken in deze wereld. Zij hadden een hoge dunk van het huwelijk, ze zagen het niet als een middel om hun passies te bevredigen. Laten we het huwelijk

zien als een heilige verplichting en als een verbond met eeuwige mogelijkheden.⁹

Het huwelijk behoort zo eeuwig te zijn als liefde, de goddelijkste eigenschap van de mensenziel. Die verbintenis hoort dus heel zeker te blijven bestaan zo lang liefde een eigenschap van de geest is.¹⁰

**We moeten bedacht zijn op de gevaren
die het huwelijk bedreigen**

De tekenen des tijds geven beslist aan dat de heiligheid van het huwelijksverbond bedreigd wordt. Er zijn gelegenheden waar er op elk uur van de dag of nacht, zonder ook maar een afspraak te hebben gemaakt, een huwelijk kan worden gesloten. Er wordt een akte afgegeven, de ceremonie voltrokken, en het echtpaar kan weer gaan. Veel echtparen zijn voor deze verleiding bezweken en hebben hun huwelijk zien stranden in teleurstelling en verdriet. In sommige gevallen bieden deze gelegenheden niets meer dan de legalisering van onzedelijkheid. O, hoe ver zijn ze afgedwaald van het ware ideaal! Voor zover dat in onze macht ligt, moeten we jonge paartjes waarschuwen tegen een heimelijk en gehaast huwelijk.

Ook is het van belang om in te gaan tegen de verraderlijke invloeden van gedrukt materiaal waarin gesproken wordt over het 'failliet van het huwelijk' en het proefhuwelijk wordt gepropageerd, en waarin buitenechtelijke relaties gewoon worden gevonden.¹¹

Het huwelijk is een heilige relatie, die wordt aangegaan om doelen die welbekend zijn — voornamelijk om een gezin te stichten. Sommige integere onderzoekers stellen dat deze doelen door ons huidige moderne leven worden gedwarsboomd.¹²

Soms zijn er mannen en vrouwen met lage idealen en een zwakke wil, die voorrang geven aan hun driften, als tomeloze paarden, en gezond verstand en zelfbeheersing terzijde schuiven om zonden te begaan die hen opzadelen met een verhard geweten en eeuwige spijt.

In deze tijd, nu het fatsoen op de achtergrond is geschoven en kuisheid als een verouderde deugd wordt gezien, verzoek ik u uw ziel niet te laten ontsieren door deze zonde, want de gevolgen zullen u treffen en najagen tot uw geweten vereelt is en uw karakter verachtelijk. (...) Bedenk ook dat de Heiland gezegd heeft dat als iemand overspel pleegt, al is het maar in zijn of haar hart, hij niet de Geest zal hebben, maar het geloof zal verloochenen en vrezen [zie LV 63:16].¹³

24 jaar geleden, toen het stoomschip *Marama* voor anker ging buiten het koraalrif dat het eiland Rarotonga omgeeft, vroeg een passagier die aan land wilde aan de kapitein waarom hij niet dicht bij de kade voer. De ervaren zeeman antwoordde dat het verraderlijke wateren waren en wees naar de motor van een schip, de *Maitai*, en naar de boeg van een ander, die nog boven water uitstaken. Beide waren het stille bewijs dat het gevaarlijk was om te dicht bij de oever van dit koraaleiland te komen. 'We gaan hier voor anker', zei de kapitein, 'omdat het hier veilig is en we niet hetzelfde lot willen ondergaan als die twee schepen, waarvan de rompen op de zeebodem liggen.'

Een luchthartige houding jegens het huwelijk, het onverstandige advies om te gaan samenwonen, de verachtelijke, duivelse praktijken van wisselende seksuele contacten, en het gemak waarmee men tegenwoordig kan scheiden, zijn gevaarlijke riffen waarop vele gezinsschepen aan de grond zijn gelopen.¹⁴

Hoe meer u in het gezelschap van uw vrouw bent, des te gelukkiger zult u zijn. Voor uw werk moet u van huis weg. Zij is daar alleen. Laat het gezelschap van andere vrouwen uw hoofd niet op hol brengen. En dat geldt ook voor vrouwen. Er was een tijd dat ik dacht dat dat niet voor de vrouw gold; dat alleen de man schuldig was aan de onrust, de meningsverschillen en het verdriet die te vaak plaatshebben, maar ik heb mijn mening moeten bijstellen. Elkaar gezelschap houden is de manier om de liefde te bestendigen die u bij elkaar gebracht heeft.¹⁵

Een ander gevaar voor onze samenleving is het toenemend aantal echtscheidingen en de tendens om het huwelijk af te doen als een contract dat bij de eerste problemen of misverstanden ontbonden kan worden.

Een van onze kostbaarste bezittingen is ons gezin. De gezinsrelaties hebben voorrang op en zijn, in ons huidige bestaan, waardevoller dan alle andere sociale contacten. Ze ontlokken aan ons hart de eerste emoties en ontsluiten zijn diepe liefdesbronnen. Ons thuis is de belangrijkste school van de menselijke deugden. De plichten, de blijdschap en het verdriet, de glimlach en de traan, de hoop en de zorg in het gezin zijn de belangrijkste elementen van iemands leven.

Op het moment dat iemand zaken of pleziertjes voorrang geeft boven zijn gezin, begeeft hij zich op een hellend vlak en zal zijn ziel schade oplopen. Als de club of vereniging belangrijker is dan het gezin moet de man beschaamd belijden dat hij niet voldoet aan de belangrijkste opdracht in zijn leven en niet geslaagd is voor de uiteindelijke test van ware mannelijkheid. De armoedigste hut waarin een eendrachtig gezin woont dat vervuld is van liefde is voor God en het voortbestaan van het mensdom van grotere waarde dan alle rijkdom bij elkaar. In zo'n huis kan en zal God wonderen verrichten.¹⁶

Een hecht huwelijk vergt hoffelijkheid, toewijding en veel inspanning

Ik wil aandringen op *huwelijkse hofmakerij* en dit toepassen op volwassen mensen. Er zijn te veel echtparen naar het altaar gekomen die de huwelijksceremonie zien als het einde van de hofmakerij, terwijl het 't begin van een eeuwige hofmakerij behoort te zijn. Laten we niet vergeten dat er zich in elk gezin problemen voordoen, daar kunt u zeker van zijn, en dat zachte woorden van waardering en hoffelijke daden dan zelfs belangrijker zijn dan in die heerlijke dagen en maanden van de verlovingstijd. Het is na de plechtigheid en tijdens die moeilijke momenten in het gezin dat woorden als 'dank je' of 'het spijt me' of 'als je me toestaat' uit de mond van de man of vrouw bijdragen tot de liefde die u bij elkaar heeft gebracht. Men dient niet te vergeten dat liefde kan sterven, en wel net zo letterlijk als een lichaam dat geen voedsel krijgt. Liefde gedijt op vriendelijkheid en hoffelijkheid. Ik vind het opmerkelijk dat de eerste zin van de psalm der liefde, zo welbekend in de christelijke wereld,

is: 'De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren'. [Zie 1 Korintiërs 13:4.] Een trouwring geeft een man niet het recht om wreed of onattent te zijn, en een vrouw niet het recht om onverzorgd, humeurig of twistziek te zijn.

De volgende factor tot een gelukkig huwelijk is volgens mij *zelfbeheersing*. Er gebeurt iets kleins waaraan u zich ergert, en u haalt zonder nadenken boos naar iemand uit, waarbij u het hart van de ander verwondt. Ik ken geen deugd die meer bijdraagt tot geluk en vrede in het gezin dan het beheersen van de tong. Weerhoud u ervan u zich in scherpe bewoordingen uit te laten als iemand onaardig tegen u is of als de ander iets doet wat u onaangenaam raakt. Men zegt dat we in de verlovingstijd onze ogen wijd open moeten houden, maar ze als we getrouwd zijn half moeten sluiten.

'Het huwelijk is een relatie die zelfzucht, ongeduld, bazigheid, ongelijkheid en gebrek aan respect niet overleeft. Het huwelijk is een relatie die gedijt op aanvaarding, gelijkheid, delen, geven, helpen, verantwoordelijkheid nemen, samen leren en samen lachen.'¹⁷

Vergoelijk fouten, prijs deugden. Als de eerste roes van de huwelijksreis voorbij is, begint een echtpaar zwakheden te ontdekken en eigenaardigheden die voordien niet opgevallen waren. De taken van het moederschap beginnen voor de vrouw. Er zijn moeilijkheden met het betalen van schulden. En dan krijgen wij de neiging om fouten in elkaar te zoeken. Laten wij leren om ons in dat opzicht te beheersen. (...)

Volgens mij is het een onloochenbaar feit dat in geen enkel huwelijk vrede, liefde, reinheid, kuisheid en geluk kunnen bestaan als de geest van Christus niet aanwezig is, en als man en vrouw niet voortdurend proberen zijn goddelijke geboden liefdevol te gehoorzamen, en vooral, in hun avondgebed niet danken voor de ontvangen zegeningen.

God geve dat wij de kracht hebben om een gezin te stichten waarin de geest van de hemel op aarde kan worden ervaren. U en ik weten dat dat mogelijk is, het is geen droom, het is geen theorie. Die aangename band tussen man en vrouw kan hechter en hechter

worden, ondanks de moeilijkheden waarmee zij worden geconfronteerd. We kunnen een gezin hebben waarin de kinderen hun ouders nooit horen ruziën. God geve dat we zulke gezinnen kunnen stichten, en onze jongeren die zich voorbereiden op een eigen gezin, leren dat een dergelijk ideaal de moeite waard is.¹⁸

Ideeën voor studie en bespreking

- Wat spreekt u aan in het huwelijk van president en zuster McKay? Hoe maakt hun relatie zijn adviezen over het huwelijk geloofwaardiger?
- President McKay vond dat liefde ‘de goddelijkste eigenschap van de mensenziel’ was (p. 145). Waarom is dat volgens u waar?
- Wat betekent het volgens u dat het huwelijk door God is verordineerd? (Zie pp. 145–146.) Welk effect behoort die kennis op onze houding jegens het huwelijk te hebben? Wat staat er in ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’ over het huwelijk?
- Door welke gevaren wordt het huwelijk bedreigd? (Zie pp. 147–149.) Welk verschil is er tussen een huwelijk dat men ziet als een verbond of een huwelijk dat men ziet als niet meer dan ‘een contract’? Hoe kunnen we de problemen en meningsverschillen die zich voordoen in een huwelijk oplossen? (Zie pp. 149–150.)
- Waarom stellen sommige mensen een huwelijk uit of gaan ze het uit de weg? Hoe kunnen we anderen helpen het huwelijk te zien als het hoge ideaal waarover president McKay sprak?
- Waarom is huwelijkse hofmakerij van wezenlijk belang voor een huwelijk? (Zie pp. 149–150.) Wat heeft u zoal gedaan om de relatie met uw partner te versterken? Welke voorbeelden hebt u bij andere paren gezien die hun huwelijk sterk weten te houden?
- Waarom zijn harde woorden schadelijk voor de relatie? Hoe kunnen we meer zelfbeheersing betrachten op dit gebied? (Zie pp. 149–150.)

- President McKay vond dat een huwelijk niet kan gedijen zonder de ‘geest van Christus’ (p. 150). Hoe kunnen we zoal de geest van Christus in ons huwelijk brengen?

Relevante teksten: Matteüs 19:3–8; Efeziërs 5:25; LV 25:14; 42:22; 49:15–17; 131:1–4

Noten

1. Conference Report (april 1969), 6–7.
2. Emma Ray Riggs McKay (1952). *The Art of Rearing Children Peacefully*, 10.
3. Geciteerd in David Lawrence McKay (1889). *My Father, David O. McKay*, 264.
4. *My Father, David O. McKay*, 1.
5. Conference Report (april 1956), 9; alinea-indeling gewijzigd.
6. *Gospel Ideals* (1953), 463.
7. As Youth Contemplates an Eternal Partnership. *Improvement Era*, maart 1938, 191.
8. Conference Report (april 1953), 16.
9. *Gospel Ideals*, 478.
10. Conference Report (april 1947), 119.
11. Conference Report (april 1969), 7.
12. Conference Report (april 1945), 141.
13. Conference Report (oktober 1951), 8–9; alinea-indeling gewijzigd.
14. *Gospel Ideals*, 508–509.
15. Conference Report (april 1956), 9.
16. Conference Report (april 1964), 5.
17. Conference Report (april 1956), 8–9.
18. Conference Report (april 1952), 87.

Het ouderschap, een edele roeping

*Bescherm uw kinderen. Leid ze (...) met het voorbeeld
van een goede vader, een liefdevolle moeder.¹*

Inleiding

President David O. McKay uitte vaak zijn waardering voor zijn ouders en hun invloed op zijn leven: ‘Van [mijn vader] leerde ik wat werken en aanbidden inhouden, zaken die van toepassing zijn op de morele en geestelijke bezigheden, alsmede op de onmiddellijke, stoffelijke zaken. Welke plicht we ook op ons nemen, wat onze taak ook mag zijn, laten we het goed doen en het beste van onszelf geven.

‘Het prachtige voorbeeld van mijn moeder is me ook bijgebleven — haar zachtmoedigheid, geduld en oprechtheid.’²

President McKay had op zijn beurt een krachtige invloed als liefhebbende vader. Toen een van zijn zoons, David Lawrence, nog jong was, ging hij met zijn vader uit rijden in een koetsje. ‘We staken tijdens een onweer een kolkende rivier over’, zou David Lawrence zich later herinneren, ‘en kwamen vast te zitten tussen die rivier en een woelige bergstroom. Ik dacht dat het einde van de wereld was gekomen en begon te huilen. Vader heeft me die hele nacht op schoot gehad totdat we ’s ochtends gered werden. Het is moeilijk om iemand ongehoorzaam te zijn die van je houdt en zijn armen om je heen slaat.’³

David Lawrence herinnert zich dat David O. en Emma Ray McKay er geen twijfel over lieten bestaan wat zij van hun kinderen verwachtten, en dat zij als ouders, ‘zoveel zelfdiscipline hadden dat wij ze nooit zich anders hebben zien gedragen dan wij ons behoorden te gedragen.’ (...) De verwachtingen van onze ouders gaven het pad aan dat wij moesten volgen, en onze liefde

*'Laten we ons nog meer voornemen om een [goed] gezin te hebben,
(...) vastberaden om bij ons thuis een vleugje hemel op aarde te hebben.'²⁸*

voor hen voorzag ons van de onweerstaanbare motivatie om dat pad te volgen. We leerden van hen houden, omdat ze eerst heel veel van elkaar en van ons hielden.⁴

Het voorbeeld en het advies van president McKay aan ouders die lid zijn van de kerk laten zien dat hij overtuigd is van hun belangrijke invloed en weerspiegelen zijn overtuiging dat ‘geen enkel ander succes opweegt tegen falen in het gezin’.⁵

Leringen van David O. McKay

Ouders hebben de heilige taak om voor hun kinderen te zorgen en ze leiding te geven

Er is niets onbeholpener op deze wereld dan een pasgeboren baby. Zonder de beschermende zorg van de ouders zal hij niet overleven of groeien. (...) Ons waardevolste bezit, onze schatten in de eeuwigheid, zijn onze kinderen. Zij verdienen onze grootste zorg en onze voortdurende leiding. (...)

Het krijgen van kinderen brengt grote verantwoordelijkheid met zich mee en geeft zicht op het edelste doel van het leven, namelijk deelgenoot met God te zijn om ‘de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.’ (Mozes 1:39).⁶

De Vader van het mensdom verwacht van ouders, die Hem vertegenwoordigen, dat zij Hem assisteren in het vormen en leiden van menselijk leven en onsterfelijke zielen. Dat is de hoogste verantwoordelijkheid die de Heer de mens kan verlenen.⁷

Het ouderschap (...) moet gezien worden als een heilige plicht. In de diepten van de ziel bevindt zich iets dat zich verzet tegen nalatig ouderschap. God heeft diep in de ziel van ouders de waarheid gelegd dat zij zich niet straffeloos kunnen onttrekken aan de taak om kinderen en jongeren te beschermen.

Er lijkt een groeiende tendens te zijn om deze verantwoordelijkheid te verleggen van het gezin naar andere invloedssferen, zoals de school en de kerk. Hoe belangrijk die ook mogen zijn, ze kunnen nooit de plaats innemen van de ouders. Voortdurende leiding, voortdurende waakzaamheid, kameraadschap en het

letten op onze kinderen zijn noodzakelijke voorwaarden om ons gezin bijeen te houden.⁸

De inspiratie van God komt tot uitdrukking in de vereiste dat heiligen der laatste dagen hun huis op orde houden en hun kinderen de beginselen van het evangelie van Jezus Christus leren. ‘En zij zullen hun kinderen ook leren bidden en oprecht leren wandelen voor het aangezicht des Heren.’ Dit gebod van de Heer, ons in de Leer en Verbonden, afdeling 68, vers 28, gegeven, laat geen twijfel over de verantwoordelijkheid van ouders om hun kinderen op te voeden — een verantwoordelijkheid die te vaak op de schouders van de kerk, de scholen en overheidsinstanties wordt gelegd.⁹

De opvoeding van kinderen ligt in handen van drie groepen: ten eerste, het gezin; ten tweede, de kerk; en ten derde, de staat. Het gezin is de belangrijkste van deze drie. God heeft deze taak aan de ouders gegeven om te onderwijzen: ten eerste in de leer van bekering; ten tweede, in geloof in Christus, de Zoon van de levende God; ten derde, in doop en bevestiging; en om ten vierde, kinderen te leren bidden en oprecht voor de Heer te leren wandelen [zie LV 68:25–28]. Ouders die zich onttrekken aan deze verantwoordelijkheid zullen verantwoording moeten afleggen voor dit plichtsverzuim.¹⁰

Het belangrijkste dat aan een man en vrouw kan worden toevertrouwd is een kind. Als een man, aan wie het geld van anderen is toevertrouwd, de fout ingaat, of hij nou werkt voor een bank, een bedrijf of de overheid, dan zal hij worden ingerekend en waarschijnlijk naar de gevangenis gaan. Als iemand op de hoogte is van staatsgeheimen en die wereldkundig maakt, en daarmee zijn land verraadt, wordt hij een verrader genoemd. Wat moet de Heer dan wel niet denken van ouders die, doordat zij hun plicht verzaken en zich overgeven aan zelfzucht, hun kinderen niet goed opvoeden, en daarmee bewijzen dat ze de grootste taak die de mens ooit gegeven is, niet waard zijn? De Heer heeft daarover gezegd: ‘(...) de zonde [zal] op het hoofd van de ouders rusten.’ (LV 68:25.)¹¹

Er is niets tijdelijks aan het gezin van heiligen der laatste dagen. Er is geen enkel voorbijgaand element in de gezinsrelaties. Voor

heiligen der laatste dagen is het gezin werkelijk de basiseenheid van de samenleving; en ouderschap staat vlak naast Godschap. Het geheim van goed burgerschap wordt in het gezin gevonden. Het geheim van ontluikend geloof in God, geloof in zijn Zoon, de Verlosser van de wereld, geloof in de organisaties van de kerk, vindt men in het gezin. Daar ontstaat het. God heeft ouders de verantwoordelijkheid gegeven om hun kinderen deze beginselen bij te brengen. Onze scholen, onze kerkorganisaties, en sommige goede maatschappelijke instanties kunnen alle helpen om onze jongeren op te bouwen en leiding te geven, maar geen van deze — hoe groot en belangrijk ze ook zijn in het leven van onze jongeren — kunnen de plaats innemen van de ouders in het gezin.¹²

Moeders kunnen een grote invloed ten goede op hun kinderen hebben

Een van de grootste behoeften in deze wereld is intelligent, consciëntieus moederschap. (...)

In het aardse leven is het moederschap de grootste invloed ten goede of ten kwade. Het beeld van de moeder wordt als eerste op de onbeschreven bladzijde van het jonge kind gegrift. Door haar liefkozing voelt het kind zich voor het eerst veilig; door haar kus voelt het kind zich voor het eerst geliefd; door haar genegenheid en liefde, voelt het voor het eerst dat er liefde in de wereld is.¹³

Moederschap is de edelste roeping in de wereld. Waar moederschap is de mooiste van alle kunsten, het mooiste van alle beroepen. Zij die een meesterwerk kan schilderen of die een boek kan schrijven dat miljoenen beïnvloedt, verdient de bewondering en lof van de mens. Maar zij die succesvol een gezin sticht met gezonde, prachtige zoons en dochters, van wie de invloed generaties lang gevoeld wordt, lang nadat de schilderijen zijn vervaagd, en boeken en standbeelden in verval zijn geraakt of zijn vernietigd, verdient de hoogste eer van de mens en de uitverkoren zegeningen van God.¹⁴

Moeders zaaien in de kinderjaren de zaden die in grote mate de levensoogst op volwassen leeftijd bepalen. Een moeder die haar kinderen respect voor elkaar en liefde voor het moederschap en

vaderschap bijbrengt, bewijst de kerk en het mensdom in het algemeen een grote dienst. Kinderen uit een dergelijk gezin ontpoppen zich als goede burgers — burgers die doen wat ze hun ouders hebben zien doen, die de strijd leveren die ze hun ouders hebben zien leveren. (...)

Het moederschap is de taak bij uitstek waarin de door God gegeven deugden van scheppen en offeren tot uiting komen. Hoewel het de vrouw dicht bij de rand van de dood brengt, leidt het moederschap haar ook in het domein van de levensbronnen, en maakt haar deelgenoot met de Schepper doordat zij sterfelijk leven schenkt aan eeuwige geesten.

Door de babytijd, de kindertijd en de tienertijd heen, en ja, zelfs nadat haar meisjes zelf moeder zijn geworden en haar zoons vader, offert de moeder welwillend haar tijd, haar comfort, haar pleziertjes, haar benodigde rust en ontspanning op, en zo nodig haar gezondheid en haar leven. Er is geen taal waarin de kracht, schoonheid en dapperheid van de moederliefde verwoord kan worden.

(...) Mijn ziel is rijk aan dierbare herinneringen aan mijn moeder die voor het slapengaan met ons bad, hoe ze mijn broer en mij liefdevol toedekte en ons beiden een lieve nachtzoen gaf. We waren toen te jong en snaaks om haar toewijding ten volle te kunnen waarderen, maar niet te jong om te weten dat moeder van ons hield.

Het besef dat mijn moeder van mij hield, en mijn bereidwilligheid om mij aan de regels van mijn voorbeeldige vader te houden, hebben mij in mijn onstuimige jeugd meer dan eens doen omkeren als ik op de drempel van verleiding stond.¹⁵

Een moeder kan in deze wereld geen edeler werk doen dan de kinderen waarmee God haar gezegend heeft, in liefde grootbrengen. Dat is haar taak.¹⁶

Een vader dient actief deel te nemen aan de opvoeding van de kinderen

Op zekere avond, rond vijf uur, reden vier broeders in een auto over Main Street [in Salt Lake City, Utah]. Toen zij First

South Street passeerden, hoorden ze iemand klagelijk ‘papa!’ roepen. Papa! Papa! Wacht!’ De vader zat aan het stuur, en zijn geoefende oor herkende de stem van zijn zoon. Hij zette de auto meteen aan de kant. Toen de mannen keken, zagen ze een klein, negenjarig jongetje uit de woelige menigte naar voren komen, hijgend, buiten adem, huilend, omdat hij de auto had willen bijhouden.

De vader zei: ‘Waar kom je vandaan, jongen?’

‘Ik was op zoek naar u.’

‘Waarom ben je niet op de plek gebleven waar we hadden afgesproken?’

‘Ik wilde kijken waar u bleef.’

De jongen dacht dat ze elkaar bij de Tabernakel zouden zien. De vader dacht dat ze elkaar verderop in de straat zouden treffen. Door dit misverstand waren de jongen en zijn vader elkaar misgelopen, en was de jongen overgeleverd aan de menigte, zonder beschermende hand.

Ik ben van mening dat dat de kern van de waarschuwing is die zo vaak geklonken heeft. Vaders, is er een misverstand tussen u en uw zoons? Dwaalt een van hen door de menigten, omringd door alle soorten verleidingen, en verwacht u hem te ontmoeten op een afgesproken plek die hij niet kent? Misschien zal hij zich niet losmaken uit de menigte en ‘Vader, vader!’ roepen; en als hij dat wel doet, bent u misschien doof voor zijn geroep, omdat u druk bent met andere zaken. Dan zou u hem wel eens voorbij kunnen rijden en hem alleen achterlaten te midden van het kwaad, en zal hij op eigen houtje naar huis moeten zien te komen. Neem uw zoons mee op deze levensweg, opdat u ze bij u zult hebben in dat eeuwige thuis, waar oneindige vrede en voldoening heerst.¹⁷

De vader die, door zaken of politieke of sociale verplichtingen, nalaat samen met zijn vrouw de verantwoordelijkheid van het opvoeden van zijn zoons en dochters op zich te nemen, is zijn huwelijksplichten ontrouw, is een negatief element in wat een vreugdevolle, huiselijke sfeer zou kunnen en moeten zijn, en is een potentiële aanstichter van onenigheid en criminaliteit.¹⁸

Ouders brengen hun kinderen in liefde gehoorzaamheid en eerbied bij

Eerbied en gehoorzaamheid aan de wet behoort thuis te beginnen. Jazeker, er kan niet genoeg nadruk worden gelegd op de taak van ouders om hun kinderen eerbied voor God in alle heilige zaken bij te brengen, alsook gehoorzaamheid aan de wet.¹⁹

Gehoorzaamheid is de eerste wet van de hemel, en het is de wet die thuis dient te gelden. Er kan geen waar geluk in het gezin zijn zonder gehoorzaamheid — gehoorzaamheid die in de goddelijke deugd liefde gestalte krijgt, niet in fysieke straf. Er is geen thuis zonder liefde. U kunt in een paleis wonen en toch geen thuis hebben, en u kunt in een plaggenhut met een bladerdak en een lemen vloer wonen, en daar het mooiste thuis van de wereld hebben, als binnen die vier plaggenmuren het goddelijke beginsel liefde heerst, [dat] die gezegende gehoorzaamheid en volgzzaamheid [schept] die het leven de moeite waard maakt.²⁰

Er zijn wilde theorieën in omloop over de zelfbeschikking van kinderen, en het recht op individualiteit. Sommige voorstanders van die theorieën zijn van mening dat kinderen hun eigen problemen moeten oplossen zonder de leidende hand van ouders. Deze theorie heeft zijn goede kant, maar er schuilt meer kwaad in. (...)

Het kind behoort te leren dat het niet alles kan doen, dat er grenzen zijn die het niet straffeloos kan overschrijden. Het kind kan liefdevol maar vastberaden tot de navolging van de huisregels gebracht worden. ‘Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken.’ [Zie Spreuken 22:6.]²¹

Jongeren hebben raad en leiding [nodig] en de juiste regels. ‘De eerste les aan uw kind dient in gehoorzaamheid te zijn, en de tweede kunt u naar eigen inzicht geven’, heeft Benjamin Franklin gezegd. (...) Het kind dient te leren dat het niet alleen op de wereld is, dat hij verplichtingen aan anderen heeft. (...)

Ook ouders hebben de plicht in deze opvoeding om de kinderen niet tot toorn aan te zetten [zie Efeziërs 6:4]. Ze behoren voorkomend te zijn en hun kinderen niet te irriteren door hun

hinderlijke regels op te leggen of te veel verantwoordelijkheid te geven. Ze behoren wanneer dat maar enigszins mogelijk is te bemoedigen in plaats van te vermanen of te straffen.²²

Een goed voorbeeld van de ouders heeft veel invloed op de kinderen

We hebben allemaal de plicht, en vooral de ouders, om een goed voorbeeld te geven aan kinderen en jonge mensen dat ze kunnen navolgen. Ouders moeten thuis oprecht de wet naleven en het priesterschap eren, opdat hun kinderen een goed voorbeeld voor ogen hebben.²³

Het is de plicht van ouders en van de kerk de jongeren niet alleen te leren, maar ook te laten zien dat een eerlijk, zedelijk leven vreugde en geluk brengt; jongeren dienen in te zien dat overtredingen van morele en sociale wetten resulteren in ongenoegen, verdriet en, als men erin volhardt, verwording.²⁴

Het is onze plicht als volwassenen en ouders [van onze kinderen] hun een goed voorbeeld te geven, thuis en in de maatschappij. Het is onze taak om onze kinderen ervan te doordringen dat ons geloof in het evangelie van Jezus Christus oprecht is. Nooit behoren ouders het ene te leren en het andere te doen. Kinderen zijn heel gevoelig voor onoprechtheid.²⁵

Het gezin geeft een kind zijn naam en plaats in de gemeenschap. Een kind wil dat het gezin waaruit het komt net zo goed is als dat van zijn vrienden. Hij wil met trots op zijn vader kunnen wijzen, en altijd een inspirerend gevoel krijgen als hij aan zijn moeder denkt.²⁶

God geve dat wij de waarheid verdedigen — of beter nog, die naleven, en daarin thuis het goede voorbeeld te geven. (...) God geve u de kracht dat u die invloed hebt, opdat uw kinderen trouw zullen blijven, zo nodig tot in de dood, aan de waarheid van het evangelie van Jezus Christus.²⁷

Laten we ons nog meer voornemen om een [goed] gezin te hebben, een goede vader te zijn, een attente moeder, betere voorbeelden voor onze kinderen, vastberaden om bij ons thuis een vlegje hemel op aarde te hebben.²⁸

Ideeën voor studie en bespreking

- Welke taak hebben ouders in Gods plan om ‘de onsterfelijkheid en het eeuwige leven’ van zijn kinderen tot stand te brengen? (Zie pp. 154–156.) Hoe delen de vader en de moeder in de verantwoordelijkheid om hun kinderen in rechtschapenheid op te voeden? (Zie pp. 156–158.)
- Waarom behoren ouders hun kinderen tot hun belangrijkste prioriteit te maken? Welke soort invloeden of activiteiten wedijveren met de gezinsactiviteiten? Hoe kunnen ouders de activiteiten buitenshuis in het juiste perspectief zien? Waarom is het belangrijk om alle gezinsleden bij deze beslissingen te betrekken?
- Welke speciale band behoort er tussen een moeder en haar kinderen te bestaan? (Zie pp. 156–157.) Op welke unieke manieren kan een moeder haar kinderen ten goede beïnvloeden?
- Wat kan een vader doen om actief deel te nemen aan de opvoeding van zijn kinderen? (Zie pp. 157–158.) Welke zegeningen zijn er voor een vader en zijn kinderen als ze samen tijd doorbrengen?
- Wat zijn zoal doeltreffende manieren om onze kinderen gehoorzaamheid en eerbied bij te brengen? (Zie pp. 158–159.) Waarom is liefde hierbij zo’n belangrijk gegeven? Wat kunnen ouders doen als hun kinderen ervoor kiezen om ongehoorzaam en eigenzinnig te zijn?
- Wat is het effect op kinderen als ouders ‘het ene leren en het andere doen’? Hebt u gezien hoe een goed ouderlijk voorbeeld een positieve invloed op kinderen had? (Zie pp. 159–160.)
- Op welke manieren kunnen we alleenstaande ouders helpen die hun kinderen in rechtschapenheid proberen op te voeden?
- Waarom denkt u dat de Heer de ouderlijke plicht boven alle andere plichten heeft geplaatst? Waarom is het belangrijk om in te zien dat het gezin de basiseenheid van de kerk is? Welke overeenkomsten ziet u tussen de leringen van president

McKay over het gezin en ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld?’

Relevante teksten: Kolossenzen 3:20–21; 1 Nephi 1:1; 8:35–38; Enos 1:1–3; Alma 56:41–48

Noten

1. Conference Report (oktober 1967), 97.
2. Llewelyn R. McKay (red., 1960). *Secrets of a Happy Life*, XII.
3. Geciteerd in John J Stewart (1970). *Remembering the McKays*, 30.
4. David Lawrence McKay (1989). *My Father, David O. McKay*, 99; alinea-indeling gewijzigd.
5. Citaat van J. E. McCulloch. *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; Conference Report (April 1935), 116.
6. Conference Report (oktober 1954), 8–9.
7. Conference Report (april 1955), 27.
8. Conference Report (april 1969), 7.
9. Conference Report (april 1966), 107.
10. Conference Report (oktober 1954), 8.
11. Conference Report (april 1955), 25–26.
12. Llewelyn R. McKay (red., 1971). *Stepping Stones to an Abundant Life*, 358.
13. Llewelyn R. McKay (red., 1966). *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, 167–168.
14. Llewelyn R. McKay (red., 1957). *Pathways to Happiness*, 116.
15. Clare Middlemiss (red., 1967). *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, 262–265.
16. Conference Report (april 1951), 81.
17. *Gospel Ideals* (1953), 489–490.
18. Conference Report (april 1965), 7.
19. Conference Report (april 1937), 30.
20. Conference Report (juni 1919), 78.
21. Conference Report (april 1955), 27.
22. Conference Report (april 1959), 73.
23. Conference Report (oktober 1927), 12.
24. Conference Report (april 1967), 6.
25. Conference Report (april 1960), 120.
26. Conference Report (april 1945), 143.
27. Conference Report (april 1969), 97.
28. Conference Report (april 1952), 128.

'Het waardevolste in deze wereld is een getuigenis van de waarheid.'

Een getuigenis van de waarheid

Een getuigenis van het evangelie van Jezus Christus is de heiligste, de waardevolste gave in ons leven, die alleen wordt verkregen door naleving van de beginselen van het evangelie, en niet door de paden van de wereld te volgen.¹

Inleiding

President David O. McKay onderwees vaak dat het belangrijk is om zelf een getuigenis van het evangelie te krijgen en beloofde dat ‘de Heer degenen die Hem zoeken nooit in de steek laat.’ Toen hij nog jong was, verlangde David O. McKay een eigen getuigenis van de waarheid te krijgen. Over die periode uit zijn leven schreef hij:

‘Op de een of andere manier had ik in mijn jeugd de indruk gekregen dat je alleen een getuigenis kon krijgen als zich een manifestatie voordeed. Ik had gelezen over het eerste visioen van de profeet Joseph Smith, en ik wist dat wat hij te weten was gekomen van God kwam. Ik had mijn vaders getuigenis gehoord over een stem die hij had gehoord, en op de een of andere manier had ik de indruk gekregen dat dat de bron van elk getuigenis was. Ik besepte al jong dat het waardevolste dat iemand in zijn leven kon krijgen een getuigenis van de goddelijkheid van dit werk was. Ik verlangde er sterk naar; ik dacht dat als ik een getuigenis kreeg al het andere daarbij in het niet zou vallen.

‘Ik bleef volharden in gebed. Ik was van mening dat het gebed in het verborgene, of het nu in mijn kamer was of in het bos of in de heuvels, de manier was om een getuigenis te krijgen. Overeenkomstig ben ik als jongen meer dan eens in gebed geknield, naast de elsbessenboom terwijl mijn rijpaard aan de kant van de weg stond.

'Ik herinner me dat ik op zekere middag over de heuvels bij Huntsville reed terwijl ik nadacht over deze zaken en tot de slotsom kwam dat de stille verlatenheid van de heuvels de beste plek was om een getuigenis te krijgen. Ik steeg af, gooide de teugels over het hoofd van mijn paard, en knielde een paar passen verder neer onder een boom. De lucht was helder en zuiver, de zonneschijn weldadig; het groen en de bloemen vulden de lucht met prikkelende geuren. (...)

'Ik knielde neer, stortte mijn hart uit voor God en vroeg Hem om een getuigenis van dit evangelie. Ik verwachtte een of andere manifestatie, dat ik een verandering zou ondergaan die al mijn twijfels zou wegnemen.

'Ik stond op, besteeg mijn paard en terwijl ik mijn weg vervolgde, weet ik nog hoe ik mijn ziel onderzocht en onwillekeurig mijn hoofd schudde en bij mezelf dacht: nee knul, er is niets veranderd, je bent nog precies dezelfde jongen als daarnet. De verwachte manifestatie had zich niet voorgedaan.'²

Hoewel hij niet onmiddellijk de manifestatie kreeg die hij verwachtte, bleef president McKay openstaan voor een eigen getuigenis. Later zou hij schrijven: 'De geestelijke manifestatie waarvoor ik als tiener had gebeden kwam als het automatische gevolg van het vervullen van mijn plicht.'³

Uit eigen ervaring verkondigde president McKay dat gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen de sleutel tot een getuigenis was. Hij getuigde: 'Als u de beginselen van het eeuwige leven omarmt, zult u merken dat er een zegen van de Heilige Geest op uw ziel neerdaalt, die u een getuigenis schenkt dat twijfel volledig uitsluit, dat God leeft, dat hij echt onze Vader is, en dat dit zijn werk is dat Hij door middel van de profeet Joseph Smith heeft gevestigd. Dat is mijn getuigenis — het waardevolste in mijn leven!'⁴

Leringen van David O. McKay

Een getuigenis van de waarheid is het waardevolste bezit in de wereld

Er is niets dat iemand in de wereld kan bezitten, dat hem meer troost, meer hoop en meer geloof zal schenken dan een getuigenis van het bestaan van een hemelse Vader die van ons houdt, of van de werkelijkheid van Jezus Christus, zijn eniggeboren Zoon, en dat die twee hemelse Personen aan de profeet Joseph zijn verschenen en de kerk van Jezus Christus hebben gevestigd, en dat er mensen zijn die God officieel vertegenwoordigen.⁵

Het waardevolste in deze wereld is een getuigenis van de waarheid. (...) De waarheid wordt nooit oud, en de waarheid is dat God de bron is van [het] priesterschap (...); dat Hij leeft, dat Jezus Christus, de grote hogepriester, het hoofd van deze kerk is.⁶

We hebben het getuigenis van de Geest ontvangen dat we kinderen van onze Vader in de hemel zijn. We hebben het getuigenis ontvangen dat God leeft. We hebben het getuigenis ontvangen dat Christus, die is gekruisigd en op de derde dag met een verheerlijkt lichaam is opgestaan, het hoofd is van zijn kerk. We hebben het getuigenis van de Geest ontvangen dat Hij in deze bedeling het evangelie van Jezus Christus heeft geopenbaard, dat weer volledig op aarde is gevestigd. Het evangelie van Jezus Christus, zoals dat is hersteld door de profeet Joseph Smith, is inderdaad in alle opzichten de kracht Gods tot behoud [zie Romeinen 1:16]. Het geeft ieder mens hier het volmaakte leven, en het geeft ons door gehoorzaamheid aan de evangeliebeginselen eeuwig leven.⁷

Koester in uw hart het getuigenis van de waarheid; maak het zo vast en stevig en onwrikbaar als de sterren aan de hemel. Mag in ieder hart en in ieder gezin de ware Geest van Christus komen, onze Verlosser, die werkelijk bestaat en wiens inspirerende leiding echt is.⁸

Naar onze gehoorzaamheid krijgen we een getuigenis door de Geest

Reine gedachten en een oprecht hart dat dagelijks de leiding van de Heiland zoekt, leiden tot een getuigenis van de waarheid van Christus' evangelie, en wel zo zeker en permanent als dat van Petrus (...) nadat hij de verheerlijking van Christus had gezien, en de stem van God had horen getuigen van Christus' goddelijkheid. [Zie Matteüs 17:1-5.]⁹

Ik vraag me af hoeveel onder ons [de jongeren] (...) laten zien *hoe* ze [een getuigenis kunnen ontvangen]. Leggen wij genoeg nadruk op het feit dat ze het nooit zullen weten als ze zich overgeven aan zonde; ze zullen er nooit achter komen als ze alleen uit zijn op de bevrediging van hun lusten en passies. 'Mijn Geest zal niet blijven inwerken op de mens.' (Genesis 6:3; LV 1:33; Mozes 8:17.) Zijn geest zal niet in een onreine tabernakel wonen. ('De Geest des Heren woont niet in onheilige tempels.' Helaman 4:24.) En u kunt geen getuigenis hebben zonder de Geest van God. (...)

(...) De vraag komt op — Hoe kan ik het weten? Jezus heeft die vraag beantwoord, en in elk aspect van zijn leven getoond. Op zekere dag, toen Hij getuigde van zijn godschap, dat zijn leringen van God waren, zeiden de farizeeën en anderen om Hem heen: 'Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?' Hoe weten wij (dat was hun vraag) dat u van God komt? En Hij gaf hun een eenvoudig antwoord: 'Indien iemand diens wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.' (Johannes 7:15, 17.) Daar is het definitieve antwoord — een duidelijke uitspraak. (...) 'Als je zijn wil doet, zul je weten.' En 'God te kennen, en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft, is eeuwig leven.' [Zie Johannes 17:3.]¹⁰

Sommigen is het gegeven, zegt de Heer in de Leer en Verbonden, om door de Heilige Geest te weten dat Jezus de Zoon van God is en dat Hij voor de zonden der wereld werd gekruisigd [zie LV 46:13]. Aan hen denk ik, die vast staan op de rots van openbaring in het getuigenis dat ze aan de wereld verkondigen. Maar de Heer zegt verder dat er anderen zijn aan wie

het is gegeven te geloven in het getuigenis van anderen, opdat ook zij hun heil mogen ontvangen als ze getrouw blijven [zie LV 46:14]. Zij allen krijgen hun getuigenis echter ook uit dagelijkse bezigheden met het evangelie.

De heiligen der laatste dagen overal ter wereld krijgen hun getuigenis bevestigd telkens als zij hun plicht vervullen. Zij weten dat het evangelie hun leert een beter mens te worden; dat de mannen bekwamer en de vrouwen loyaler worden als ze gehoorzaam zijn aan de beginselen van het evangelie. Elke dag komen ze daar meer achter en ze kunnen het niet ontkennen; ze weten dat gehoorzaamheid aan het evangelie van Jezus Christus van hen betere en loyalere vaders maakt, en trouwe en eerbare vrouwen en gehoorzame kinderen. Ze weten dat gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie van hen in elk opzicht ideale huisvaders en -moeders maakt; het ideaal is daar, ze voelen dat in hun hart, ze kunnen het niet ontkennen, ze weten het, en ze weten dat overtreding van die beginselen het tegenovergestelde effect op hun leven en gezinsleven zal hebben. Ze weten dat gehoorzaamheid aan het evangelie leidt tot ware broederschap en vriendschap onder de mensen; ze weten dat ze betere burgers zijn, doordat ze gehoorzaam zijn aan de wetten en verordeningen. Zo zij dus in hun dagelijkse bezigheden en in hun werkkring het evangelie toepassen, komt de waarheid van het evangelie in hun leven bovendrijven.¹¹

U heeft ongetwijfeld mensen ontmoet die (...) zich afvragen hoe het komt dat deze kerk zo vitaal is en zo hard groeit. Dit is het geheim: iedere ware heilige der laatste dagen bezit persoonlijk de zekerheid dat dit het werk van God is, dezelfde macht die aan Petrus en Johannes de moed gaf om voor hun aanklagers te staan en openlijk en stoutmoedig in het Sanhedrin te verklaren dat 'Jezus, die gij gekruisigd hebt, dat door die naam deze hier gezond voor u staat', dat zijn naam de enige naam aan de mensen gegeven is, waardoor zij behouden worden [zie Handelingen 4:10, 12].

Het geheim ligt in het getuigenis dat ieder individu heeft die trouw is aan zijn lidmaatschap in de kerk van Christus, dat het evangelie bestaat uit juiste beginselen. (...) Dit getuigenis is

geopenbaard aan iedere oprechte man en vrouw die zich houdt aan de beginselen van het evangelie van Jezus Christus, de verordeningen heeft ondergaan en recht heeft op en zich verlaat op de Geest van God, de Heilige Geest, voor leiding. Ieder individu staat op zichzelf in dat getuigenis, net als [de] duizenden gloeilampen die Salt Lake City 's nachts verlichten, op zich staan en schijnen, hoewel het licht van de lamp afkomstig is uit dezelfde krachtbron, dezelfde energie, waaruit alle andere lampen hun energie ontvangen.¹²

Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, het getuigenis van God is meerder, want dit is het getuigenis van God, dat Hij van zijn Zoon getuigd heeft: 'Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zich.' [1 Johannes 5:10.] Er is een getuigenis van de Geest. God openbaart aan de mensenziel de realiteit van de opstanding van de Heer, de goddelijkheid van dit grote werk, de waarheid, de goddelijke en eeuwige waarheid dat God leeft, niet als macht, niet als invloed, of kracht, of elektriciteit, maar als onze Vader in de hemel. (...) God openbaart aan de ziel dat Hij bestaat. Hij openbaart de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus, die naar de aarde is gekomen om de mens de realiteit van het bestaan van God en zijn Zoon te verkondigen.¹³

Met de waarheid als onze gids, onze metgezel, onze bondgenoot, onze inspiratie, kunnen we ons bewust worden van onze verwantschap met de Oneindige, en alle onbeduidende beproevingen, smarten en pijnen van dit leven zullen vervagen, zoals de vluchtige, onschadelijke beelden in een droom. Dat is ons voorrecht onder Gods leiding en zegen als we de geestelijke zegeningen en privileges van het evangelie van Jezus Christus toepassen op onze dagelijkse bezigheden.¹⁴

Een getuigenis van het evangelie is een anker voor de ziel

Het getuigenis van het evangelie is een anker voor de ziel te midden van verwarring en conflicten. Kennis van God en zijn wetten houdt stabiliteit in, houdt tevredenheid in, houdt vrede in, en daarmee een liefdevol mens die aan zijn medemens dezelfde zegeningen, dezelfde privileges wil aanbieden.¹⁵

We kunnen niet echt geloven dat we kinderen van God zijn, en dat God bestaat, zonder te geloven in de uiteindelijke, onvermijdelijke triomf van de waarheid van het evangelie van Jezus Christus. Als we dat geloven, zullen we ons minder zorgen maken over de vernietiging van de wereld en de huidige beschaving, omdat God zijn kerk heeft gevestigd om nooit meer omver te worden geworpen of aan een ander volk gegeven te worden. En zo zeker als God leeft, en zijn volk Hem en elkaar trouw blijft, hoeven we ons geen zorgen te maken over de uiteindelijke triomf van de waarheid.

(...) Als u dat getuigenis [van de waarheid] aan uw zijde hebt, kunt u onbevreesd door de donkerste dalen van laster, onjuiste voorstelling van zaken, en misbruik gaan alsof u een magische wapenrusting draagt, waar geen kogel noch pijl doorheen komt. U kunt met opgeheven hoofd wandelen, en met een onbevreesde en uitdagende hoofdbeweging iedere man kalm en vastberaden in de ogen zien. (...) U weet dat alles uiteindelijk goed zal komen; dat het moet gebeuren; dat alles moet wijken voor het grote, witte licht van de waarheid zoals de duisternis in het niets verdwijnt bij het opkomen van de zon.¹⁶

Ideeën voor studie en bespreking

- Wat betekent het om een getuigenis te hebben van Jezus Christus en zijn evangelie? Waarom is een getuigenis het waardevolste bezit dat we kunnen hebben? (Zie pp. 164–165.) Waarom is het belangrijk dat we allemaal ons eigen getuigenis hebben?
- Wat moeten wij doen om een getuigenis van de waarheid te krijgen? (Zie pp. 165–168.) Waarom is gehoorzaamheid een onmisbaar deel van een sterke getuigenis? Wat voor rol speelt de Heilige Geest bij het verkrijgen van een getuigenis?
- Waarom is het belangrijk dat wij ons hele leven ons getuigenis blijven versterken? Op welke manieren sterkt u uw getuigenis?
- Wat kunnen we doen om onze kinderen behulpzaam te zijn bij het krijgen van een getuigenis van Jezus Christus en zijn evangelie?

- President McKay vond dat een getuigenis van het evangelie een anker voor de ziel is (zie p. 168). Waarom hebben we een getuigenis nodig om onze ziel te verankeren? (Zie p. 168.) Hoe heeft uw getuigenis u kracht gegeven en beschermd in moeilijke tijden?
- Waarom is het belangrijk dat wij anderen ons getuigenis geven? Welke zegeningen heeft u ervaren doordat u uw getuigenis hebt gegeven?

Relevante teksten: Matteüs 16:13–17; Lucas 22:32; Johannes 7:17; 14:26; Ether 12:4; Moroni 10:3–5; LV 1:39; 93:24–28

Noten

1. Clare Middlemiss (red., 1962). *Treasures of Life*. p. 228.
2. *Treasures of Life*, 228–230.
3. Clare Middlemiss (red., 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 7.
4. *Treasures of Life*, 232.
5. Conference Report (oktober 1953), 88.
6. Conference Report (april 1948), 172.
7. Conference Report (oktober 1966), 136.
8. Conference Report (oktober 1965), 145–146.
9. *Ancient Apostles* (1918), 49.
10. Conference Report (oktober 1953), 88–89.
11. Conference Report (oktober 1912), 121; alinea-indeling gewijzigd.
12. Conference Report (oktober 1912), 120–121.
13. Conference Report (oktober 1925), 111.
14. Conference Report (april 1958), 130.
15. Conference Report (oktober 1912), 122.
16. Conference Report (april 1969), 152.

De moed rechtschapeu te leven

*Wat men tegenwoordig het hardst nodig heeft,
is geloof in God en de moed om zijn wil te doen.¹*

Inleiding

President David O. McKay heeft in een conferentietoespraak een verhaal aangehaald dat afkomstig was van ene James L. Gordon:

‘Een jongen (...) besloot in de leer te gaan bij een timmermansbedrijf. Hij was getalenteerd en nog in zijn tienerjaren, en de mannen waren blij dat hij voor hen kwam werken. Ze zeiden: “Kom, laten we proosten op deze jongeman die ons bedrijf komt versterken!” Ze schonken een glas bier in en reikten hem dat aan.

‘Hij zei: “Nee, dank u, ik drink niet.”

“Nou,” zei een norske oude timmerman, “we willen geen geheelonthouders in onze groep hebben.”

“Tja,” zei de jongen, “je hebt er wel een als jullie mij nemen.”

‘Een ander greep hem bij de kraag en zei: “jongeman, je drinkt dat glas bier leeg of we schenken het over je uit!”

“Ga je gang. Ik ben hier naar toe gekomen met een schone jas en een rein geweten. U kunt mijn jas vuilmaken, maar mijn karakter niet.”

Verwijzend naar de jongeman in dit verhaal, zei president McKay vervolgens:

‘Hem was geleerd — ik gebruik dit woord met opzet — niet alleen verteld, maar geleerd om geen tabak of sterkedrank te gebruiken. Dat is wat ik met morele moed bedoel. Wat men tegenwoordig het hardst nodig heeft is geloof in God en de moed om zijn wil te doen.²

'Door zijn bittere tranen heen zal [Petrus] alle ware eigenschappen van mannelijkheid hebben gezien zoals die in Jezus waren gepersonifieerd — eerbied, broederschap, geduld, oprechtheid, moed.'

Leringen van David O. McKay

De Heiland is het beste voorbeeld van moed

Hij die de Gids in ons leven is, of dat behoort te zijn, was de moedigste van alle mensen. ‘In Jezus ontwaren we de grootste moed; de edelste onverschrokkenheid; de hoogste dapperheid.’ Waar heldendom verdedigt het goede en ziet rampspoed onder ogen zonder terug te deinzen. In dit opzicht was de Heiland de personificatie van ware moed en heldendom. Ter illustratie hoef ik alleen maar de reiniging van de tempel te noemen [zie Matteüs 21:12–13]; of toen hij onbevreesd de waarheid sprak in Nazaret en zijn stadgenoten vervolgens niets van Hem moesten hebben [zie Lucas 4:16–32, 43–44]; of toen de velen van de vijfduizend in Kapernaüm (...) [hem in de steek lieten en] Hij zich [tot de Twaalf] wendde en vroeg: ‘Gij wilt toch ook niet weggaan?’ [Zie Johannes 6:66–67.] Maar niet een keer heeft de Meester de hoop opgegeven of is Hij van zijn beoogde koers afgeweken. Dat is de soort moed die we nu in de wereld nodig hebben.³

Toen soldaten Jezus gevangen wilden nemen, sprong (...) Petrus voor zijn Meester in de bres, hij trok zijn zwaard en ‘trof de slaaf van de hogepriester en sloeg hem het rechteroor af’. [Zie Johannes 18:10.] (...) ‘Jezus dan zeide tot Petrus: Steek het zwaard in de schede; de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?’ [Johannes 18:11.] Wat een les voor Petrus! Hoewel de plicht lijden en de dood tot gevolg zou hebben, toch wilde de Heer niet inboeten op zijn kracht. (...).

Petrus’ kracht en loyaliteit wankelden, maar hij kon zich er niet toe brengen om met de anderen te vluchten. Noch wist hij of het goed was om met Jezus mee te gaan; daarom deed hij geen van beide, maar ‘volgde Hem van verre tot [bij het huis van] van de hogepriester.’ [Marcus 14:54.] Aanvankelijk bleef hij buiten, maar later waagde hij zich in de hof waar de slaven zaten. (...)

[Nadat Petrus drie keer had ontkend dat hij de Heer kende], ‘keerde [de Heiland] zich om en zag Petrus aan.’ Toen herinnerde hij zich de woorden van de Heer, ‘Eer de haan heden kraait, zult gij Mij driemaal verloochenen’, en hij ging naar buiten en weende bitter. [Zie Lucas 22:54–62.]

Er wordt gezegd dat Petrus ‘wegging en met niemand wilde praten, (...) zich stilhield en bitter hilde’, en dat zijn verdriet zo groot was dat hij na de kruisiging van de Heer de hele vrijdag en zaterdag alleen is gebleven. Als dat zo is, zal zijn wroeging om wat hij had gedaan hem des te zwaarder zijn gevallen nu hij alleen was en kon terugdenken aan de vele vriendelijke woorden die de Heer tegen Hem gesproken had, en de vele, vele gelukkige momenten die hij in gezelschap van de Heer had gekend. Elk woord, elke daad, elke blik van zijn Meester zal in zijn gedachten zijn opgekomen en nieuwe betekenis hebben gekregen. (...) Door zijn bittere tranen heen zal hij alle ware eigenschappen van mannelijkheid hebben gezien zoals die in Jezus waren gepersonifieerd — eerbied, broederschap, geduld, oprechtheid, moed.⁴

De hoop en het lot van de wereld liggen in de handen van de Mens uit Galilea, onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Wilt u bij uw worsteling in uw dagelijks leven een moment de tijd nemen om bij uzelf na te gaan of u dat echt gelooft? [Een schrijver] heeft eens deze vraag gesteld: ‘Is Jezus alleen een legendarische figuur uit de geschiedenis, een heilige uitgebeeld in de gebrandschilderde ramen van de kerken, (...) onbenaderbaar en zelden nog door iemand bij naam genoemd, of is Hij nog steeds wat Hij was toen Hij leefde, een realiteit, een mens met dezelfde hartstochten als wij, een oudere broer, een leidsman, een raadgever, een trooster, een heldere stem die ons uit het verleden toeroept om verheven te leven, die ons dapper voorgaat, en ons tot het einde toe moed inspreekt?’ Wat betekent Hij voor u, mijn medewerkers?⁵

Moed komt voort uit geloof en hoop

Het is belangrijker dan ooit dat we het evangelie van Jezus Christus leren en naleven. Er wachten ons grotere taken. Het werk is nog niet helemaal gedaan. (...) We hebben moed nodig om nieuwe gebieden te betreden; we hebben de moed nodig om onze huidige situaties en omstandigheden onder ogen te zien, en daarom heb ik als tekst gekozen: ‘Weest sterk en uw hart zij onversaagd, gij allen, die op de Here hoopt.’ [Psalmen 31:24].

In deze belofte zijn twee beginselen die door elke rechtgeaard godsdienstige mens gekoesterd dienen te worden — geloof en hoop. Wat wordt er in deze tekst geïmpliceerd? We weten met zekerheid dat de Heer zijn volk niet in de steek laat; laat niemand van ons dus wanhopen, maar moed vatten en zijn hoop zal niet vergeefs zijn. Geloof in God, oprechte hoop, vertrouwen in onze medemens, onze overtuigingen die ons moed schenken, zullen ons in staat stellen uiteindelijk elke rechtvaardige zaak te verwezenlijken.⁶

Laten we onze moeilijkheden moedig tegemoet treden, met geloof in een alles beheersende macht, in de individuele bescherming van onze Vader — want zo willen we Hem zien, een liefhebbende Vader.⁷

Jonge mensen moeten de moed ontwikkelen om hun geestelijke waarden hoog te houden

Het [hooghouden] van onze idealen is nog een terrein waarop we onze moed kunnen tonen, en de goedkeuring van de God in wie wij ons vertrouwen stellen, kunnen krijgen. Dit zijn tijden waarin de mensen kalm moeten blijven, en zich niet van hun stuk moeten laten brengen door elke ongrijpbare theorie die wordt aangeboden als een wondermiddel voor onze heersende kwalen. Onze tijd vraagt om jongeren die moedig zijn en hun morele normen hooghouden. Op dit terrein kunnen we de grootste mogelijke morele moed aantreffen. Er wordt gezegd dat heldendom voortkomt uit intense moed. Maar onze grootste helden worden niet altijd op het slagveld gevonden. Ik denk dat er ook helden onder onze jongeren zijn. Jonge mannen en jonge vrouwen die in gezelschap onbevreesd voor hun mening uitkomen en zaken afkeuren waarvan we weten dat ze het karakter, de jeugdige levenskracht, ondermijnen.

‘Er is nooit een tijd in de wereldgeschiedenis geweest’, zo schrijft iemand, ‘dat er meer behoefte was aan morele helden. De wereld wacht op ze. De voorzienigheid van God heeft de wetenschap bevolen de weg te bereiden voor zulke helden. Het is voor hen dat zij haar ijzeren rails neerlegt, en haar draden uitlegt, en de oceanen overbrugt. Maar waar zijn ze? Wie zal onze

Evenals Helamans jeugdige krijgers behoren we buitengewoon heldhaftig te zijn wat moed, kracht en inzet betreft en te allen tijde getrouw te zijn. (Zie Alma 53:20.)

maatschappelijke en politieke relaties de adem van een hoger leven inblazen?’ ‘Het belangrijkste in de wereld’, zegt een groot geleerde, ‘is niet de ontdekking van Galileo, van Faraday, of van anderen, maar het geloof dat morele en geestelijke waarden werkelijk bestaan.’ Ik doe een beroep op de jongeren om moedig te zijn in het hooghouden van de morele en geestelijke waarden van het evangelie van Jezus Christus. ‘Want wat zou het een mens baten, als hij de gehele wereld won, maar schade leed aan zijn ziel? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn leven?’ [Matteüs 16:26.]⁸

Het oogmerk van onderwijs is om in een kind kwaliteiten te ontwikkelen die zijn hele leven zullen bijdragen tot zijn welzijn; om in het kind de kracht van zelfbeheersing te ontwikkelen

opdat het nimmer de slaaf van een of andere zwakte zal worden, om een sterke man of een mooie vrouw tot ontwikkeling te brengen, opdat in elk kind op zijn minst de belofte van een vriend, een metgezel gevonden wordt, iemand die later geschikt is om een goede echtgenoot of echtgenote te zijn, een voorbeeldige vader of een liefdevolle, intelligente moeder, iemand die het leven moedig aandurft, rampspoed vastberaden tegemoet treedt, en de dood onbevreesd onder ogen ziet.⁹

Ik heb het 53ste hoofdstuk van Alma gelezen, waarin een verslag staat over jonge mannen die buitengewoon heldhaftig waren wat hun moed, hun kracht en hun inzet betrof — mannen die te allen tijde getrouw waren in alle dingen die hun werden toevertrouwd. Wie waren deze jonge mannen? Het waren zoons van ouders die evenzo loyaal waren aan wat hun was toevertrouwd. Hun ouders waren bekeerde Lamanieten die, toen de Geest Gods over hen kwam, hun leven toewijdden aan het dienen van hun naasten, en zich in hun bediening in de kerk ertoe verbonden om nooit meer hun wapens op te nemen tegen hun broeders, om nooit meer ten strijde te trekken. Zo was hun eed; zo was hun verbond; en dat zijn ze trouw gebleven, zelfs tot in de dood.¹⁰

Ik doe een beroep op de jongeren om moedig te zijn in het hooghouden van de morele en geestelijke waarden van het evangelie van Jezus Christus. De wereld heeft behoefte aan morele helden!¹¹

Met de woorden van [een schrijver]: (...) ‘Er liggen twee wegen voor je — de ene leidt tot de laagvlakten, waar de wanhoopskretten klinken (...); en de andere leidt tot de hooglanden van de dageraad, waar de blijde kretten van welwillendheid klinken en waar eerlijke inspanning wordt beloond met onsterfelijkheid.’ (...)

Moge God je, bij het maken van deze keuze, (...) een heldere kijk, een duidelijk beeld, een sterke wil, een moedig hart geven. Als je wijs kiest, kun je met opgeheven hoofd door het leven gaan, met een open gelaat dat aangeeft dat je niemand te kort doet. Zelfs als de levenstaak zwaar wordt en verdriet je neerdrukt, moge dan het licht van Christus je voorwaarts wenken, opdat je niet ontmoedigd zult zijn.¹²

Met morele moed kunnen we tegenspoed te boven komen

Moed is de kwaliteit van de geest die gevaar of tegenwerking kalm en vastberaden onder ogen ziet, die de mens in staat stelt de moeilijkheden die op zijn pad komen positief om te buigen. (...) Moed impliceert de moeilijkheden onder ogen zien en ze te boven komen.¹³

Het is makkelijk genoeg om goed te doen in het gezelschap van goede mensen, maar het is niet even makkelijk om het goede te verdedigen als de overgrote meerderheid er anders over denkt; en toch is dat het moment om ware moed ten toon te spreiden. De profeet Joseph bijvoorbeeld werd gehekeld en vervolgd omdat hij zei dat hij een visioen had ontvangen, maar hij is zijn getuigenis altijd trouw gebleven. Hoewel hij ‘gehaat en vervolgd werd bleef hij volhouden dat God tot hem gesproken had’, en ‘*de gehele wereld kon hem niet anders doen denken of geloven.*’ [Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:24–25; cursivering toegevoegd.]

Dat is de moed en de vastberadenheid die iedereen zou moeten hebben. Wanneer iemand weet wat juist is, moet hij de moed hebben het te verdedigen, zelfs als dat spot of straf tot gevolg heeft.¹⁴

Laten we het goede moedig verdedigen. Wees niet bang om je uit te spreken voor het goede. Laten wij trouw zijn.¹⁵

God geve ons de moed om het goede te kiezen, het vermogen om de goede kanten van het leven te waarderen, en de kracht om Hem en onze medemens toegewijd te dienen.¹⁶

Waarheid is trouw zijn aan het goede zoals wij het zien; het betekent moedig te leven in overeenstemming met onze idealen; het is altijd macht.¹⁷

Ideeën voor studie en bespreking

- Wat is moed? (Zie p. 176.) Waarom is morele moed belangrijker dan fysieke moed? Hoe kunnen we onze morele moed vergroten of sterken? Hoe kunnen we het evangelie dagelijks moedig naleven?

- Welke voorbeelden staan er zoal in de Schriften over de Heiland en anderen die volmaakte morele moed tentoon-spreidden? (Zie pp. 172–173.) Hoe heeft hun voorbeeld u gesterkt?
- Wat is het verband tussen geloof en moed? (Zie p. 173.) Hoe geeft de Heer ons de kracht om ogenschijnlijk overstelpende tegenwerking onder ogen te zien? Wat moeten wij doen om zijn hulp te ontvangen?
- Ontmoediging houdt in de moed verliezen. Waarom is ontmoediging zo'n gevaarlijk wapen van de tegenstander? Hoe kunnen we ons beschermen tegen ontmoediging of die te boven komen?
- Welk soort situaties in de maatschappij of anderszins vergen buitengewoon veel moed? Hoe kunnen heiligen der laatste dagen moed tonen in deze situaties? Hoe kunnen we de kinderen en jongeren van de kerk helpen en aanmoedigen om de evangeliënnormen moedig hoog te houden? (Zie pp. 174–176.) Hoe kan de publicatie *Voor de kracht van de jeugd* hierbij helpen?

Relevante teksten: Deuteronomium 31:6; 2 Koningen 6:16; Romeinen 15:13; 1 Nephi 3:7; LV 121:7–9

Noten

1. Conference Report (april 1963), 95.
2. Conference Report (april 1963), 95; verhaal uit James L. Gordon, *The Young Man and His Problems*.
3. Conference Report (april 1936), 58.
4. *Ancient Apostles* (1918), 63–66; alinea-indeling gewijzigd.
5. Conference Report (oktober 1954), 84; alinea-indeling gewijzigd.
6. Conference Report (april 1936), 57–58; alinea-indeling gewijzigd.
7. Conference Report (april 1936), 61.
8. Conference Report (april 1936), 60–61; alinea-indeling gewijzigd.
9. *Gospel Ideals* (1953), 436.
10. Conference Report (oktober 1927), 11–12.
11. Conference Report (april 1969), 152.
12. *Whither Shall We Go?* Brigham Young University Speeches of the Year (10 mei 1961), 7.
13. Conference Report (april 1936), 58.
14. *Ancient Apostles*, 185; alinea-indeling gewijzigd.
15. Conference Report (oktober 1968), 145.
16. Conference Report (april 1940), 118.
17. Conference Report (april 1959), 73.

'Ware christelijkheid is liefde in actie. (...) Met geloof, met vriendelijkheid, laat uw hart vervuld zijn met het verlangen het hele mensdom te dienen. De geest van het evangelie komt van het dienen van anderen.'

De goddelijke aspecten van hulpvaardigheid

*Het edelste levensdoel is te proberen het leven
van anderen beter en gelukkiger te maken.¹*

Inleiding

President David O. McKay heeft vaak gezegd dat het dienen van anderen waar geluk brengt en dat de Heer hen die dienen, leidt en zegent. Dat de Heer zijn dienstknechten werkelijk leidt, bleek in 1921 toen ouderling David O. McKay en broeder Hugh J. Cannon in opdracht van het Eerste Presidium de leden van de kerk overal ter wereld bezochten. Als onderdeel van die opdracht zouden zij de leden van de kerk in Armenië bezoeken. Door de gevolgen van de Eerste Wereldoorlog en de moeilijke situatie in de regio was er weinig bekend over de toestand onder de kerkleden daar. Ouderling McKay schreef:

‘In maart 1921 bereikte ons het bericht dat er tijdens een aparte vastendag duizenden dollars waren ingezameld voor de behoeftigen in Europa en de noodlijdende Armeniërs in Azië. Ook werd ons medegedeeld dat het Eerste Presidium overwoog een speciale gezant naar Syrië te sturen om daar persoonlijk hulp te bieden aan de Armeense heiligen.’

Daar de planning was dat ouderling McKay en broeder Cannon de leden in Armenië pas veel later zouden bezoeken, hielden zij zich aan hun reisschema en bezochten de leden van de kerk in Australië, Nieuw-Zeeland en vele eilanden. Een paar maanden hoorden zij niets over de omstandigheden in Armenië en of er iemand naartoe was gestuurd met het ingezamelde geld. Ten slotte, op 2 november 1921, toen zij in Jeruzalem waren, kwamen zij te weten dat J. Wilford Booth door het hoofdkantoor naar hen toe was gestuurd. Niemand wist echter waar hij zich op dat

moment bevond. Op die dag schreef ouderling McKay in zijn dagboek: ‘We hebben geen idee waar hij is, maar we vertrekken morgenochtend van Jeruzalem naar Haifa, en van daar naar Aleppo [Syrië]. We hebben besloten per auto door Samaria te reizen om zo nog wat bijbelse plaatsen aan te doen.’ Voordat ze vertrokken beklommen ouderling McKay en broeder Cannon de Olijfberg, zochten een afgelegen plekje op en baden de Heer hun te leiden op hun reis.

Na het gebed, zo herinnerde ouderling McKay zich, ‘en in het hotel te zijn teruggekeerd, kreeg ik sterk het gevoel dat we niet per auto naar Haifa moesten gaan maar per trein.’ Broeder Cannon ging akkoord en ze reisden per trein naar Haifa, in de hoop daar ouderling Booth te treffen. Ouderling McKay schreef: ‘Ons grootste verlangen was, nu het einde van onze zending naderde, ouderling Booth te ontmoeten. Het kwam ons voor dat onze reis naar Syrië nutteloos zou zijn tenzij we hem ontmoeten. We waren vreemdelingen. We kenden niemand. (...) We hadden een paar namen en adressen, maar konden die niet lezen, aangezien die in het Turks waren.’

Toen ouderling McKay en broeder Cannon met de trein in Haifa aankwamen, wilden ze eerst nog wat informatie inwinnen over een geschikt hotel. Na dat oponthoud liep ouderling McKay naar de uitgang van het station, op hetzelfde moment dat een andere reiziger dat ook deed. De man tikte hem op de schouder en zei: ‘Bent u niet broeder McKay?’

Ouderling McKay beschreef het resultaat van de ontmoeting als volgt: ‘Daar ik stomverbaasd was dat ik zo ver van huis werd aangesproken, draaide ik mij om en herkende ouderling Wilford Booth, de man die we meer dan wie ook wilden ontmoeten. We hadden elkaar ook niet op een betere plek kunnen ontmoeten. (...) Al hadden we de ontmoeting weken van tevoren gepland, het had niet beter gekund! Toen we elkaar onze wederwaardigheden vertelden, twijfelden we er niet aan dat onze ontmoeting het resultaat was van goddelijke tussenkomst. (...) Ja, als we elkaar niet in Haifa hadden ontmoet, zou onze reis naar de Armeense Zending, voor zover we dat kunnen inschatten, een

totale flop zijn geweest. Zo hebben we, behalve vele andere taken en ervaringen, de Armeense Zending georganiseerd.²

Leringen van David O. McKay

Het is de wil van de Heer dat we elkaar dienen

Het is de wil van God [dat u] uw naasten dient, hun welzijn nastreeft en deze wereld beter achterlaat dan u haar aantrof. Christus gaf alles wat Hij had om ons dat beginsel bij te brengen. De Meester zelf heeft ons geleerd: ‘in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan’ (Matteüs 25:40). Dit is de boodschap die God ons heeft gegeven. Deze kerk is Gods kerk en zij is zo volmaakt georganiseerd dat elke man, elke vrouw, en elk kind de kans krijgt iets goed voor een ander te doen. Het is de plicht van onze priesterschapsdragers en de verantwoordelijkheid van de hulporganisaties en van elk lid om te dienen en Gods wil te doen. Als wij dat doen, en hoe meer wij het doen, hoe meer wij ervan overtuigd zullen raken dat dit het werk van God is, omdat wij de proef op de som nemen. En *door de wil van God te doen, leren wij Hem kennen en krijgen wij nauw contact met Hem en gaan wij voelen dat het eeuwige leven onze bestemming is.* Wij zullen van alle mensen gaan houden en met de apostelen vanouds kunnen zeggen: ‘Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben.’ (1 Johannes 3:14).³

Er is gezegd dat ‘het mensdom uitsterft als we elkaar niet meer helpen.’ Iemand, wiens werk ik citeer, zegt dat ‘vanaf de tijd dat de moeder haar kind inbakert tot het moment dat een mens zijn laatste ademtocht uitblaast, wij niet zonder de hulp van anderen kunnen.’ (...) De kerk, met al haar quorums en organisaties, is Gods plan voor het verlenen van hulp aan anderen.⁴

Er komen mensen in mijn gedachten (...) die ik wil bedanken. (...) Dat zijn de mannen en vrouwen overal in de kerk die hun tijd en middelen bijdragen aan de verbreiding van de waarheid — niet alleen doen zij dat door onderwijs te geven, maar ook door op vele manieren te dienen. Sommigen van hen hebben moeite om de touwtjes aan elkaar te knopen. Anderen zijn rijke

gepensioneerde mannen en vrouwen die miljoenen hebben. (...) God zegene hen die dienen, Hij zegene iedereen, want ik denk dat we over de kerk kunnen zeggen, ‘dat we ernaar streven één te zijn, zoals U, Vader, en uw Zoon één zijn.’⁵

Bent u bereid te dienen? Hebt u de visie die koning Benjamin had toen hij zei dat, ‘(...) wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt?’ (Mosiah 2:17.) Ware christelijkheid is liefde in actie. Er is geen betere manier waarop wij onze liefde voor God kunnen tonen dan door onzelfzuchtige liefde voor de medemens te tonen. (...)

(...) Met geloof, met vriendelijkheid, laat uw hart vervuld zijn met het verlangen het hele mensdom te dienen. De geest van het evangelie komt van het dienen van anderen.⁶

Dienen brengt geluk aan de gever en ontvanger

Geluk is werkelijk het doel van ons bestaan. Dat geluk komt tot ons als we onze medemens dienen.⁷

Iedereen wil gelukkig zijn. Velen doen er oprecht alles aan om het beste uit zichzelf te halen. Verbazend genoeg zijn er maar weinigen die beseffen dat de beste leidraad naar een dergelijke prestatie de volgende verklaring van Jezus van Nazaret is: ‘Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mijnentwil, die zal het vinden.’ [Matteüs 16:25.] Deze belangrijke passage bevat een geheim dat meer waard is dan alle roem of heerschappij, iets dat meer waarde heeft dan alle rijkdom van de wereld.

Het is een *beginsel* dat, bij toepassing, belooft *ontmoediging* en *somberheid* te zullen vervangen met *hoop* en *blijdschap*; het leven te vullen met oneindige *voldoening* en *vrede*. Het is een waar woord, en als men dat maar accepteerde zou dat een zegen zijn voor deze radeloze, neerslachtige wereld. Waarom negeren mensen en naties dan iets wat zo kostbaar is?

Is de waarheid in deze paradoxale verklaring — je leven verliezen om het te vinden — zo ongrijpbaar dat die de mens volledig ontgaat? Of botst zij zo met de strijd om het bestaan dat mensen haar onpraktisch vinden?

Maar toch, het feit blijft overeind dat Hij die ‘de weg en de waarheid en het leven’ is [zie Johannes 14:6], hiermee een onveranderlijke wet heeft uitgevaardigd. (...)

Specifiek kan deze wet als volgt geformuleerd worden: ‘*We leiden pas echt een volledig leven als we proberen de wereld beter en gelukkiger te maken.*’ De wet van de natuur, het recht van de sterkste, is *zelfbehoud ten koste van al het andere*; maar tegenover deze wet staat de wet van waar geestelijk leven: *verlies jezelf om anderen van dienst te zijn.* (...)

Met dit doel voor ogen dienen [duizenden] mannen en vrouwen bereidwillig zonder geldelijke beloning door elke week [tienduizenden] kinderen en jongeren les te geven en leiding bij de ontwikkeling van hun karakter en geestelijke groei. Behalve dit leger van functionarissen en leerkrachten, (...) hebben mannen aan wie het priesterschap is verleend, zich verplicht om hun tijd en talenten zoveel mogelijk toe te wijden aan de verspreiding van zonlicht, vreugde en vrede onder hun medemensen.⁸

Geven heeft meer spiritualiteit in zich dan ontvangen. De grootste geestelijke zegening vloeit voort uit anderen helpen. Als u zich ellendig wilt voelen, moet u haat voor uw broeder koesteren, en als u wilt haten, moet u uw broeder schade toebrengen. Maar als u gelukkig wilt zijn, hoeft u allen maar iemand anders gelukkig te maken, door iets voor hem te doen.⁹

Laten de oprechte mannen en vrouwen over de hele wereld zich verenigen om te proberen gevoelens van zelfzucht, haat, vijandschap, hebzucht te vervangen door de wet van hulpvaardigheid, en daarmee de vrede en het geluk van het mensdom te bevorderen.¹⁰

We moeten net zo dienen als de Heiland heeft gediend

Vlak voordat de Heiland zijn apostelen verliet, stelde hij hun een groot voorbeeld in dienen. U herinnert zich dat hij een linnen doek voordeed en de voeten van zijn discipelen waste. Volgens Petrus was dat werk voor een slaaf, en hij zei: ‘(...) wilt Gij mij de voeten wassen? (...) Gij zult mijn voeten niet wassen.’

Jezus antwoordde hem: 'Indien Ik u niet was, hebt gij geen deel aan Mij.'

Simon Petrus zei tot Hem: 'Here, niet alleen mijn voeten, maar ook de handen en het hoofd!'

'Wie gebaad heeft, behoeft zich [alleen de voeten] te laten wassen, want hij is geheel rein.

'Wat Ik doe, weet gij nu niet; maar gij zult het later verstaan.' [Zie Johannes 13:6-10.]

En toen waste Hij zijn voeten, en die van de anderen ook. Nadat hij de schaal op zijn plek bij de deur had teruggezet, de linnen doek had afgedaan, en zijn klederen had aangedaan, ging Hij terug naar de Twaalf en zei:

'Gij noemt Mij Meester en Here, en gij zegt dat terecht, want Ik ben het.

'Indien nu Ik, uw Here en Meester, u de voeten gewassen heb, behoort ook gij elkander de voeten te wassen.' [Johannes 13:13-14.]

Wat een voorbeeld van dienstbaarheid voor die dienstknechten, volgelingen van Christus! Wie de grootste onder u is, laat hem de minste zijn. Zo zien wij in dat het onze plicht is de leden van de kerk meer te dienen, ons leven toe te wijden aan de opbouw van het koninkrijk Gods op aarde.¹¹

Denk u eens in! De enige reden dat de wereld ook maar iets over hen [Jezus' apostelen] weet, is omdat ze, toen ze de Heiland ontmoet hadden, Hem als de Gids voor hun leven aanvaardden. Als ze dat niet hadden gedaan, zou niemand ooit geweten hebben dat ze zelfs maar geleefd hadden. Ze hadden geleefd en waren gestorven en vergeten zoals duizenden andere mannen in hun tijd hebben geleefd en zijn gestorven, en niemand weet iets van hen af en trekt zich dat ook niet aan; net als duizenden en duizenden vandaag leven, hun tijd en energie verspillen in nutteloos leven, de verkeerde mensen als hun ideaal nemen, de paden van plezier en genot opgaan in plaats van het pad van dienstbaarheid. Spoedig zullen ze het eindpunt van hun levensreis bereiken, en niemand zal kunnen zeggen dat de wereld beter is geworden van hun aanwezigheid. Aan het eind

van elke dag laten zulke mensen hun pad net zo dor achter als ze het gevonden hebben — ze planten geen bomen om andere schaduw te geven, noch rozenstruiken om de wereld aangenaamer en mooier te maken voor hen die volgen — geen vriendelijke daden, geen edel dienen — slechts een dor, onvruchtbaar, braakliggend pad, waarop misschien wat doornen en distels groeien.

Dat geldt echter niet voor de discipelen die Jezus als Gids nemen. Hun leven is als een rozentuin waaruit de wereld voor eeuwig prachtige bloemen kan plukken.¹²

*De lofwaardigste roeping in dit leven (...) is die waarin de mens zijn medemens kan dienen (...). Het edelste levensdoel is te proberen het leven van anderen beter en gelukkiger te maken.*¹³

Ideeën voor studie en bespreking

- Waarom gebiedt de Heer ons elkaar te dienen? (Zie pp. 180–182.) Welke mogelijkheden zijn er in de kerk om te dienen? Waar kunnen we nog meer dienen naast onze formele kerkroeping?
- De Heer leerde: ‘Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verloren heeft om Mij nentwil, die zal het vinden.’ (Matteüs 16:25.) Wat heeft deze tekst met dienen te maken? Welke eeuwige zegeningen vloeien voort uit het onzelfzuchtig dienen van anderen? Wat is het verschil tussen dienen omdat het ons is geboden en dienen omdat we dat graag willen? (Zie ook LV 58:26.)
- Wat waren uw ervaringen toen u offers bracht om anderen te dienen? Hoe houden geluk en dienen verband met elkaar? Hoe kunnen we door te dienen zelfzuchtige, sombere of neerslachtige gevoelens te boven komen? (Zie pp. 182–183.) Hoe kan anderen dienen ervoor zorgen dat we onze onvriendelijke gevoelens jegens hen kwijtraken?
- Wat spreekt u het meest aan in de vele voorbeelden van dienstbetoon van Jezus? (Zie pp. 183–184.) Wat kunnen we

van Hem leren als we anderen willen dienen? Waarom is het belangrijk om bij ons dienen goddelijke leiding te zoeken?

- Waarom is het soms moeilijk om anderen toe te staan ons te dienen? Waarom is het belangrijk om dienstbetoon vriendelijk te aanvaarden? Hoe bent u of is uw gezin gezegend door het dienstbetoon van anderen?

Relevante teksten: Matteüs 25:40; Marcus 8:35; Galaten 5:13; Mosiah 4:15; LV 18:10, 15–16

Noten

1. *Two Contending Forces*, Brigham Young University Speeches of the Year (18 mei 1960), 7.
2. Zie Clare Middlemiss (herziene uitgave, 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 101–104; alinea-indeling gewijzigd.
3. Conference Report (oktober 1966), 137.
4. Conference Report (oktober 1962), 119.
5. Conference Report (oktober 1968), 143.
6. Conference Report (oktober 1969), 88–89.
7. Conference Report (oktober 1953), 132.
8. Conference Report (april 1936), 45–46; alinea-indeling gewijzigd.
9. Conference Report (oktober 1936), 104–105.
10. Conference Report (april 1936), 46.
11. Conference Report (april 1951), 158–159.
12. *Ancient Apostles* (1918), 5–6.
13. *Two Contending Forces*, 7.

Onderwijs, een edele taak

God geve dat onze leerkrachten hun verantwoordelijkheid voelen, en dat ze beseffen dat verantwoordelijkheid niet alleen wordt afgemeten aan wat ze zeggen, maar ook aan wat ze doen. (...) O, hoe groot is de verantwoordelijkheid van een leerkracht!¹

Inleiding

President David O. McKay was het grootste deel van zijn leven leraar. Hij vervulde die rol in de hoedanigheid van zendeling, schoolonderwijzer, bestuurder, apostel, kerkpresident en vader.

In een boodschap aan voornamelijk priesterschapsdragers, vertelde hij een ervaring die van belang is voor iedereen die les geeft:

‘Onlangs reed ik langs de akkers rond mijn geboortestad. Ik kwam langs twee boerderijen in de buurt van het bergkanaal. Bij de ene zag ik op het land de haver er bijzonder florissant bij staan. Niettegenstaande de droogte, de kou in de lente, en andere nadelen, zou de boer een hele goede oogst hebben. Net over het hek stond er ook haver op de akker, maar die stond er verhoudingsgewijs slecht bij. Ik vroeg aan de man: ‘Wat is er gebeurd? U hebt zeker slecht zaad gezaaid?’

“Nee, het is hetzelfde zaad als bij mijn buurman.”

“Dan hebt u het zeker te laat gezaaid, en was de grond te droog om het te laten opkomen.”

“We hebben het op dezelfde middag gezaaid.”

‘Bij navraag bleek dat de eerste man zijn akker in de herfst had geploegd; daarna had hij hem in de lente geëgd, en vervolgens een deklaag van organisch materiaal aangebracht, en had daarmee het vocht dat in de winter was gevallen, vastgehouden. Zijn buurman daarentegen had laat in de lente geploegd, had de

President McKay onderwees graag in het evangelie. Tot zijn collega-leerkrachten zei hij: 'Ga door met uw edele werk! Er is geen groter werk; er is geen beter! U zal de vreugde ten deel vallen die de Heiland heeft beloofd.'

voren niet geëgd, en daardoor was het vocht verdampt. Nadat er gezaaid was, volgden er vier tot zes weken [droogte], en er was niet genoeg vocht in de grond om het zaad te laten ontkiemen. De eerste man had voorbereidingen getroffen, de juiste soort voorbereiding, en het resultaat was een goede oogst. De tweede man werkte hard, maar zijn voorbereiding was armzalig; ja, zijn voorbereiding was onvoldoende geweest.’

President McKay gebruikte dit verhaal om de invloed van leerkrachten te illustreren. Hij zei: ‘God heeft in zijn grote tuin toezichthouders gesteld, leerkrachten genaamd, en hun wordt gevraagd Gods kinderen te voeden en te inspireren. Ik waag te beweren dat de grote Tuinman als Hij over zijn akkers kijkt, kan zien dat sommige gedijen met rechtschapen bezigheden en dat andere verdorren vanwege de droogte van veronachtzaamde plicht, van de koude atmosfeer van ijdelheid, of de kwade werking van onmatigheid. Waarom? Misschien omdat de tuinlieden, de toezichthouders, niet de nodige voorbereidingen hadden getroffen, of hun taak niet goed hadden vervuld.’²

Of hij zich nu richtte tot ouders, leerkrachten, huisonderwijzers of huisbezoeksters, president McKay heeft in zijn bediening veel aandacht besteed aan het grote belang en de invloed van doeltreffend onderwijs.

Leringen van David O. McKay

In de kerk hebben we veel kansen om anderen te onderwijzen en kracht op te doen

Wij zijn een kerk van leerkrachten. In een gezin van heiligen der laatste dagen is het van de vader en moeder vereist dat zij onderricht geven in het woord — dat heeft de Heer door openbaring uitdrukkelijk vereist. Elke hulporganisatie, elk quorum, bestaat uit een groep mannen en vrouwen (...) die in de hoogste zin van het woord leerkracht zijn.³

Ik ben dankbaar voor mijn lidmaatschap in een kerk met een godsdienst die mensen toerust voor hun worsteling met de krachten van de wereld en die hen in staat stelt dat gevecht te winnen. Een van de manieren waarop we worden toegerust voor

die worsteling is de verantwoordelijkheid van onderwijs, en de gelegenheid die in deze kerk aan velen wordt geven om in deze verantwoordelijkheid te delen.

En door velen in de gelegenheid te stellen om de ontwikkeling door te maken die voor een ware leerkracht is weggelegd, doet de kerk veel, sta daar maar eens bij stil, om dit leger van leerkrachten individueel sterk te maken in de strijd tegen de krachten van de wereld!

Ten eerste hebben de leerkrachten de plicht om een goed voorbeeld te zijn voor hun leerlingen; en is er geen betere bescherming voor een eerlijk man of een oprechte vrouw.

Ten tweede wordt de goddelijke eigenschap van naastenliefde ontwikkeld. Jezus heeft tegen een van de apostelen gezegd: 'Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? (...) Ja, Here, Gij weet, dat ik U liefheb (...) Weid mijn lammeren.' (Johannes 21:15.) Liefde behoort vooraf te gaan aan de plicht om die lammeren te weiden. En die tienduizenden leerkrachten moeten in hun hart het onderwijs zijn toegedaan, zij moeten hun medemens liefhebben en bereid zijn om de goddelijke eigenschap van liefde in deze verantwoordelijkheid tot ontplooiing te brengen.

Dan is er de derde vereiste, namelijk: een rein leven. Ik kan me niet voorstellen dat iemand die zichzelf heeft bezoedeld een geslaagde les over reinheid kan geven. Ik kan me niet indenken dat iemand die niet zeker is van het bestaan van God, jongens en meisjes een goede les kan geven over het bestaan van God. Dat lukt hem niet. Als hij hypocriet is en het toch doet, zal zijn houding meer zeggen dan zijn woorden — en dat is het gevaar als we twijfelaars les laten geven aan onze kinderen. Het vergif doet zijn werk, en onbewust wordt hun geest ziek, door het vergif dat de persoon in wie zij hun vertrouwen hadden gesteld, hun ziel heeft toegediend. De gedachte dat iemand onze jongeren geloof in God kan bijbrengen, hoewel hij dat zelf niet heeft, is inconsequent, zo niet volledig ondenkbaar. Daarom is de derde vereiste reinheid en geloof in het evangelie van Jezus Christus.

Ten slotte krijgen zij de mogelijkheid om hun medemens te dienen, en daarmee de roeping groot te maken die zij hebben gekregen, en te bewijzen dat zij ware discipelen van Christus zijn.⁴

Wat de vorming van het karakter en de begeleiding in de kinderjaren betreft is de ouderlijke invloed het grootste; dan volgt de invloed van de leerkracht. (...) ‘De man of vrouw die oprecht verlangt kinderen weg te leiden van verderfelijke invloeden naar een sfeer van hoge idealen en edele plichtsbetrachting, is waarlijk een edel mens.’⁵

De voorbereiding van doeltreffende leerkrachten bestaat uit studie, geloof en gebed

Het is van groot belang dat de leerkracht zijn les goed voorbereidt. Een leerkracht kan niet in iets onderwijzen dat hijzelf niet weet. Hij kan zijn leerlingen niet laten voelen wat hij zelf niet voelt. Hij kan een jongeman of jongevrouw niet tot een getuigenis van het evangelie van God leiden als hijzelf geen getuigenis heeft.

De leerkracht moet zich door drie zaken laten leiden: ten eerste moet hij het onderwerp door en door kennen; ten tweede moet hij het onderwerp deel van zijn leven maken; en ten derde moet hij zijn leerlingen zover zien te krijgen dat het onderwerp deel van hen wordt — niet door het er bij ze in te stampen, maar door hen te laten zien wat u ziet, te laten weten wat u weet, te laten voelen wat u voelt.

Iedere leerkracht moet zijn les goed hebben voorbereid wanneer hij of zij voor de klas staat; want, denk erom, uw presentatie van de les, uw houding ten opzichte van de waarheid in die les zal grotendeels de houding bepalen van de jongens en meisjes ten opzichte van die waarheid of de kerk in het algemeen. Al u ze na de les laat gaan met het gevoel in hun jeugdige hart dat ze er niets aan hebben gehad, zult u ze de volgende week maar moeilijk naar uw les kunnen krijgen. Maar als u hen daarentegen enthousiast hebt gemaakt, of als u dat niet lukt, ze wel een gedachte hebt meegegeven waar ze wat mee kunnen, zult u zien dat ze de volgende week weer graag bij u in de klas komen.

Alleen de les doorlezen is niet voldoende. Daarmee heb ik mij de les nog niet eigen gemaakt, en totdat ik die mij eigen heb gemaakt, totdat ik voel dat ik een boodschap voor de klas heb, ben ik niet voorbereid zoals de Heer dat van mij verwachtte toen Hij mij riep om zijn woord te verkondigen. Ik moet de les kennen; wat telt is wat ik de jongens en meisjes wil geven als ik voor hen sta. Ik kan mij de les in het boek eigen maken door die te bestuderen, door geloof te hebben en te bidden.⁶

Een goed voorbereide les geven heeft veel weg van barmhartigheid — het is de leerkracht tot zegen en ook de leerlingen. Voor onderwijs geldt hetzelfde wat voor het leven geldt: ‘Geef de wereld het beste wat u hebt, en het beste zal tot u terugkeren.’ (...)

Leerkrachten, begin de voorbereiding van uw les met gebed. Geef les met een gebed in uw hart. Bid daarna dat God uw boodschap zal verrijken in de ziel van uw kinderen door middel van de invloed van zijn Heilige Geest.⁷

Orde en eerbied tijdens de les leren jongeren respect en zelfbeheersing

Ik ben van mening dat orde in de les, wat zowel *zelfbeheersing* als *consideratie voor anderen* impliceert, het belangrijkste bestanddeel van onderricht is. (...)

Het beste wat een kind kan leren is zich te beheersen, en zijn relatie te voelen tot anderen, in die mate dat hij beseft dat hij hun gevoelens dient te respecteren. (...)

Een wanordelijke omgeving, waarin er geen respect is voor de leerkracht en de medeleerlingen, zal de belangrijkste karaktereigenschappen verstikken.⁸

Soms is men behoorlijk luidruchtig in onze klassen. Daar hebben we goede leerkrachten nodig. Een leerkracht die een interessante les kan geven zal orde hebben in zijn klas, en als hij of zij te maken krijgt met leerlingen die opstandig zijn, met propjes gooien, niet meedoen, lawaai maken, elkaar schoppen, dan is dat een teken dat de les niet goed wordt gegeven. Misschien is die ook niet goed voorbereid. (...)

In de klas behoren kinderen les te krijgen, ze moeten vrij aan de discussie kunnen meedoen, vrij zijn om zich te uiten, vrij om mee te doen aan groepswerk, maar niemand in de klas heeft het recht om een ander af te leiden door hem aan te stoten of lichtzinnige opmerkingen te plaatsen. En ik vind dat in deze kerk, in de priesterschapsquorums en -klassen en in de hulporganisaties, de leerkrachten en [leiders] dat ook niet moeten toestaan. Het kind dat trammelant schopt, wordt erdoor geschaad. Het behoort te leren dat wanneer het in gezelschap is, het niet alles ongestraft kan uithalen. Het kan geen loopje nemen met de rechten van zijn klasgenoten.

Laat de kinderen deze les in hun jeugd leren, want als ze de maatschappij ingaan en de wet proberen te overtreden, zullen ze de sterke arm voelen en wellicht straf krijgen.

Orde in de klas is van wezenlijk belang om in het hart en het leven van jongens en meisjes het beginsel van zelfbeheersing te laten inzinken. Ze willen praten en ze willen fluisteren, maar dat mogen ze niet doen, omdat het iemand anders zou storen. Leer de kracht en zin van zelfbeheersing.⁹

De zondagsschool kijkt uit naar de tijd dat in elke zondagschoolklas de beginselen van stiptheid, beleefdheid, zelfbeheersing, respect voor gezag, leergierigheid, openheid en, vooral, eerbied en aanbidding aanwezig (...) zullen zijn.¹⁰

Bij ons onderwijs in de waarheid is Jezus Christus ons grote voorbeeld

Qua persoonlijkheid en karakter is Christus ongeëvenaard. Met persoonlijkheid bedoel ik alles wat in individualiteit kan worden vervat. Persoonlijkheid is een gave van God. Het is werkelijk een parel van grote waarde, een eeuwige zegening.

Collega-leerkrachten, u en ik kunnen niet, zelfs niet in de geringste mate, de persoonlijkheid van onze grote Leraar, Jezus Christus, benaderen. De persoonlijkheid van ieder van ons verhoudt zich tot die van de Heiland als een klein zonnestraaltje tot de machtige zon zelf; en toch, hoewel oneindig kleiner behoort de persoonlijkheid van elke leerkracht van dezelfde orde te zijn.

In de sfeer van het karakter kan elke leerkracht superieur zijn en gelijk een magneet op onbeschrijfbaar manier aantrekkingskracht uitoefenen op de mensen die onder zijn gehoor zijn.

Maar ongeacht hoe aantrekkelijk zijn persoonlijkheid ook mag zijn voor de leerlingen, de leerkracht die de liefde van het kind alleen met zijn persoonlijkheid weet te krijgen, zal falen. Het is de plicht van de leerkracht het kind liefde bij te brengen — niet alleen voor de leerkracht, maar ook voor de waarheid. Altijd en overal zien we dat Christus zich aan de wil van zijn Vader onderwerpt; en zo moet ook de leerkracht zich, wat zijn persoonlijkheid betreft, onderwerpen aan de waarheid waarin hij wil onderwijzen.¹¹

De leerkracht moet weten wie zij les geeft, om in zekere mate de mentaliteit en capaciteiten van haar klas te kunnen onderscheiden. Ze behoort de innerlijke gesteldheid van de gezichten af te kunnen lezen en zich open te stellen voor de mentale en geestelijke houding van haar leerlingen. De grote Leraar beheerste dit onderscheidingsvermogen volmaakt. Hij kende de verborgen gedachten van zijn toehoorders en wist die volmaakt te interpreteren. De oprechte leerkracht kan bij de verwerving van deze macht niet in zijn schaduw staan. Te weinig leerkrachten ontwikkelen deze gave, en niet eens tot een noodzakelijk niveau. Toch heeft iedere leerkracht de verantwoordelijkheid om vast te stellen hoe de leerlingen het best benaderd kunnen worden om bij hen een blijvende indruk achter te laten.¹²

Gebruik de voorwerpen om u heen. Laat het voorbeeld van de grote Leraar zien, die bij zijn discipelen zat en de boeren zag die hun lentetarwe zaaiden. Hij zei: 'Een deel van het zaad viel in goede grond, een deel op steenachtige grond.' [Zie Marcus 4:3–8.] Dat was een les uit het leven gegrepen. De vrouw uit Samaria die haar dorst kwam lessen bij de bron is nog een voorbeeld. Jezus zei haar dat het water waarvan Hij haar voorzag een fontein van water zou worden, die zou springen tot het eeuwige leven [zie Johannes 4:14]. Doe ervaringen op, en leer die toepassen. Ik denk dat dat een les is voor elke leerkracht, u die een les moet voorbereiden, niet een toespraak, maar een boodschap.¹³

U bent waardige dienstknechten van Christus! Leerkrachten! Volgelingen van de ware Leraar, ons grote Voorbeeld! Ga door met uw edele werk! Er is geen groter werk; er is geen beter! U zal de vreugde ten deel vallen die de Heiland heeft beloofd.¹⁴

Ideeën voor studie en bespreking

- Welke plicht heeft een leerkracht? (Zie pp. 188–191.) Waarom is het belangrijk dat een evangelieleerkracht een getuigenis heeft?
- Welke zegeningen zijn u ten deel gevallen door goed evangelieonderwijs? Hoe is uw leven ten goede gekeerd door de invloed van getrouwe, doeltreffende leerkrachten?
- Op welke manieren beïnvloedt een goed voorbereide les zowel de leerkracht als de leerling? (Zie pp. 190–191.) Hoe kan een leerkracht zich zoal voorbereiden? (Zie pp. 190–191.) Welke hulpbronnen zijn er in de kerk aanwezig voor onderwijsverbetering?
- Wat kunnen we doen om orde en respect in de lessen in de kerk te bevorderen? (Zie pp. 191–192.) Hoe gaan jongeren erop vooruit als er orde heerst in de klas? Wat kunnen ouders doen om de leerkracht te helpen, zodat hij de orde in de les kan handhaven?
- Wat is het verschil tussen ‘een les geven’ en mensen onderwijs geven? Hoe bracht de Heiland deze vaardigheid in praktijk? Wat kunnen we nog meer leren van het voorbeeld van Jezus Christus, de Meesterleraar? (Zie pp. 192–193.)
- Wat kan een leerkracht doen om ervoor te zorgen dat zijn leerlingen niet alleen de leerkracht liefhebben, maar ook de waarheid?
- Hoe kunnen we het advies van president McKay gebruiken om ons onderwijs thuis te verbeteren? Welke lesmethoden zijn voor uw kinderen het effectiefst geweest?

Relevante teksten: Johannes 21:15–17; 3 Nephi 27:21; IV 11:21; 42:14; 88:77–80, 118; 132:8

Noten

1. The Teacher. *Improvement Era*, september 1951, 622.
2. Conference Report (oktober 1916), 58–59; alinea-indeling gewijzigd.
3. That You May Instruct More Perfectly. *Improvement Era*, augustus 1956, 557.
4. The Teacher, 621–622.
5. *Gospel Ideals* (1953), 214.
6. That You May Instruct More Perfectly, 557.
7. *Gospel Ideals*, 222–223.
8. Clare Middlemiss (red., 1967). *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, 337–338.
9. Conference Report (oktober 1950), 164–166.
10. *Gospel Ideals*, 221.
11. To the Teacher. *Improvement Era*, augustus 1955, 557.
12. Llewelyn R. McKay (red., 1966). *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, 251.
13. We Believe in Being True... . *Improvement Era*, september 1959, 647.
14. *Gospel Ideals*, 135.

De eerste beginselen en verordeningen van het evangelie

*Ik weet dat het evangelie goddelijk is
en dat de wereld het nodig heeft.¹*

Inleiding

President David O. McKay behandelde mensen van andere godsdiensten altijd vriendelijk en met respect, en hij prees de goede werken van alle kerken. Hij was echter ook vastberaden in zijn getuigenis dat de volheid van het evangelie alleen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt gevonden. Hij predikte het belang van gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het herstelde evangelie, en zag het lidmaatschap in de kerk als het burgerschap in een groot koninkrijk.

‘Alle kerken en alle godsdiensten bevatten iets goeds dat naar het koninkrijk van onze Vader leidt; maar om een burger van dat koninkrijk te worden moet men zich schikken naar de vereisten die door de Koning zijn uitgevaardigd. Jazeker, er is maar *één weg* die toegang geeft tot de Kerk van Jezus Christus, en die weg is aangegeven door de Heer, Jezus Christus. “Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij” (Johannes 14:6).

‘Hoe men burger wordt in de Kerk van Jezus Christus is heel duidelijk aangegeven; en eigenlijk zo duidelijk dat het mij verbaast dat zoveel schijnbaar intelligente en belezen mensen (...) [denken] dat ze op een andere manier toegang kunnen krijgen.

‘Er is er slechts een die het recht heeft om aan te geven hoe iemand zijn heil kan verwerven. Wat Hij sprak was wel degelijk

van betekenis toen Hij uitlegde wat men moet doen om zijn koninkrijk te kunnen ingaan.

‘Kijk maar eens hoe duidelijk zijn woorden zijn: “Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het koninkrijk *Gods* niet zien.” [Johannes 3:3; cursivering toegevoegd.] De Meester vervolgde zijn uitleg van deze schijnbaar raadselachtige uitspraak aan Nicodemus:

“Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods *niet* binnengaan.” [Johannes 3:5; cursivering toegevoegd.]

‘Kennelijk hechte Petrus, de hoofdapostel, veel waarde aan deze essentiële eis om niet alleen lid van de kerk te kunnen worden, maar ook om toegang te krijgen tot het koninkrijk van God, want toen de toehoorders diep in hun hart waren getroffen en uitriepen: “Wat moeten wij doen, mannen broeders?” [Handelingen 2:37], antwoordde hij:

“Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” (Handelingen 2:38.) Aldus worden de vier vereisten gegeven, de vier essentiële beginselen en verordeningen, waaraan men gehoorzaam moet zijn om lid te kunnen worden van Christus’ kerk: [namelijk:] geloof, bekering, doop, en ontvangst van de Heilige Geest. (...)

Er zijn vele wegen aangegeven die naar het koninkrijk van God leiden, er is echter maar één poort waardoor men dient te gaan om burger te worden van dat koninkrijk. Christus Christus heeft dat duidelijk uitgelegd toen Hij op aarde was; en Hij heeft het nogmaals geopenbaard door middel van de profeet Joseph Smith. De weg is eenvoudig en makkelijk te vinden, en zo oneindig verheven als hij eeuwig is.

‘Er zijn vele wegen (...) die oprechte mensen *naar* de kerk en het koninkrijk van God leiden, maar wie toegang willen hebben tot de privileges en zegeningen van het burgerschap, moeten gehoorzaam zijn aan de beginselen en verordeningen van het evangelie van Jezus Christus.’²

Leringen van David O. McKay

Geloof in Jezus Christus is het allereerste beginsel van de kerk

Onwrikbaar geloof in Christus is het belangrijkste wat de wereld vandaag de dag nodig heeft.³

Wat betekent het om geloof te hebben? Het betekent allereerst dat we Jezus Christus aanvaarden, niet louter als een groot leraar, een krachtig leider, maar als de Heiland, de Verlosser van de wereld. (...) Wie geloof heeft, accepteert Jezus Christus als de Zoon van God, de Verlosser van de wereld. Ik wou dat alle mensen dat geloof hadden. Ik denk dat het geluk van de mens op dat geloof gegrond is, dat het de grondslag is van zijn gemoedsrust. Ik denk dat het het centrale beginsel is van de kerk van Jezus Christus.⁴

Het is dit soort geloof dat de elf apostelen en op zijn minst de zeventig discipelen gehad moeten hebben toen zij Christus na de opstanding zagen. In hun denken bestond er absoluut geen twijfel over wie Hij was. Voor hen was het een voldongen feit. Zij wisten dat omdat ze Hem met hun eigen ogen hadden gezien, Hem met hun eigen oren hadden gehoord, en met hun eigen handen het lichaam van de herrezen Verlosser hadden betast.

Het is dit soort onwrikbare geloof dat het heerlijke visioen van de profeet Joseph Smith teweeg heeft gebracht:

‘En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van hem geven: Dat Hij leeft!

‘Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is —

‘Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.’ (LV 76:22–24.)

Wie deze zekerheid in hun hart hebben, aanvaarden Hem als ‘de weg en de waarheid en het leven’, als de enige zekere Gids in dit verbijsterende universum.⁵

Geloof in het evangelie is de eerste stap naar ware kennis, en leidt via opoffering naar wijsheid en geluk.⁶

Geloof in God kan niet anders dan persoonlijk zijn. U moet het hebben; ik moet het hebben; en om effectief te zijn moet het ontspringen in het verstand en in het hart.⁷

Wat we nu nodig hebben is geloof in de levende Christus, dat is niet slechts louter een gevoel, maar de kracht die tot actie aanzet — geloof dat het leven zin geeft en dat het hart moed schenkt. We moeten het evangelie toepassen.⁸

De kerk verwerpt de leerstelling dat men zalig kan worden door Jezus Christus slechts met de lippen te belijden. Iemand kan zeggen dat hij gelooft, maar als hij niets doet om dat geloof in actie om te zetten, om de groei van de ziel te bevorderen, zal zijn belijdenis hem van geen nut zijn. ‘Uw behoudenis bewerken’ is een aansporing om de realiteit van geloof tot uitdrukking te laten komen in gehoorzame daden.⁹

Bekering betekent een verandering in leven, denken en daden

Het is ondenkbaar dat ook maar iemand vraagtekens kan stellen bij de noodzaak van bekering. Elk beginsel van het evangelie, wanneer men dat aandachtig bestudeert, harmonieert zo met de waarheid dat het gewoon subliem is. Elk beginsel lijkt alomvattend te zijn, en leidt tot of omsluit andere beginselen. Zo lijkt geloof in een volmaakt wezen, wat inspireert tot een rechtschapen leven, bekering in te sluiten.¹⁰

De boodschap van [de kerk] is mensen inzicht geven in hun zwaktes en hen behulpzaam zijn bij het overwinnen van die zonden en zwaktes. Hier hebben we niet de tijd om te bespreken wat zonde is, maar de moeder van John Wesley [een bekend theoloog] heeft naar verluidt het volgende gezegd:

‘Moet je over de wettigheid of onwettigheid van bepaalde geneugten een oordeel vellen? Volg dan deze regel: en let op — alles wat je verstand verzwakt, wat de gevoeligheid van je geweten aantast, je gevoel voor God verduistert, je van geestelijke zaken verwijdert, en de macht van het lichaam over de geest vergroot, is gevaarlijk voor je, hoe onschuldig het op zich ook lijkt.’

'Bekering is zich afkeren van wat laag is en streven naar dat wat hoger is.'

De boodschap van [zendingen] die naar alle hoeken van de aarde gaan, de boodschap van de kerk aan de wereld is: bekeer u van datgene wat leidt tot de verheffing van de lichamelijke zintuigen boven onze liefde voor spiritualiteit. Dat is de reden dat ze bekering roepen! Wat houdt bekering in? Een *verandering* in levenswijze, een *verandering* in denkwijze, een *verandering* in handelswijze. Als u boos bent en hatelijk, verander die haat en vijandigheid dan in liefde en consideratie. Als u uw broeder bedrogen hebt, laat uw geweten u dan steken en verander dat, en vraag hem om vergiffenis, en doe het nooit meer. Door uw leven te ontdoen van datgene wat tot het dierlijke stadium behoort, bekeert u zich van uw zonden. Als u God lastert, laat

dat dan en doe het nooit meer! In plaats van zijn naam te misbruiken, kunt u Hem aanbidden! En als dat gevoel van verandering eenmaal de ziel bereikt, verlang je te worden wedergeboren, een nieuw leven te hebben. (...)

Deze verandering, deze bekering, dat is wat de wereld nodig heeft. Het is een verandering van hart. De mensen moeten hun manier van denken veranderen! Hun manier van voelen veranderen! In plaats van te haten en te vechten en elkaar te vermorzelen, moeten ze elkaar leren liefhebben!¹¹

Bekering is zich afkeren van wat laag is en streven naar dat wat hoger is. Het is een heilsbeginsel en omvat niet alleen het verlangen naar het betere, maar ook droefheid — niet slechts berouw — maar ware droefheid omdat men zich, in welke mate ook, heeft bezoedeld met zondige, vuile en verachtelijke zaken.

Het is niet ongewoon dat mensen wroeging voelen door vergissingen, dwaasheden en overtredingen, maar zich toch niet afkeren van dergelijke zwaktes en kwaden. Ze voelen zich misschien zelfs berouwvol; maar ‘berouw’, zo wordt ons gezegd, ‘is van voorbijgaande aard en hoeft niet noodzakelijkerwijs tot verandering van karakter of gedrag te leiden.’ Bekering is daarentegen ‘droefheid om zonde met daarbij een *veroordeling van zichzelf*, en een volledige afkering van de zonde.’ Het is dus meer dan alleen berouw; ‘het omvat een verandering van aard de hemel waardig.’¹²

Waar geloof en oprechte bekering leiden tot de doop

Als een dopeling aan de waterkant staat, net voor hij met Christus in de doop begraven wordt, bezit hij het absolute geloof dat de Kerk van Jezus Christus op aarde is gevestigd, en dat die organisatie vandaag de dag de beste ter wereld is voor de ontplooiing van een geestelijk leven, voor ware godsdienstige ontwikkeling, voor het heil van de ziel.

Ik herhaal dat dit absolute geloof in hem is; en daarmee oprechte bekering, en met die bekering komt het verlangen alles in zijn leven los te laten dat in tegenspraak is met de leringen van het evangelie of van de kerk. Zijn oude leven geeft hij op, evenals zijn zonden als die er zijn. Hij kijkt uit naar de tijd van

zijn wedergeboorte in het koninkrijk van God. Hij staat op het punt de verordening van de doop te ondergaan, symbolisch voor het begraven van zijn oude leven, en daarmee alle onvolmaaktheden, zwaktes, kwaden, zonden die deel uitmaken van dat oude leven. Hij wordt in de doop begraven, om boven te komen in nieuwheid van leven — zoals Christus uit de dood was gekomen door de macht en heerlijkheid van de Vader — als lid van de kerk van God, een kind van de Vader, een burger in het koninkrijk van Christus. Door de doop is hij wedergeboren en is hij klaar om de Heilige Geest te ontvangen. Zijn lichaam komt vernieuwd boven, en daarna wordt hem de Heilige Geest verleend; hij wordt bevestigd als lid van de Kerk van Jezus Christus. Daar hebben we allemaal ooit gestaan. Dat waren onze gevoelens, ons geloof, onze hoop.¹³

Tegen Nicodemus zei Jezus: ‘Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.’ (Johannes 3:5.)

Paulus en Petrus schreven aan de leden van de kerk: ‘Want gij zijt allen [kinderen] Gods, door het geloof, in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed.’ (Galaten 3:26–27.) Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop (...) door de opstanding van Jezus Christus.’ (1 Petrus 3:21.)

Met deze drie voorbeelden hebben we duidelijk het drievoudige doel van de verordening van de doop aangegeven, [namelijk]:

(1) Een rite door God zelf ingesteld die verband houdt met het eeuwige beginsel van rechtschapenheid en naleving van de wet, vandaar dat hij is ingesteld ten dienste van het heil van de mens.

(2) Een voorbereidende verordening — de poort die toegang geeft tot lidmaatschap in de kudde van Christus.

(3) Een prachtig en verheven symbool van de begrafenis van de ‘oude’ mens met al zijn zwaktes en onreinheden, en de intrede in een nieuwheid van leven.

De verordening van de doop is een wet van God, en gehoorzaamheid aan die wet, in oprechtheid, in reinheid, in eenvoud,

brengt onvermijdelijk de beloofde zegening van de Trooster, een goddelijke Leidsman. (...) Hoewel mensen er de spot mee kunnen drijven, hem belachelijk kunnen maken, en zijn uitwerking in twijfel kunnen trekken, de doop blijft altijd, zelfs in zijn eenvoud, niet alleen een van de mooiste symbolen ons bekend, maar ook een van de doeltreffendste wetten die in gebruik is ten gunste van het heil van de mens.¹⁴

God geve ons de kracht om aan de wereld de noodzaak van bekering, het belang van de doop te verkondigen, ten eerste ter vervulling van alle gerechtigheid, ten tweede voor toegang tot het koninkrijk van God, de ingang tot zijn kerk, en ten derde om het oude leven te begraven en leiding te krijgen van de Heilige Geest.¹⁵

Als we oprecht geloof oefenen, ons bekeren en ons laten dopen, ontvangen we de gave van de Heilige Geest

Alleen wie oprecht geloven dat Jezus Christus de Verlosser van de wereld is en zich bekeren van hun zonden ontvangen de Heilige Geest. Wie zich laten dopen zonder geloof en bekering zijn niet meer dan toneelspelers.¹⁶

Het communicatiekanaal is open en de Heer staat klaar om leiding te geven, en geeft ook leiding aan zijn volk. (...) Het getuigenis van de Heilige Geest is een voorrecht. Het heeft veel weg van het afstellen van de radio, waarna u iemand aan de andere kant van de wereld hoort. Mensen die daar niet op zijn afgestemd, horen het niet, maar wij horen het, en we hebben recht op die stem en de leiding die zij geeft. Hij komt tot ons als we ons deel doen.¹⁷

God zegene ons dat wij ons geweten zuiver houden, ons karakter gaaf, ontvankelijk voor de influisteringen van de Heilige Geest, die echt zijn, als we onze oren spitsen en ernaar luisteren.¹⁸

Ik getuig tot u dat goddelijke inspiratie werkelijk bestaat. Mannen en vrouwen die zich houden aan de beginselen van het leven en heil, zich oprecht bekeren van hun zonden, en zo oprecht mogelijk ernaar streven in overeenstemming met de beginselen van het evangelie te leven, worden door de Heilige

Geest geleid en geïnspireerd, en zien toekomstige dingen. Ik getuig dat die leiding in deze kerk is en er al is sinds de tijd dat de profeet Joseph Smith haar vestigde.¹⁹

De heiligen der laatste dagen weten dat het waar is dat het eeuwige evangelie is hersteld. En wat brengt deze kennis hun? Zij brengt aan allen die zich eerlijk en oprecht hebben onderworpen aan de beginselen van bekering en de doop, de gave van de Heilige Geest, die hun geest verlicht, hun begrip verlevendigt, en hun kennis omtrent Christus schenkt.

De heiligen der laatste dagen hebben een gids, een hulpe, een middel waaruit ze hulp krijgen bij de verwerving van waarheid, bij de vervulling van hun plicht, die de wereld niet bezit. En deze gids is noodzakelijk, de mens komt zonder niet achter de waarheid; alleen met zijn verstand zal hij God niet vinden. Er is gezegd dat de mens God niet vindt met een microscoop. De rede alleen voldoet niet als gids naar de waarheid. Er is een andere, hogere, zekerder gids dan de rede. (...)

[Geloof] is het beginsel dat onze geest klaarmaakt voor contact met de hogere Geest, die ons alles te binnen brengt, ons toekomstige dingen toont en ons alles leert. Die Geest te bemachtigen is de plicht van de heilige der laatste dagen die de waarheid wil weten.²⁰

Ideeën voor studie en bespreking

- Wat is geloof in Jezus Christus? (Zie pp. 196–198.) Waarom is geloof in Jezus Christus het allereerste beginsel van de kerk? (Zie pp. 196–198.) Wat moeten we doen om ons geloof in Hem te ontwikkelen en te versterken?
- Op welke manieren kunnen we ons geloof in Jezus Christus in praktijk brengen? Hoe bent u gezegend toen u dergelijk geloof in Jezus Christus oefende?
- Waarom leidt oprecht geloof in Jezus Christus tot bekering? In wat voor zin is bekering meer dan het opgeven van verkeerd gedrag? (Zie pp. 198–200.) Wat moeten wij doen om ons volledig van onze zonden te bekeren? Wat zijn de risico's als we ons niet bekeren?

- Wat is de symboliek van de verordening van de doop? (Zie pp. 200–122.) Welk verbond sluiten we, welke belofte doen we bij de doop? Wat belooft de Heer ons op zijn beurt? Hoe kunnen we ons doopverbond in gedachte blijven houden en de zegeningen ontvangen die er verband mee houden?
- Wat is de zending van de Heilige Geest? (Zie pp. 201–202.) Wat moeten we doen om ons af te stemmen op de influisteringen van de Heilige Geest? (Zie pp. 201–202.) Waarom is de gave van de Heilige Geest noodzakelijk om bij onze Vader in de hemel te kunnen terugkeren?
- Hoe weten we dat we geleid worden door de Heilige Geest? Welke ervaringen hebt u gehad met het ontvangen van inspiratie van de Heilige Geest?

Relevante teksten: Johannes 14:26; Jakobus 2:14–20; 2 Nephi 2:21; 32:5; Mosiah 18:8–10; Alma 32:21; Moroni 10:5; IV 11:13–14; 58:43; 121:26

Noten

1. *Gospel Ideals* (1953), 329.
2. *Gospel Ideals*, 117–118.
3. Conference Report (april 1966), 58.
4. Conference Report (oktober 1928), 36–37.
5. *Gospel Ideals*, 42.
6. *Ancient Apostles* (1918), 258.
7. *Gospel Ideals*, 11.
8. Conference Report (april 1968), 144–145.
9. Conference Report (april 1938), 17.
10. *Gospel Ideals*, 12.
11. *Gospel Ideals*, 327–328.
12. *Gospel Ideals*, 13.
13. Conference Report (april 1960), 26–27; alinea-indeling gewijzigd.
14. *Gospel Ideals*, 16–17.
15. *Gospel Ideals*, 329.
16. *Ancient Apostles*, 92.
17. Zie Clare Middlemiss (herziene uitgave, 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, 128; alinea-indeling gewijzigd.
18. Conference Report (april 1963), 95.
19. Conference Report (oktober 1929), 15.
20. Conference Report (oktober 1906), 112–113; alinea-indeling gewijzigd.

Keuzevrijheid en verantwoordelijkheid

Wat u van uzelf maakt hangt van uzelf af. U kunt in deze wereld het juiste kiezen of het verkeerde, u kunt het goede omarmen of bezwijken onder verleiding. Van die keuze hangt de ontwikkeling van uw spiritualiteit af. Dat is fundamenteel in het evangelie van Jezus Christus.¹

Inleiding

President David O. McKay is ruim zestig jaar werkzaam geweest als algemeen autoriteit, en in die tijd heeft hij vele opmerkelijke ontwikkelingen in de wereldgeschiedenis zien plaatsvinden. Hij heeft wereldwijde beroering gezien, met inbegrip van twee wereldoorlogen, grootschalige regionale conflicten, en de opkomst van supermachten op de rand van een kernoorlog. In zijn tijd vonden er ook ingrijpende economische en sociale veranderingen plaats, zoals de crisisjaren en de toenemende maatschappelijke acceptatie van onzedelijkheid en verdovende middelen. Hij nam deze ontwikkelingen waar en sprak vervolgens vele keren over keuzevrijheid en eigen verantwoordelijkheid. In een conferentietoespraak die hij hield nadat de Verenigde Staten bij de Eerste Wereldoorlog betrokken waren geraakt, sprak ouderling McKay (toen lid van het Quorum der Twaalf Apostelen) over de tragische gebeurtenissen die de aarde overspoelden.

‘Ik geloof niet dat God de ellende, de hongersnood, de pestilenties en de vernietiging heeft veroorzaakt, waarmee de landen van Europa nu geteisterd worden. Ik ben van mening dat de huidige toestand van de wereld het directe gevolg is — het onvermijdelijke gevolg — van ongehoorzaamheid aan Gods wetten. (...)

*Daar onze bemelse Vader ons de gave van keuzevrijheid heeft gegeven,
kunnen wij ervoor kiezen Jezus Christus te volgen.*

De mensen kunnen het goede of het kwade zelf kiezen; ze kunnen in duisternis wandelen of in het licht; en houd in gedachte dat God zijn kinderen niet zonder dat licht heeft gelaten. In de verschillende bedelingen van de wereld heeft Hij hun het licht van het evangelie gegeven, waarin zij konden wandelen zonder te struikelen, waarin ze die vrede en blijdschap konden vinden die Hij als een liefhebbend Vader wenst dat zijn kinderen genieten, maar de Heer ontnemt hun hun keuzevrijheid niet.²

Hoewel president McKay inzag dat de keuze tussen goed en kwaad ellende met zich mee kan brengen als men voor het kwade kiest, is hij altijd dankbaar gebleven voor de gave van keuzevrijheid. Hij begreep de zegeningen die voortvloeien uit rechtenschappen keuzes, en hij herinnerde zijn toehoorders eraan dat keuzevrijheid een onmisbaar onderdeel is van het heilsplan. In zijn toespraken over dit onderwerp noemde hij keuzevrijheid vaak ‘Gods grootste gave aan de mens.’

Leringen van David O. McKay

De eeuwige gave van keuzevrijheid biedt ons kans op vooruitgang en de verhoging

Keuzevrijheid is de drijvende kracht achter de vooruitgang van de ziel. De Heer wil dat de mens als Hij wordt. Om dat te verwezenlijken was het noodzakelijk dat de Schepper hem eerst vrij maakte.³

Er staat een belangrijke verwijzing in het [boek Openbaring] naar ‘oorlog in de hemel’. (Openbaring 12:7.) Die tekst is niet alleen belangrijk, maar lijkt ook tegenstrijdig, want we zien de hemel als een celestiale, heerlijke plek, waar onmogelijk oorlog en strijd kunnen bestaan. Deze tekst is belangrijk omdat zij vrijheid van keuze en actie in de geestenwereld impliceert. In de Parel van grote waarde staat dit verslag: ‘Welnu, omdat Satan tegen Mij opstond en *trachtte de keuzevrijheid van de mens te vernietigen*, die Ik, de Here God, hem had gegeven, en ook omdat *Ik hem mijn eigen macht moest geven*, liet Ik hem door de macht van mijn Eniggeborene neerwerpen;

‘En hij werd Satan, ja, namelijk de duivel, de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden en om hen gevankelijk weg te voeren naar zijn wil, ja, allen die weigerden naar mijn stem te luisteren.’ (Mozes 4:3–4; cursivering toegevoegd.)

Ik vestig uw aandacht op twee dingen: één, dat Satan van plan was de keuzevrijheid van de mens te vernietigen. Keuzevrijheid is een gave van God. Zij maakt deel uit van zijn goddelijkheid. Het tweede punt is dat hij Gods plaats wilde innemen. Ik citeer: ‘Geef mij uw eer.’ [Zie Mozes 4:1.]

De wereld begrijpt het belang van die goddelijke gave aan de mens niet. Zij is net zo oorspronkelijk als intelligentie, dat, zo leren wij, nooit is noch kan worden geschapen [zie IV 93:29].⁴

De vrije wil en de verantwoordelijkheid die daarmee gepaard gaat zijn fundamentele aspecten van Jezus’ leringen. Door zijn hele bediening heen legde Hij nadruk op de waarde van de mens, en was voortdurend bezig met wat nu in de hedendaagse Schriften het werk en de heerlijkheid van God wordt genoemd — ‘de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.’ [Mozes 1:39.] Alleen dankzij de goddelijke gave van de vrije ziel is dergelijke voortuitgang mogelijk.

Dwang daarentegen is afkomstig van Lucifer zelf. Zelfs in het [voorsterfelijk] bestaan van de mens wilde Satan het mensdom zijn wil opleggen door te suggereren dat de keuzevrijheid van de mens buiten werking kon worden gesteld. Als zijn plan was geaccepteerd, waren de mensen marionetten in de handen van een dictator geworden, en het doel van de komst van de mens naar de aarde zou verijdeld zijn. Daarom werd de bestuursvorm die Satan voorstond verworpen en werd het beginsel van keuzevrijheid ingesteld.⁵

Hoewel God het heelal en al het andere heeft geschapen, ‘is de mens het sieraad van God’. Wat daarmee bedoeld wordt, is dat de aarde is geschapen voor de mens en niet de mens voor de aarde. God heeft een deel van zijn goddelijkheid aan de mens gegeven. Hij heeft de mens keuzevrijheid gegeven, en geen ander wezen in de wereld bezit dat. Daarom legde hij de mens

de verplichting op zichzelf te gedragen als een eeuwig wezen. Je kunt geen grotere gave voor de mens bedenken dan keuzevrijheid. U alleen bent verantwoordelijk, en door die keuzevrijheid te gebruiken, ontwikkelt u uw karakter, groeit u in intelligentie, nadert u het goddelijke, en uiteindelijk kunt u de verhoging ingaan. Dat is een immense verplichting. Maar weinig mensen waarderen dat. De wegen zijn duidelijk aangegeven — de ene leidt tot een dierlijk bestaan, de andere tot een compleet leven. Toch neemt Gods grootste schepping — *de mens* — vaak genoegen met het dierlijke niveau.⁶

Het vermogen leven te scheppen daargelaten, is het recht op zelfbeschikking in dat leven Gods grootste gave aan de mens. (...) Keuzevrijheid is waardevoller dan enig ander aards bezit. Zij is inherent aan de geest van de mens. Zij is een goddelijke gave. (...) Of men nu in troosteloze armoede wordt geboren of vanaf de geboorte vast zit aan overgeërfde rijkdom, iedereen heeft deze waardevolste van alle begiftigen — de gave van keuzevrijheid, het geërfde en onvervreembare recht van de mens.⁷

Er zijn schriftuurplaatsen die aangeven dat [keuzevrijheid] (1) van essentieel belang is voor het heil van de mens; en (2) een maatstaf is aan de hand waarvan de mensen, organisaties en naties geoordeeld kunnen worden.

‘Daarom, weest goedsmoeds en bedenkt dat gij vrij zijt om naar eigen inzicht te handelen: om de weg te kiezen van de eeuwigdurende dood of de weg van het eeuwige leven.’ (2 Nephi 10:23.)⁸

Keuzevrijheid gaat vergezeld van de verantwoordelijkheid om het ‘ware doel van het leven’ te verwezenlijken

Het is aan ieder mens om het pad van rechtschapenheid te kiezen, van getrouwheid en van plicht tot onze medemens. Als hij anderszins [kiest] en als gevolg daarvan op mislukking, ellende en vernietiging stuit dan is alleen hij daar schuldig aan. Het is zoals president [Brigham] Young ooit heeft gezegd:

‘Als broeder Brigham op het verkeerde spoor zou raken en het koninkrijk van de hemel niet zou inkomen, is dat aan niemand anders te wijten dan aan broeder Brigham. Ik ben de enige in de hemel, op aarde of in de hel wie dat te verwijten is.

'Daden die in overeenstemming zijn met de goddelijke wetten en de wetten der natuur, brengen geluk. Daden die ingaan tegen goddelijke waarheid brengen ellende.'

'Dat zal in gelijke mate van toepassing zijn op iedere heilige der laatste dagen. Zalig worden is een individuele activiteit. (...) Wanneer mij heil wordt aangeboden, kan ik dat verwerpen of aannemen. Neem ik het aan, dan houdt dat in dat ik mijn hele leven lang gehoorzaam ben en mij onvoorwaardelijk onderwerp aan de grote Architect van mijn leven, en aan hen die Hij zal aanwijzen om mij onderricht te geven; als ik het verwerp, volg ik de ingevingen van mijn eigen wil boven die van de wil van mijn Schepper.' [Zie *Discourses of Brigham Young*, samengesteld door John A. Widtsoe (1954), 390.]⁹

'Aan keuzevrijheid is verantwoordelijkheid verbonden. Als de mens wordt beloond voor rechtschapenheid en gestraft voor onrechtvaardigheid, dan vereist de gerechtigheid dat hij de kans krijgt naar eigen inzicht te handelen. Kennis van goed en kwaad is absoluut noodzakelijk voor de vooruitgang van de mens op aarde. Als hij gedwongen werd om altijd het goede te doen, of hulpeloos stond tegenover de verleiding tot zonde, zou hij noch

een zegen voor het eerste noch een straf voor het tweede verdienen. (...)

De verantwoordelijkheid van de mens is evenredig met zijn keuzevrijheid van kracht. Daden die in overeenstemming zijn met de goddelijke wetten en de wetten der natuur, brengen geluk. Daden die ingaan tegen goddelijke waarheid brengen ellende. De mens is niet alleen verantwoordelijk voor zijn daden, maar ook voor zijn woorden en gedachten. De Heiland heeft gezegd:

‘(...) van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels.’ (Matteüs 12:36).¹⁰

De aarde met al haar pracht en wonderen is niet het einddoel van de schepping. ‘(...) *mijn werk*’ zegt de Heer zelf is ‘*de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.*’ (Mozes 1:39). En de mens dient de goddelijke gave van keuzevrijheid aan te wenden en zich verplicht te voelen, zich bewust te zijn van zijn *taak* om de Schepper bij te staan bij de verwezenlijking van dit goddelijke doel.

Het ware doel van het leven is niet louter bestaan, niet louter plezier, niet louter roem, niet louter rijkdom. Het ware doel van het leven is de mens te vervolmaken. Daar zal hij zich, onder leiding van Gods inspiratie, voor moeten inspannen.¹¹

Er zijn een paar eenvoudige maar fundamentele dingen die iedereen kan doen. Een van die dingen is dat iedereen zijn eigen behoudenis kan bewerken. Een markante leerstelling van de kerk is dat ieder mens deze verantwoordelijkheid heeft, en dat het heil van de mens een proces van geleidelijke ontwikkeling is. (...) We behoren God te vragen ons te inspireren met zijn kracht en genade om de uiteindelijke zege te behalen.

We bewerken onze behoudenis echter niet als we maar wat rondhangen, dromerig voor ons uitstaren en hopen dat God ons op wonderbaarlijke wijze overvloedige zegeningen in de schoot zal werpen. We moeten elke dag, elk uur, zo nodig elk moment, het werk en de plicht die voor ons ligt ter hand nemen, en die door de jaren heen blijmoedig blijven vervullen, waarbij we het

aan de rechtvaardige en weldoende God overlaten om de vrucht van onze arbeid aan ons of aan anderen te schenken.

Ik denk bijvoorbeeld aan de tekst waarin staat: ‘Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.’ [Zie Efeziërs 2:8.] Dat is volkomen juist, want toen de mens de sterfelijkheid op zich nam, was hij [niet bij machte] zichzelf te redden. Als hij aan zijn lot was overgelaten en op de tast zijn weg had moeten zoeken, zou hij ‘vleselijk, wellustig en duivels van aard’ [Alma 42:19] zijn geworden en dat is ook gebeurd. Maar de Heer is, uit genade, aan de mens verschenen, heeft hem het evangelie of het eeuwige plan geschonken, waardoor hij boven de zelfzucht van dit leven kan uitstijgen en tot geestelijke volmaking kan komen.

Maar hij moet er op eigen kracht en inspanning boven uitstijgen en hij moet wandelen in geloof.¹²

Ervoor kiezen de evangeliebeginselen na te leven leidt tot geluk, vrede en heil

Naleving van het woord of de wet van de Heer zal onvermijdelijk bijdragen tot het geluk en heil van de mens. Wie de geboden van de Heer niet naleeft, zo wordt ons gezegd, krijgen te maken met zijn gerechtigheid en oordeel. Met andere woorden, in de morele wereld is altijd een wet van vergoeding en vergelding werkzaam — vergoeding evenredig aan de naleving van de wet; vergelding evenredig aan de mate van ongehoorzaamheid.¹³

De vrede van Christus krijgt men niet door het narennen van de oppervlakkige zaken, hij kan eigenlijk alleen maar in iemands hart ontspringen. Jezus heeft tegen zijn discipelen gezegd: ‘Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u.’ [Johannes 14:27.] Aldus gaf de Zoon des Mensen, als Executeur-testamentair van zijn eigen wil en testament, zijn discipelen en het mensdom de ‘belangrijkste van alle zegeningen’. Dit legaat krijgt men op voorwaarde dat men gehoorzaam is aan de beginselen van het evangelie van Jezus Christus. Aldus komt het binnen bereik van ieder mens. Niemand heeft vrede met zichzelf of zijn God wanneer hij ontrouw is aan zichzelf, wanneer hij de wet van het goede overtreedt, ofwel wat hemzelf aangaat, door

zich in hartstocht en lust uit te leven en, tegen zijn knagende geweten in, aan verleiding toe te geven, ofwel wat zijn medemens aangaat, door diens vertrouwen te beschamen. De overtreder van de wet ontvangt geen vrede; men ontvangt vrede door gehoorzaamheid aan de wet, en juist die boodschap wil Jezus ons onder mensen laten verkondigen.¹⁴

Jezus Christus, de Heiland van de wereld, heeft ons datgene gegeven waarmee de mens eeuwig geluk en eeuwige vrede in het koninkrijk van onze Vader kan verkrijgen, maar de mens moet zijn eigen behoudenis bewerken door gehoorzaamheid aan de eeuwige beginselen en verordeningen van het evangelie.¹⁵

We moeten vrijheid waarderen en het verantwoord gebruik ervan in de samenleving bevorderen

Vrijheid van meningsuiting, vrijheid van handelen in de mate dat er geen inbreuk wordt gepleegd op de vrijheid van anderen, zijn (...) goddelijke gaven die 'van wezenlijk belang [zijn] voor de menselijke waardigheid en het menselijk geluk.'¹⁶

Vrijheid kan nuttig of fataal zijn afhankelijk van hoe wij haar gebruiken. (...) 'Vrijheid behoort toe aan het hogere leven. (...) Vrijheid? — dat is respect. (...) De mens moet vrijheid waard zijn en aankunnen, anders wordt het openbaar leven onmogelijk.'¹⁷

Ware vrijheid in de mensen bestaat uit het genieten van elk recht dat bijdraagt tot iemands vrede en geluk, zolang de uitoefening van een dergelijk recht geen inbreuk pleegt op de rechten van anderen. Het bestaat niet uit doen wat je maar wilt, maar uit doen wat iemand dient te doen. Het is het recht van ieder mens om zeggenschap te hebben over zijn tijd en handelingen zolang die in alle billijkheid en recht verenigbaar zijn met die van zijn medemens en in harmonie met de wetten van God. (...) Het is vrijheid van keuze, een goddelijk gave, een essentiële deugd in een vredige samenleving.¹⁸

In deze dagen van onzekerheid en onrust is de belangrijkste plicht van vrijheidsgezinde mensen de vrijheid van het individu te waarborgen en te verkondigen, zijn relatie tot God, en (...) de noodzaak van gehoorzaamheid aan de beginselen van het

evangelie van Jezus Christus — alleen dan zullen de mensen vrede en geluk vinden.¹⁹

Als we een betere wereld willen hebben, dienen we meer waardering te hebben voor (...) de vrijheid.²⁰

Ideeën voor studie en bespreking

- Waarom heeft God ons keuzevrijheid gegeven? (Zie pp. 206–208.) Waarom wilde Satan ons keuzevrijheid ontzeggen? (Zie pp. 206–207.)
- Op welke manieren blijft Satan onze keuzevrijheid beïnvloeden? Hoe kunnen we zijn pogingen weerstaan?
- Welke leiding geeft de Heer ons waardoor wij onze keuzevrijheid rechtschapen kunnen gebruiken? Welk advies zou u geven aan iemand die moeite heeft goed van kwaad te onderscheiden?
- Op welke manieren kunnen ouders hun kinderen leiding geven totdat die volwassen genoeg zijn om zelf beslissingen te nemen? Hoe kunnen we de keuzevrijheid van huisgenoten respecteren en hen tegelijkertijd de juiste beslissingen leren nemen? Hoe kunnen we huisgenoten helpen begrijpen wat de gevolgen van hun beslissingen zijn?
- President McKay vond dat het ware doel van het leven is ‘de mens te vervolmaken, waarvoor hij zich onder leiding van Gods inspiratie zal moeten inspannen’ (p. 209). Hoe biedt keuzevrijheid ons de kans dit goddelijke doel te verwezenlijken? (Zie pp. 208–210.) Wat zijn zoal onze plichten ten aanzien van onze keuzevrijheid? (Zie pp. 208–210.)
- Wat is het verband tussen keuzevrijheid en de verzoening van Jezus Christus?
- Hoe maakt een goed gebruik van onze keuzevrijheid ons vrij?
- Hoe kunnen we de vrijheid waarborgen en ervoor zorgen dat ieder verantwoordelijk met zijn vrijheid omgaat? (Zie pp. 211–212.)

Relevante teksten: Jozua 24:15; 2 Nephi 2:14–16, 26–28; Alma 5:40–42; Helaman 14:30–31; LV 58:26–28; 130:20–21; Abraham 3:24–28

Noten

1. Conference Report (april 1967), 134–135.
2. Conference Report (april 1917), 146–147; alinea-indeling gewijzigd.
3. Conference Report (april 1950), 32.
4. Conference Report (oktober 1965), 7.
5. Conference Report (april 1950), 34–35.
6. Conference Report (oktober 1969), 6–7.
7. Conference Report (april 1950), 32.
8. Conference Report (april 1940), 116.
9. Conference Report (april 1938), 18.
10. Conference Report (april 1950), 33.
11. Conference Report (oktober 1963), 7.
12. Conference Report (april 1938), 17–18; alinea-indeling gewijzigd.
13. Conference Report (oktober 1951), 6.
14. Conference Report (oktober 1938), 133.
15. *Gospel Ideals* (1953), 8.
16. Llewelyn R. McKay (red., 1957). *Pathways to Happiness*, 166.
17. Conference Report (april 1937), 29; alinea-indeling gewijzigd.
18. Llewelyn R. McKay (red., 1966). *True to the Faith: From the Sermons and Writings of David O. McKay*, 139.
19. Conference Report (april 1950), 37.
20. Conference Report (oktober 1940), 104.

'Er is in deze wereld maar één persoon met een volmaakt karakter geweest — de ongeëvenaarde persoonlijkheid van Jezus van Nazaret, de Zoon van God, de Verlosser van de wereld. Het beste wat iemand kan doen is Christus als het grote Voorbeeld en de veiligste Gids nemen.'

Een christelijk karakter ontwikkelen

De grootste zorg van de mens zou niet het najagen van goud, roem of stoffelijke bezittingen moeten zijn. Noch moet hij zich alleen maar bezighouden met het lichaam, noch met het intellect. Zijn doel, het hoogste in dit leven, behoort de ontwikkeling van een christelijk karakter te zijn.¹

Inleiding

President David O. McKay begreep dat het belangrijk is om een rechtschapen karakter te ontwikkelen, gevormd naar het karakter van de Heiland. Dat was evident in zowel zijn openbare als zijn privé-leven. Zijn zoon Robert heeft over hem gezegd: 'In al die jaren van nauwe omgang met hem thuis, op de boerderij, in zaken en in de kerk, heeft hij nooit iets gedaan of gezegd, zelfs niet als hij een koppig paard africhtte, dat mij deed twifelen aan zijn geschiktheid als gezant en profeet van onze hemelse Vader, wat hij uiteindelijk ook is geworden.'²

President McKay vond dat ieder de verantwoordelijkheid heeft om zich elke dag te wijden aan de ontwikkeling van een christelijk karakter. Voor jongeren verduidelijkte hij dit beginsel door hun een voorval te vertellen dat plaatsvond in de tuin van een beeldhouwer in Florence (Italië): 'Verstrooid over de tuin lagen ruwe blokken graniet waaraan de beeldhouwer later naar eigen inzicht vorm zou geven.

'Als jullie daar in de tuin waren geweest en iemand je een beitel en hamer in handen had gegeven, zou je dan de moed hebben gehad om uit een van die vormloze blokken een beeld van een mens te houwen? Dat zou je niet kunnen. Of als iemand je een palet en penseel in handen had gegeven, zou je dan op het

linnen de ideale ziel hebben kunnen schilderen? Je had waarschijnlijk tegen de eerste gezegd: “Ik ben geen beeldhouwer”, en tegen de tweede: “Ik ben geen schilder. Dat lukt me niet.”

‘Niettemin is ieder van ons op dit moment een ziel aan het vormen — onze eigen ziel. Zal het een misvormde ziel zijn, of zal die bewonderenswaardig en mooi zijn?

‘Dat is aan jou. Niemand anders kan die voor je vormen. Ouders kunnen je erin voorgaan, en leerkrachten kunnen adviezen geven, maar iedere jongeman en jongevrouw heeft de plicht vorm te geven aan zijn eigen karakter.’

President McKay gaf daarna aan wat de gevolgen zijn van een rechtschapen karakter: ‘Als u uw karakter onberispelijk houdt, dan kunt u, ongeacht wat anderen mogen denken of welke aantijgingen ze hebben, uw hoofd oprichten, een licht hart hebben en de wereld onbevreesd tegemoet treden, omdat u weet dat u uw ziel onbesmet hebt gehouden.’³

Leringen van David O. McKay

We behoren het uitmuntende voorbeeld van de Heiland na te volgen

Er is in deze wereld maar één persoon met een volmaakt karakter geweest — de ongeëvenaarde persoonlijkheid Jezus van Nazaret, de Zoon van God, de Verlosser van de wereld. Het beste wat iemand kan doen is Christus als grote voorbeeld en als veiligste gids nemen.⁴

Als we willen weten hoe we het ideale leven onder onze medemensen kunnen leiden, verschaft het leven van Jezus ons het volmaakte voorbeeld. Hoe edel onze verlangens ook zijn, hoe lofwaardig onze ambities, en onze idealen in elke fase van ons leven, we kunnen ons tot Christus wenden en volmaking vinden. (...)

De deugden die gecombineerd dit volmaakte karakter hebben gecreëerd, zijn waarheid, gerechtigheid, wijsheid, liefdadigheid en zelfbeheersing. Elke gedachte, elk woord, elke daad van Hem was in overeenstemming met de goddelijke wet en bijgevolg waar. De communicatielijn tussen Hem en zijn Vader was altijd

open. Daarom was de waarheid, gebaseerd op openbaring, Hem altijd bekend.

Zijn ideaal van wat rechtschapen is, wordt samengevat in de aansporing: ‘Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus.’ (Zie Matteüs 7:12.) Zijn wijsheid was zo groot en diep dat hij de gewoonten van de mens en de doelen van God doorvorste. (...) Uit elke daad die is opgetekend van zijn korte maar bewogen leven sprak zijn naastenliefde. Zijn zelfbeheersing, of die nu tot uiting kwam in zijn controle over driften en begeerten of in zijn waardigheid en rust als hij voor zijn aanklagers stond, was volmaakt — zij was goddelijk.⁵

Er zijn [verschillende] platen die ik graag bekijk. De eerste is een plaat van Christus voor Pilatus toen die Romeinse functionaris tegen de boze menigte zei: ‘Zie, de mens!’ (Johannes 19:5.) Toen hij het zei, wees hij op Jezus, met een doornenkroon op het hoofd en een purperen kleed om de schouders. Hij wees naar iemand die de hoon van de menigte over zich heen kreeg, veroordeeld als een misdadiger en een godslasteraar, en toch, toen hij zei ‘Zie, de mens’, beschreef hij daarmee iemand die volmaakt was in karakter, die meester was over zwaktes en verleidingen, en die kon zeggen, zoals Hij tegen zijn medewerkers had gedaan: ‘Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. (...) houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.’ (Johannes 16:33.) Hij is ons voorbeeld.⁶

Wij dienen Jezus Christus na te volgen vanwege zijn goddelijke karakter (...). Christenen eren hem niet, met alle eer die wij Hem geven, omdat Hij een groot dichter was, of een groot geleerde, een groot ontdekkingsreiziger, een groot uitvinder, een groot staatsman of een groot generaal. Ze eren Hem omdat Hij een groot mens was. Qua karakter was Hij ongeëvenaard.⁷

Rechtschapen gedachten zijn van wezenlijk belang voor de ontwikkeling van een rechtschapen karakter

Het soort leven dat u leidt, uw mentaliteit, de kern van uw eigen wezen, wordt bepaald door uw gedachten, waarvan uw daden slechts de uiterlijke expressie zijn. De gedachte is het zaad van de handeling.⁸

Karakter ontspringt in de diepten van de ziel. Vertel me maar waar u aan denkt als u niets hebt om over na te denken, en ik zal u zeggen wat voor iemand u bent.⁹

Gedachten maken ons tot wie we zijn. Zo zeker als de wever zijn bloemen en figuren weeft uit de schering en inslag van zijn weefgetouw, zo beweegt elke keer de spoel van ons denken heen en weer, waardoor ons karakter wordt gevormd en zelfs onze gelaatstrekken vorm krijgen. Gedachten kunnen uw ziel tot de hemel verheffen, of u meesleuren naar de hel.¹⁰

Er is geen levensbeginsel zo nadrukkelijk onder de aandacht gebracht door de grote Leraar als de noodzaak van rechtschapen gedachten. Voor Hem was de mens niet wat hij van buiten leek, noch wat hij door zijn woorden voorwendde te zijn: wat de mens *was* werd in alle gevallen bepaald door wat de mens *dacht*. Geen enkele leraar heeft meer dan Hij nadruk gelegd op de waarheid: 'Zoals iemand diep in zijn hart denkt, zo is hij.' [zie Spreuken 23:7.] (...)

In zijn leringen komt steeds weer de waarheid naar voren dat wat de mens denkt bepalend is voor zijn recht op geluk of veroordeling wegens zonde, en dat zowel in relatie tot zichzelf als tot zijn medemens. (...)

Of men het nu inziet of niet, ieder die zondigt ondergaat de straf voor zonde en onbezonnenheid. De gedachte die voorafgaat aan de daad laat een onuitwisbare indruk op het karakter achter. En hoewel de boosdoener zijn geweten kan sussen met de gedachte (...) dat deze zonde er niet echt toe doet, zal die toch, ergens diep in het zenuwstelsel, gewoon worden geregistreerd, en de littekens in zijn karakter zullen zich op de oordeelsdag tegen hem keren. Niemand kan ontkomen aan zijn gedachten noch aan de onvermijdelijke gevolgen.¹¹

De Heiland wist dat als het denken in goede banen wordt geleid, als kwade gedachten en intenties weerstaan worden, de boze daden beperkt blijven. Jezus bagatelliseerde de ernst van die daden niet, noch zei Hij dat er geen straf op moest volgen; maar Hij legde meer nadruk op de noodzaak om de gedachten rein en de geest zuiver te houden. Een slechte boom zal slechte vruchten voortbrengen; een goede boom zal goede vruchten

voortbrengen. Houd de boom zuiver, de gedachten zuiver, en de vruchten zullen goed zijn en het leven rein.¹²

Een rechtschapen karakter is slechts het resultaat van constante aandacht en goede gedachten, het gevolg van het zich over lange tijd vertrouwd maken met goddelijke gedachten. Wie God tot de kern van zijn denken maakt, benadert de geest van Christus het meest; en wie in zijn hart kan zeggen, ‘niet mijn wil, maar de uwe geschiede’ [zie Lucas 22:42], benadert het Christusideaal het dichtst.¹³

Ons karakter wordt gevormd door kleinigheden

Zoals het riet aangeeft hoe de wind waait, zo kun je uit kleinigheden opmaken hoe iemand denkt en voelt.¹⁴

Kleinigheden maken deel uit van het grotere geheel. Het gras staat niet plotsklaps op kniehoogte. Het groeit geluidloos en zachtjes, onhoorbaar voor zelfs het meest geofefende oor, en misschien zelfs onzichtbaar voor het scherpste oog. De regen valt niet in bakken uit de hemel maar in druppels; de planeten bewegen zich niet sprongsgewijs in hun baan, maar ze maken hun omwentelingen millimeter voor millimeter. Intellect, gevoel, gewoonte, karakter, alle krijgen ze vorm onder invloed van kleinigheden, en in moraal en godsdienst zijn het de kleinigheden, de kleine daden, die ieder van ons tot het eeuwige leven of de eeuwige dood brengen — niet met grote sprongen, maar eerder voetje voor voetje.

De grote les die onze huidige wereld moet leren, is om de heerlijke beginselen van het evangelie te gaan toepassen in de kleine daden en plichten van het leven. Laten we niet denken dat sommige zaken die hier vanmiddag genoemd zijn, onbelangrijk zijn, omdat ze klein en triviaal lijken. Op de keper beschouwd is het leven zelf een opeenstapeling van kleinigheden. Ons leven, ons lichamelijk bestaan, is de optelsom van kleine hartslagen. Houdt dat kleine hart op met kloppen, dan houden we hier op te bestaan. De grote zon is een geweldige kracht in het heelal, maar wij ontvangen de zegeningen van haar warmte alleen wanneer die tot ons komt in kleine stralen die, gezamenlijk, de hele wereld met zonlicht vervullen. De donkere nacht wordt verfraaid

door de glinsteringen van wat kleine sterren lijken te zijn. Op dezelfde manier is het ware christelijke leven opgebouwd uit kleine christelijke daden die verricht worden in het gezin, het quorum, de organisatie, in onze stad, om het even waar ons leven en onze daden zich ook mogen afspeelen.¹⁵

Wat iemand vandaag is, bepaalt in grote mate wat hij morgen zal zijn. Wat hij het afgelopen jaar is geweest, bepaalt in grote mate wat zijn koers zal zijn in het jaar dat voor hem ligt. Dag in dag uit, uur na uur, bouwt de mens aan het karakter dat door de eeuwen heen zijn positie en reputatie onder de zijnen zal bepalen.¹⁶

We ontwikkelen een christelijk karakter door gehoorzaamheid en zelfbeheersing

Men krijgt karakter door zich aan beginselen te houden. Karakter vormt zich van binnenuit net zoals bomen groeien, net zoals iets dat leeft groeit. U kunt niets opdoen om uzelf mooier te maken; [producten] van de drogist [helpen], dat is waar; toch zijn ze maar tijdelijk en een lapmiddeltje. Ware schoonheid, zoals karakter, komt van binnenuit, en datgene wat bijdraagt tot een sterk karakter komt overeen met de beginselen waar de profeet Joseph in heeft onderwezen, en ook de Heiland persoonlijk: deugd, oprechtheid, heiligheid — naleving van de geboden van God [zie *History of the Church*, deel 5, p. 134–135].¹⁷

Bij de vorming van het karakter, vergelijkbaar met de verfraaiing van een landschap, zijn de wetten van vrede en geluk immer in werking. Inspanning, opoffering en doelgerichte daden zijn de stapstenen van vooruitgang. Onmatigheid en zonde zijn vandalen en vernietigen het karakter. Ze worden op de voet gevolgd door spijt en berouw.¹⁸

Zelfbeheersing houdt in dat men alle driften, begeerten, hartstochten en neigingen onder controle houdt en richting geeft; en er is niets dat iemand een sterker karakter geeft dan het gevoel zichzelf overwonnen te hebben, dan het besef dat hij geen slaaf is van zijn driften en hartstochten, maar dat hij ze voor zich kan laten werken. Deze deugd omvat matigheid, onthouding, moed, vastberadenheid, hoop, kalmte, kuisheid,

onafhankelijkheid, verdraagzaamheid, geduld, ootmoed, bescheidenheid, reinheid.¹⁹

Wat is op deze aarde de opperste heerlijkheid van de mens wat zijn eigen prestaties betreft? Het is karakter — karakter dat hij ontwikkelt door gehoorzaamheid aan de wetten van het leven die geopenbaard zijn door middel van het evangelie van Jezus Christus, Die gekomen is opdat wij leven hebben, en in overvloediger mate [zie Johannes 10:10]. De grootste betrachtting van de mens zou niet het najagen van goud, roem of stoffelijke bezittingen moeten zijn. Noch moet hij zich alleen maar bezighouden met het lichaam, noch met het intellect. Zijn doel, het hoogste in dit leven, behoort de ontwikkeling van een christelijk karakter te zijn.²⁰

We kunnen kinderen en jongeren een christelijk karakter helpen vormen

Er is niets afhankelijker en hulpelozer dan een pasgeboren kind; toch is er niets vertederender en liefelijker. (...) Hun ziel is zo onbevlekt als een vel wit papier waarop de idealen of prestaties van een mensenleven worden geschreven.²¹

Zoals een kind groter wordt door geregeld te eten, door constant frisse lucht in te ademen, door geregeld slaap te krijgen, zo krijgt het karakter vorm door kleinigheden, door dagelijks contact, door een invloed hier, een feit of een waarheid daar.²²

Ons karakter wordt primair gevormd in het gezin. Het gezin is een goddelijk instituut. De hoogste plicht in dat gezin is jongens en meisjes groot te brengen die gezond zijn, een goed verstand hebben en, het belangrijkste van alles, een christelijk karakter hebben. Ons thuis is de fabriek waar deze producten worden vervaardigd.²³

Van grote waarde voor de gemeenschap zijn de onderwijzers en opvoeders van jongeren, zij kerven en vormen de morele sfeer waarin de mensen zich bewegen. Bloemen verspreiden maar kort hun zoete geuren en verwelken spoedig; maar kinderen die dankzij de lessen van goede leerkrachten bezield raken met eeuwige waarheidsbeginselen, stralen een goede invloed uit die, gelijk hun eigen ziel, eeuwig zal voortleven.²⁴

'De hoogste plicht in het gezin is jongens en meisjes groot te brengen die gezond zijn, met een goed verstand en, het belangrijkste van alles, een christelijk karakter.'

Ideeën voor studie en bespreking

- Wat zijn de belangrijkste kenmerken van het karakter van de Heiland? (Zie pp. 216–217.) Hoe kunnen we deze eigenschappen in ons eigen leven toepassen?
- Waarom zijn edele gedachten het fundament van een christelijk karakter? (Zie pp. 217–218.) Hoe zou u de volgende uitspraak van president McKay uitleggen: 'Vertel me maar waar u aan denkt als u niets hebt om aan te denken, en ik zal u zeggen wat voor iemand u bent'? Wat kunnen we doen om zuivere gedachten te hebben?

- Welke ‘kleinigheden’ in uw leven hebben mede uw karakter gevormd? Wat kunt u elke dag doen om meer op Christus te gaan lijken? (Zie ook LV 64:33.)
- In welk opzicht is gehoorzaamheid aan het evangelie van Jezus Christus een cruciale factor bij het krijgen van een sterk karakter? (Zie p. 220.) Hoe dragen zelfbeheersing en dienstvaardigheid hieraan bij? (Zie p. 220.)
- Hoe kunnen ouders en leerkrachten jongeren bijstaan bij de ontplooiing van een christelijk karakter? (Zie pp. 221–222.)

Relevante teksten: Filippenzen 4:8; Mosiah 4:30; 3 Nephi 27:27; LV 64:33; 93:11–14

Noten

1. Conference Report (oktober 1926), 111.
2. Conference Report (april 1967), 84.
3. Llewelyn R. McKay (red., 1960). *Secrets of a Happy Life*, 145–146, 147.
4. Conference Report (oktober 1945), 132.
5. Conference Report (april 1968), 7.
6. *Gospel Ideals* (1953), 355.
7. Llewelyn R. McKay (red., 1966). *True to the Faith: From the Sermons and Discourses of David O. McKay*, 133.
8. Clare Middlemiss (red., 1962). *Treasures of Life*. p. 200.
9. Llewelyn R. McKay (red., 1957). *Pathways to Happiness*, 257.
10. *Secrets of a Happy Life*, 160.
11. ‘As a Man Thinketh...’. *Instructor*, september 1958, 257–258.
12. Clare Middlemiss (red., 1967). *Man May Know for Himself: Teachings of President David O. McKay*, 8–9.
13. Conference Report (oktober 1953), 10.
14. *True to the Faith*, 270.
15. *True to the Faith*, 153.
16. Man’s Soul Is as Endless as Time. *Instructor*, januari 1960, 1.
17. *True to the Faith*, 95–96.
18. *True to the Faith*, 29.
19. Conference Report (april 1968), 8.
20. Conference Report (oktober 1926), 111.
21. The Sunday School Looks Forward. *Improvement Era*. (Dec. 1949), 804.
22. The Home and the Church as Factors in Character Building. *Instructor*, april 1946, 161.
23. *True to the Faith*, 107.
24. *True to the Faith*, 248.

President McKay leefde de aansporing van de Heiland na: 'Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verbeerlijken' (Matteüs 5:14-16).

‘Laat zo uw licht schijnen’

Moge de Geest van de Heer in uw hart wonen, en bij u thuis, opdat de mensen die uw eerlijkheid, integriteit, oprechtheid, en geloof in onze Heer Jezus Christus voelen, ertoe worden gebracht onze Vader in de hemel te loven.¹

Inleiding

President David O. McKay ontving de onderstaande brief van Harold L. Gregory, die vroeg in de jaren vijftig van de vorige eeuw werkzaam was als zendingspresident van de Oost-Duitse Zending:

‘Geachte president McKay,

‘Ik wil u graag iets vertellen wat u vast zal interesseren. Vorige week zijn er twee mannen van in de veertig, sjofel gekleed, bij mij langsgekomen. Ze zeiden dat ze hun geloof kwijt waren, en toch vonden ze geen soelaas bij de andere kerken waarmee ze bekend waren. Meneer Braun (zo heette een van hen) had zijn vriend, meneer Fascher, overgehaald om samen naar mij toe te gaan. Hij had meneer Fascher gezegd dat hij onze kerk kende en dat wij hem zouden helpen. Fascher heeft zich daar twee dagen lang tegen verzet, maar is toen toch meegekomen.

‘Meneer Braun vertelde dat hij op zekere dag op een straathoek had gestaan en toen honderden mensen had zien voorbijkomen. Hij had een van hen gevraagd waar ze naar toe gingen en had als antwoord gekregen: “Naar de profeet.” Meneer Braun is meegelopen. Het betrof de inwijding van het kerkgebouw in Berlijn-Charlottenburg, en de profeet was broeder McKay.

‘Hij zei (en ik zal hem grofweg citeren): “Ik had nog nooit zo’n liefdevolle en welwillende geest ervaren als onder die mensen op die dag. En toen stond de profeet op, een man in de tachtig, met spierwit haar, die de mensen toesprak. Ik heb nog nooit een man van die leeftijd met zo’n jong gezicht gezien.

Toen hij sprak deed me dat wat. Naderhand toen hij naar de auto liep, zag ik dat hij zijn mensen de hand schudde, en hoewel ik niet een van hen was, ging ik ook naar voren en schudde eveneens zijn hand. Er ging een warme, liefdevolle gloed door mij heen, en weer viel mij zijn jonge, frisse voorkomen op. Hoewel deze herinnering enigszins is verdrongen door nijpende geldzorgen wist ik dat ik dit verder moest onderzoeken.

‘De heer Fascher vertelde mij dat Braun alleen maar bewondering en verbazing kon uiten over de man die hij had gezien. De twee mannen zaten in mijn kantoor en luisterden aandachtig naar de boodschap van de herstelling die ik hun gaf; ze hingen als het ware aan mijn lippen. Ze hadden geen rooie cent en waren er belabberd aan toe, maar ze waren nederig, en ontevreden over de andere kerken. Ik leende ze een boek-van-mormon, en ze beloofden op zondag naar de kerk te komen. Ik ben van mening dat deze twee mannen (die beiden krijgsgevangene waren geweest in Rusland) klaar zijn voor het evangelie.

‘Moge de Heer u zegenen, broeder McKay. U en al onze broeders in de leiding van de kerk zijn lichtende voorbeelden van alles wat rechtschapen en goed is.’²

Veel mensen zagen in David O. McKay wat deze twee mannen zagen — een voorbeeld van een ware discipel van Jezus Christus. Er was eens een fotograaf van een krant die president McKay voor het eerst zag:

‘Er zouden foto’s worden genomen, maar de reguliere fotograaf was verhinderd. Daarom stuurde United Press in wanhoop dan maar hun misdaadfotograaf, een man die gewend was aan het ruwste werk in New York. Hij ging naar de luchthaven, bleef twee uur weg en kwam even later uit de donkere kamer met een grote stapel foto’s. Hij was geacht er maar twee te nemen. Zijn baas gaf hem onmiddellijk een uitbrander: “Waarom verspil je in ’s hemelsnaam zoveel tijd en al dat fotomateriaal?”

‘De fotograaf antwoordde kortaf dat hij graag het extra materiaal zou betalen en dat ze de extra tijd die hij had besteed van zijn werkuren konden aftrekken. (...) Enkele uren later riep de vice-president hem bij zich, nieuwsgierig naar wat er gebeurd was. De misdaadfotograaf zei: “Toen ik klein was, las mijn moeder me

altijd voor uit het Oude Testament. Mijn hele leven heb ik me afgevraagd hoe een profeet van God er eigenlijk uitzag. Maar vandaag heb ik er een gezien.”³

Leringen van David O. McKay

We beïnvloeden anderen door wat we zeggen, wat we doen en wie we zijn

Ieder mens laat zijn invloed gelden, hetzij ten goede, hetzij ten kwade. Het gaat niet alleen om wat hij zegt, en niet alleen om wat hij doet. Het gaat om wat hij is. Ieder mens, ieder persoon straalt uit wat hij of zij is. Ieder persoon vangt die uitstraling op. De Heiland was zich hier bewust van. Wanneer Hij ook maar in het bijzijn van iemand was, voelde Hij die uitstraling — of het nu ging om de vrouw uit Samaria met haar verleden; of om de vrouw die zou worden gestenigd of de mannen die haar wilden stenigen; of om de staatsman, Nicodemus, of een van de melaatsen. Hij was zich bewust van de uitstraling van de persoon. En tot op zekere hoogte bent u dat ook, en ik eveneens. Wat we zijn en wat we uitstralen beïnvloedt de mensen om ons heen.

(...) Wij moeten edeler gedachten hebben. Wij moeten geen slechte gedachten of lage verlangens stimuleren. Wij zullen ze uitstralen als wij dat doen. Als wij nobele gedachten hebben, als we edele verlangens aanmoedigen en koesteren, zal er die uitstraling zijn wanneer wij mensen ontmoeten, en vooral wanneer wij met ze omgaan.⁴

De invloed van onze woorden en daden in de wereld is enorm. Elk moment van uw leven verandert u in zekere zin het leven van de hele wereld. (...) Het zijn niet zozeer de omstandigheden, het zijn niet de posities; wat anderen in deze wereld zal beïnvloeden, is persoonlijkheid. Wat u ook bent, zullen de mensen voelen en herkennen. Dat straalt u uit, u kunt het niet verbergen. U kunt zich anders voordoen, maar dat heeft geen invloed op anderen.⁵

Het is belangrijk (...) dat we, zowel in wat we doen als in wat we lezen, het gezelschap zoeken van de beste en edelste mannen en vrouwen. [Thomas] Carlyle, een bekend Engelse schrijver,

heeft gezegd: ‘Omgang met de groten, op welke manier dan ook, is goed tijdverdrijf. We kunnen niet in aanraking komen, hoe vluchtig ook, met een groot mens, zonder iets van hem op te steken. Hij is de levende “fontein van licht”, in wiens gezelschap het goed toeven is.’

Als u het leven van deze grote ‘fonteinen van licht’ van de wereld bestudeert, zult u minstens één ding leren waardoor hun namen blijven voortleven. En wel hierom: ieder van hen heeft iets gedaan dat de wereld beter heeft gemaakt. Ze hebben niet al hun tijd besteed aan het najagen van plezier en gemak, en een ‘lui leventje’, maar hebben hun grootste vreugde gevonden in het gelukkig maken van en gerief geven aan anderen. Al die goede daden leven voort, hoewel velen er zich niet bewust van zullen zijn.⁶

Er kan geen goede daad worden gedaan, of een vriendelijk woord worden gesproken zonder dat zijn invloed allen ten goede komt. Soms is het goede oneindig klein, doch zoals een steentje dat in een vijver wordt gegooid vanuit het midden steeds groter wordende kringen veroorzaakt, zo zullen uw daden, in stilte verricht, onbekend, onbesproken, zonder nieuwswaarde, invloed blijven hebben en vele harten raken.⁷

God zegene u, mijn geliefde medewerkers, u algemene autoriteiten, ringpresidiums, bisschappen, iedere functionaris en leerkracht in het land, ieder lid. Moge de Geest van de Heer in uw hart wonen, en bij u thuis, opdat de mensen die uw eerlijkheid, integriteit, oprechtheid, en geloof in onze Heer Jezus Christus voelen ertoe worden gebracht onze Vader in de hemel te loven.⁸

De gezinnen van heiligen der laatste dagen kunnen voorbeelden van harmonie en liefde zijn

Ons gezin straalt uit wat we zijn, en die uitstraling vloeit voort uit wat we thuis zeggen en hoe we daar handelen. (...) U dient bij te dragen tot een ideaal gezin door uw karakter — door uw begeerten, uw drift en uw tong in te tomen — omdat die zaken van uw thuis maken wat het is en wat het uitstraalt in de buurt. (...)

Naarmate we het voorbeeld van de Heiland beter volgen, zullen we meer 'kracht, zelfbeheersing, liefde voor onze naaste, consideratie en de beste wensen voor alle mensen uitstralen.'

Een vader bracht een bezoek aan het huis van zijn zoon. De zoon liet hem trots de nieuwe slaapkamer zien, de nieuwe apparatuur in de keuken. Toen de vader weer naar huis ging zei hij: 'Ja, het ziet er mooi uit, maar ik zie geen tekenen van God in je woning.' En de zoon zei: 'Ik ging nog eens door het huis en toen ik door de kamers liep, zag ik dat niets herinnerde aan de Verlosser of de Heiland.'

Wat ik zeg is dit: als priesterschapsdragers, als vrouwen van de kerk [hebben] we meer dan ooit de plicht om ons thuis dusdanig te besturen dat het harmonie, liefde, gemeenschapszin en loyaliteit uitstraalt naar onze burens. Laat het aan onze burens zien en horen. Bij heiligen der laatste dagen thuis mag nooit een vloek klinken, nog negatieve kritiek, boosheid, jaloezie of haat. Houd het in bedwang! Spreek het niet uit! (...)

De Heiland heeft ons het goede voorbeeld gegeven. Hij was altijd kalm, Hij was de situatie altijd meester, Hij straalde iets uit wat de mensen voelden als Hij voorbijging. (...) God geve dat wij kracht, zelfbeheersing, liefde voor onze naaste, consideratie en de beste wensen voor alle mensen uitstralen.⁹

God zegene u, medewerkers. God zegene u in uw gezin. Laat uw geloof zien door uw werken in uw gezin. Mannen, wees trouw aan uw vrouw, niet alleen in daad, maar ook in gedachte; vrouwen, wees trouw aan uw man. Kinderen, luister naar je ouders; denk niet dat ze ouderwets zijn en dat jullie meer weten dan zij. Meisjes, volg die lieve moeder van je, luister naar wat ze te zeggen heeft. Jongens, luister naar je vader, die jouw geluk en jouw succes voor ogen heeft, zaken die je deel zullen zijn als je de beginselen van het evangelie naleeft. Vreemden, die dergelijke gezinnen zien, zullen zeggen: 'Als dat het resultaat van het mormonisme is, dan is dat goed.' U laat door uw geloof en daden in uw dagelijks leven zien wat u werkelijk bent.¹⁰

Laat de oprechte belangstellende die eerder geneigd is te geloven wat hij ziet dan wat hij hoort, ontdekken dat de 'mormonen' door het voorbeeld dat ze in hun gezin geven, door hun toewijding, en door hun dienst aan God, geloven en weten dat God hun Vader is.¹¹

Als we naar ons geloof leven, zal ons goede voorbeeld de kerk versterken en een licht voor de wereld zijn

God geve dat we verder gaan (...) beziel met de Geest van de Heer, zodat iedere man en vrouw die werk in de kerk te doen heeft — en dat is iedereen — zich voorneemt om een deugdzaam en rein leven te leiden, dat ten goede komt aan de wereld en haar bewondering wegdraagt. Kortom, laten we de mensen voorzien

van datgene wat eerlijk is. Laten we voor zover dat in onze macht ligt, vrede hebben met alle mensen — geen kwaad met kwaad vergelden of het kwade de overhand geven, maar het kwade met het goede overwinnen. Dan zal de kerk een licht voor de wereld zijn. Dat is haar bestemming.¹²

Laat zo uw licht schijnen voor de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader, die in de hemelen is, verheerlijken. [Zie Matteüs 5:16; 3 Nephi 12:16]. Als wij de waarheid onder de aandacht van de wereld willen brengen dan is het belangrijk dat elke heilige der laatste dagen beseft dat we het vertrouwen dat onze vrienden buiten de kerk in ons hebben, niet mogen beschamen.

Daarvoor moeten we in alles eerlijk zijn. Als we aannemer zijn en overeenkomen bepaalde materialen in een gebouw te gebruiken, laten we dat dan ook doen. Als we in een contract overeen zijn gekomen om 50 meter [verwarmingsmateriaal] in het gebouw aan te brengen, laten we dan 50 meter aanbrengen. Dat zijn details, maar dat zijn wel de details waarop de mensen met wie u zaken doet u zullen beoordelen. Als we aardappelen van een bepaalde klasse naar de markt brengen, en de prijs van die klasse willen, laten die aardappelen dan ook van die klasse en kwaliteit zijn. Ik vind het triest als ik een handelaar hoor zeggen dat hij zakken met aardappelen, die van de boerderij waren gekomen, heeft opengemaakt en daar stenen en zand in heeft aangetroffen, om aan het gewicht te komen. Ik heb hem niet gevraagd naar de godsdienst van die mensen; ik heb geen namen gevraagd, maar dergelijke zaken zijn oneerbaar, geen waar lid van de kerk van Christus kan zich dergelijk bedrog veroorloven. Laat uw licht zo schijnen voor de mensen. In de huidige wereld dient er een vaandel te zijn, een volk dat zich onderscheidt in eerlijkheid en eerlijke handel.¹³

Als we maar de normen van het evangelie van Jezus Christus kunnen handhaven dan is de toekomst van de kerk gewaarborgd. Waarlijk, dan zullen de mensen een lamp zien die niet onder de korenmaat is verborgen, maar een licht dat op de heuvel is gesteld, en ze zullen ernaar toe worden getrokken, en ertoe worden aanzet om de waarheid te zoeken door onze handelingen

en daden en door wat wij uitstralen qua deugd en integriteit in plaats van wat we zeggen.¹⁴

Laten we een voorbeeld van harmonie en vrede voor de wereld zijn. Laten we bewijzen dat wij, of we nu in Afrika, Zuid-Amerika, Nieuw-Zeeland of Australië wonen, allen één in Christus zijn. We hebben slechts één doel voor ogen: om aan de wereld te verkondigen dat het evangelie van Jezus Christus volledig is hersteld, en dat het evangelie van Jezus Christus het enige plan is waarmee de vrede in de steden en de vrede tussen naties uiteindelijk tot stand zal komen.¹⁵

Mag in ieder hart en in ieder gezin de ware geest van Christus komen, onze Verlosser, die werkelijk bestaat en wiens inspirende leiding echt is.

Het evangelie is ons anker. We weten waar het voor staat. Als we het naleven, het voelen, en tot de wereld getuigen doordat we het naleven, zullen we bijdragen aan de groei van de kerk. Spreek er positief over, over de priesterschap, over de autoriteiten; laten we de normen van het evangelie uitstralen in ons leven.¹⁶

Ideeën voor studie en bespreking

- Waarom is het belangrijk te bedenken dat ‘de invloed van onze woorden en daden in de wereld enorm is’? (Zie pp. 227–228.) Heeft u voorbeelden van kleine, goede daden die veel invloed hebben gehad?
- Op welke manier beïnvloeden onze gedachten en daden wat we uitstralen?
- Wat kunnen we in ons huwelijk en in ons gezin doen om te laten zien dat we discipelen van Christus zijn? (Zie pp. 228–230.)
- Welke mensen hebben u door hun voorbeeld beïnvloed? Waarom hebben deze mensen zoveel invloed op u gehad?
- Op welke manieren kan uw voorbeeld verschil uitmaken in uw gezin, op uw werkplek en in de gemeenschap? (Zie pp. 230–231.) Wat kunt u doen om thuis het licht van Christus uit te stralen?

- Waarom is een goed voorbeeld van belang voor het zendingswerk? Welke ervaringen hebt u gehad waarin het goede voorbeeld van heiligen der laatste dagen anderen ertoe hebben gebracht om de kerk te onderzoeken?

Relevante teksten: Matteüs 5:14–16; Alma 5:14; 17:11; 3 Nephi 12:14–16; 18:16, 24

Noten

1. Conference Report (april 1953), 138.
2. Zie Clare Middlemiss (red., 1976). *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*. p. 109–110.
3. Arch L. Madsen, geciteerd in *Memories of a Prophet. Improvement Era*, februari 1970, 72.
4. Conference Report (april 1963), 129.
5. Toespraak van president David O. McKay op 1 maart 1961 uitgesproken in de Noord-Britse Zending. Archieven van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 3.
6. *Ancient Apostles* (1918), 2–3.
7. Conference Report (april 1953), 137.
8. Conference Report (april 1953), 138.
9. Conference Report (april 1963), 129–130; alinea-indeling gewijzigd.
10. Conference Report (oktober 1967), 152.
11. Conference Report (oktober 1922), 78.
12. Conference Report (april 1912), 57.
13. Conference Report (oktober 1910), 48–49; alinea-indeling gewijzigd.
14. Conference Report (april 1968), 94.
15. *Cherished Experiences*, 189.
16. Conference Report (oktober 1967), 149.

Illustraties

Vooromslag: Everett Clark Thorpe,
David O. McKay Portrait.

Pagina 1: Heinrich Hofmann,
Afbeelding van Christus. Foto
© C. Harrison Conroy.

Pagina 60: Harry Anderson, '*Zie,
mijn handen en voeten*'.

Pagina 80: Carl Bloch, '*Ga weg,
Satan*'. Het Nationaal Historisch
Museum in kasteel Frederiksborg
in Hillerød (Denemarken).

Pagina 90: Gary Kapp, *Het eerste
visioen*. © 1998 Gary Kapp.

Pagina 96: David Lindsley, *Profeet
van de Heer*. © 2000 David
Lindsley.

Pagina 170: Carl Bloch, *Petrus'
verloochening*. Het Nationaal
Historisch Museum in kasteel
Frederiksborg in Hillerød
(Denemarken).

Pagina 175: Arnold Friberg, *De
tweeduizend jonge krijgers*.

Page 204: Harry Anderson, *Christus
roept Petrus en Andreas*.

Pagina 209: John Scott, *Het laatste
oordeel*.

Pagina 214: Del Parson, *Christus en
de kinderen*.

Pagina 229: Judith Mehr, *Vrouw
raakt de kwast van het kleed van
Christus aan*. © 1995 Judith Mehr.

Register

A

Aanbidding, elementen van,
29–37

Achterklap, leidt tot verdeeld-
heid, 42–43

Avondmaal
doel van, 34–37
vergt meditatie en eerbied,
34–37

B

Bekering
houdt een verandering in
leven, denken en daden in,
198–200
leidt tot doop, 200–201

C

Cannon, Hugh J., maakte
wereldreis met David O.
McKay, XXI–XXII, 1, 71–72

Christus. *Zie* Jezus Christus

Clark, J. Reuben, voorbeeld van
nederigheid en eenheid, 39–41

D

Dankbaarheid, vergroot door
gebed, 77

Dienen
brengt geluk, 182–183
door de Heer vereist, 180–182
Jezus Christus voorbeeld van,
183–184

Dood (lichamelijke), overwonnen
door de opstanding, 61–68

Doop, doel van, 200–201

E

Eensgezindheid
beschadigd door bepaalde
gedragingen en daden, 42–43
door de Heer vereist, 41–42
in de kerk, 44–47
in het gezin, 43–44
voorbeeld van president McKay
en zijn raadgevers, 39–41

Eerbied
avondmaal vereist eerbied,
34–37
definitie van, 30–31
in klassen in kerk, 191–192
leren aan kinderen, 31, 33,
158–159
nodig als we bidden, 73

Eerste visioen openbaarde waar-
heden over de Vader en de
Zoon, 92–94

Eeuwfeest in Utah, rol van
David O. McKay in de organi-
satie van, XXIV

Eeuwig huwelijk
heiligheid van, xxvii–xxviii
jongeren onderrichten in,
136–137
verbond brengt zegeningen,
145–146

- vereist constante hoffelijkheid,
inspanning en volharding,
149–150
- verzegelt paren en kinderen,
126–128, 131
- voorbereiden op, 136–141
- waken tegen gevaren die,
bedreigen, 147–149
- zegeningen van, 140–141
- Elohim. *Zie* God de Vader
- G**
-
- Gebed
- belang van, bij overwinnen van
tegenspoed, 71–72
- kinderen onderrichten in,
74–77
- noodzakelijk bij ons onderwijs,
190–191
- troost voor David O. McKay als
kind, 29
- vereist geloof, moeite en nede-
righeid, 73–74
- zegeningen van, 77–78
- Gedachten
- daden beïnvloed door, 87
- karakter beïnvloed door,
217–218
- Geest. *Zie* Heilige Geest
- Gehoorzaamheid
- aan kinderen leren, 158–159
- brengt troostend getuigenis
van de Heiland, 67–68
- leidt tot geluk, vrede en heil,
210–211
- sterkt het karakter, 220
- Geloof
- belangrijk bij onze gebeden, 73
- fundamenteel beginsel van de
kerk, 196–198
- leidt tot bekering en doop,
200–201
- noodzakelijk bij ons onderwijs,
190–191
- schenkt ons moed, 173
- Geluk
- door te dienen, 182–183
- verwezenlijkt door leringen van
Jezus na te leven, 7–8
- Getuigenis
- David O. McKay probeert, te
krijgen, 163–164
- gave van de Geest bij gehoor-
zaamheid, 165–168
- verankert de ziel, 168
- waardevolste bezit in de
wereld, 164–165
- Gezin, belang van eenheid in,
43–44
- God de Vader, is een Persoon
die we in gebed kunnen
benaderen, 72–73
- Grant, Heber J.
- geeft priesterschapszegen aan
David O. McKay, 114–115
- roept David O. McKay in het
Eerste Presidium, XXIII
- Grootheid, ware, verwezenlijkt
door leringen van Jezus na te
leven, 7–8
- H**
-
- Heiland. *Zie* Jezus Christus
- Heilige Geest
- gave van, ontvangen na geloof,
bekering en doop, 201–202
- geeft getuigenis aan de gehoor-
zamen, 165–168
- leiding van, 201–202

Hemelse Vader. *Zie* God de Vader
 Hoop, schenkt ons moed, 173
 Huisonderwijs, een priester-
 schapstaak, 121–122
 Hulporganisaties, doel van,
 23–24
 Huwelijk. *Zie* eeuwig huwelijk

I

Integriteit, een essentiële deugd,
 5

J

Jaloezie, leidt tot verdeeldheid,
 42–43
 Jezus Christus
 geloof in, fundamenteel begin-
 sel van de kerk, 196–198
 karakter van, 4, 216–217
 laat zien hoe we moeten leven,
 3–5
 Licht voor het mensdom, 2–3
 Meesterleraar, 192–193
 moed getoond door, 172–173
 opstanding van, 62–66
 toepasbaarheid van zijn lering-
 en, 6
 voorbeeld van, hoe we anderen
 dienen, 183–184
 voorbeeld van, hoe we verlei-
 ding kunnen weerstaan,
 84–86
 zegeningen door zijn leringen
 na te leven, 7–8

K

Karakter
 gesterkt door gehoorzaamheid
 en zelfbeheersing, 109–110,
 220

kinderen en jongeren helpen
 bij ontwikkeling van, 221–222
 na verloop van tijd gevormd
 door ‘kleinigheden’, 219
 rechtschapen gedachten van
 belang voor, 217–219
 volmaakt, van Jezus Christus,
 216–217

Kerk

doel van de, 21–27
 groei van de, gedurende
 bestuur van president McKay,
 xxv–xxvi, 21–22
 hersteld door middel van
 Joseph Smith, 95–98
 vooruitgang afhankelijk van de
 eenheid onder de leden, 44–47
 Kerkgebouwen, doel van, 32–33

Keuzevrijheid

houdt grote verantwoordelijk-
 heid in, 208–212
 gave van, staat ons toe vooruit-
 gang te maken, 206–208

Kinderen

eerbied en gehoorzaamheid
 leren, 31, 33, 158–159
 in kinderen karakter ontwikke-
 len, 221–222
 kinderen leren bidden, 74–77
 mening van David O. McKay
 over, XXI

Koninkrijk van God

eisen om, binnen te gaan,
 195–202
 rol van de kerk bij de voorbe-
 reiding op, 22–23

Kuisheid

belangrijk voor voorbereiding
 op huwelijk, 137–139
 verlies van, bedreigt huwelijk,
 147–148

L

- Lee, Harold B., hulde aan
President McKay, xxviii
- Leerkrachten
leggen nadruk op karakter,
221–222
verhaal van president McKay
over invloed van, 187–188
voorbereid door studie, geloof
en gebed, 190–191
- Leven, ware doel van, 14–16
- Lichaam, het omhulsel van de
geest, 12–14
- Licht, Jezus Christus is het ware,
2–3
- Liefde
eeuwige aard van, 126–128
gesterkt door eeuwig huwe-
lijksverbond, 145–146

M

- McKay, David O.
dood van, xxviii
ervaring in lesgeven, xviii–xxi
geboorte en kinderjaren, xiii–xv
genezen door priesterschapszeg-
gens, 114–115
gesteund als lid van het Eerste
Presidium, xxiii–xxiv
is gehoorzaam aan het woord
van wijsheid, 103
jongeren, xv–xvi
karakter van, 215
krijgt opleiding, xvi–xvii
ontmoet Emma Ray Riggs,
xvii–xviii
ontvangt patriarchale zegen, xvi
probeert een getuigenis te krij-
gen, 163–164
relatie met echtgenote, 143–144

- tempels ingewijd door, xxvi
tot apostel geordend, xxi
visioen van de Heiland, 1–2
voorbeeld als vader, 153
voorbeeld van ‘uw licht laten
schijnen’, 225–226
vraagt Emma Ray Riggs ten
huwelijk, 135–136
waardering voor zijn ouders,
153
wereldreis van een jaar,
xxi–xxii
werkzaam als kerkpresident,
xxiv–xxviii
zendingspresident in Europa,
xxii–xxiii
zendingswerk in Groot-
Brittannië, xvii–xviii
- McKay, David sr. (vader)
aanvaardt zendingsoproep naar
Schotland, xiv
familie van, treedt in Schotland
tot kerk toe, xiii
getuigenis van Joseph Smith,
91–92
voorbeeld en leringen aan
David O. McKay, xv, 153
- McKay, David Lawrence (zoon),
hulde aan David O. McKay als
vader, 153
- McKay, Emma Ray Riggs (echtge-
note)
ontmoet David O. McKay,
xvii–xviii
relatie met echtgenoot,
David O. McKay, 143–144
- McKay, Jennette Evans (moeder)
familie van, treedt in Wales tot
kerk toe, xiii
vond een opleiding belangrijk
voor haar kinderen, xvii

- voorbeeld en leringen aan
David O. McKay, XIV
- McKay, Robert (zoon), hulde aan
David O. McKay, 215
- McKay, Royle (zoon), dood van,
in kinderjaren, 61–62
- McMurrin, James L., raad aan
David O. McKay over weer-
staan van verleiding, 81–82
- Meditatie
van belang tijdens avondmaal,
34–37
waarde van, 31–32
- Moed
belangrijk om tegenspoed te
boven te komen, 176
Jezus is het volmaakte voor-
beeld van, 172–173
van Joseph Smith, 98–100
vereist om geestelijke normen
na te leven, 174–176
verhaal over moed van jonge-
man, 171
vloeit voort uit geloof en hoop,
173
- Moeders
taak van, om kinderen te leren
bidden, 74–77
verantwoording van, bij opvoe-
ding van kinderen, 154–160
waardering van David O.
McKay voor, XIV–XV, 153
- Muggenzifterij, leidt tot verdeeld-
heid, 42–43

N

- Nederigheid
van David O. McKay, xvi, xxiii,
xxviii, 2
vereist voor krachtig gebed, 74

O

- Onderwijs
belang van, XX
belangrijk voor Jennette Evans
McKay, xvii
doel van, 174
- Onderwijs
David O. McKay verbetert
onderwijs, XX–XXI
gelegenheid tot, in de kerk,
188–189
Jezus Christus voorbeeld van,
192–193
vergt eerbied en orde, 191–192
- Opstanding
getuigenis van, schenkt
gemoedsrust, 61–62, 67–68
van Jezus Christus, 62–66
- Ouders
dankbaarheid van David O.
McKay voor, XV
moeten kinderen leren bidden,
74–77
taak van, om kinderen eerbied
te leren, 31, 158–159
verantwoording van, bij opvoe-
ding van kinderen, 154–160

P

- Packer, Boyd K., ervaring van,
over onderricht van president
McKay in de tempel, xxviii
- Priesterschap
definitie van, 115–116
gebruik van, vereist naleving
van gedragsnormen, 118–119
macht van, komt tot uiting in
dienen, 120–121
taken van, omvat huisonderwijs,
121–122

priesterschapsquorums
bron van priesterschapsmacht,
116–117
doel van, 23–24
priesterschapszegen, genezing
van David O. McKay door,
114–115

R

Respect, essentieel deel van eerbied, 30–31
Riggs, Emma Ray. *Zie* McKay, Emma Ray Riggs

S

Sabbat, zegeningen van heiligen, 34
Smith, George Albert, roept David O. McKay in het Eerste Presidium, XXIV
Smith, John, geeft patriarchale zegen aan David O. McKay, xvi
Smith, Joseph Fielding, hulde aan President McKay, xxviii
Smith, Joseph, de profet David McKay sr., getuigenis van, 91–92
eerste visioen van, 92–94
evangeliewaarheden hersteld door, 94–95
herstelde de kerk door goddelijke inspiratie, 95–98
moed van, 98–100
Spiritualiteit
vergroot door eerbied en meditatie, 30–32
noodzakelijk voor zelfbeheersing en omgang met God, 16–18

moet prefereren boven onze lichamelijke natuur, 12–18

T

Tegenspoed, kan met moed te boven worden gekomen, 176
Tempels, ingewijd door President McKay, xxvi, 125–126
Tempelwerk
begiftiging leidt ons naar het koninkrijk van God, 126
getrouwheid vereist voor, 130–131
heil voor hen die zonder evangelie zijn gestorven, 128–130
stelt echtparen en gezinnen in staat verzegeld te worden, 126–128
taak van kerkleden, 131–132
Thuis
behoort plek van eenheid te zijn, 43–44
belang van rechtschapenheid, XXVII
rechtschapen, voorbeeld voor de wereld, 228–230
Tiende, voorbeeld van de vader van David O. McKay, xv

U

Uitgaan
raad van de vader van David O. McKay, XV
raad van president McKay aan jongeren, 139–140

V

- Vaders
 moeten kinderen leren bidden, 74–77
 verantwoording van, bij opvoeding van kinderen, 154–160
 voorbeeld van David O. McKay aan, 153
 waardering van David O. McKay voor, 153
- Verkering. Uitgaan
- Verleiding
 drie vormen van, 82–85
 voorbeeld van Heiland bij het weerstaan van, 84–86
 weerstaan door gehoorzaamheid en zelfbeheersing, 86–88
- Volmaking
 Jezus' voorbeeld van, 3–5
 rol van de kerk in aansporing tot, 25–26
- Voltijdzendingen moeten
 waardig zijn om te dienen, 54–56
- Voorbeeld
 belang van, bij onderwijs aan kinderen, 153, 159–160
 krachtig zendingsmiddel, 52–54, 227–231
- Vrijheid, moet verstandig gebruikt worden, 211–212

W

- Welzijnsprogramma, begin van, xxiii–xxiv
- Woord van wijsheid
 belaagd door 'samenspannende mannen', 107–108
 duidelijk gebod van de Heer, 104–105
 ongehoorzaamheid aan, gevolgd door schadelijke gevolgen, 105–107
 plicht van kerkleden om, na te leven, 108
 zegeningen door gehoorzaamheid aan, 108–110

Z

- Zelfbeheersing
 nodig voor spiritualiteit, 16–18
 noodzakelijk om verleidingen te weerstaan, 86–88
 sterkt karakter, 220
- Zelfzucht, leidt tot verdeeldheid, 42–43
- Zendingswerk
 belang van voorbeeld in, 52–54
 dankbaarheid voor, 49
 president McKays inspanningen om, te verbeteren, xxiv–xxv
 taak van kerkleden, 49–54
 zegeningen van, 57–58
- Zondagsschool, inzet van David O. McKay voor, xx–xxi

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

DUTCH

4 02364 92120 3

36492 120